

5206

Ο
ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ

Ἡ
Η ΚΑΚΙΑ ΚΑΙ Η ΑΡΕΤΗ
ΔΡΑΜΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ

ὑπο
ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ Κ. ΜΙΣΙΤΖΗ.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
ΤΥΠΟΙΣ Ι. Α. ΒΡΕΤΟΥ.

1870.

0
ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ

ἢ *Βελισάριος*

Ἡ ΚΑΚΙΑ ΚΑΙ Ἡ ΑΡΕΤΗ

ΔΡΑΜΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ

ὑπο

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ Κ. ΜΙΣΙΤΖΗ.

SISMANOGLIO
MEGARO

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΤΥΠΟΙΣ Ι. Α. ΒΡΕΤΟΥ.

— — — — —
1870.

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ

Η ΚΑΚΙΑ ΚΑΙ Η ΑΡΝΗΤΗ

ΔΡΑΜΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ

ΑΚΤΩΝ

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ Κ. ΜΗΤΡΑΚΗ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΤΥΠΟΙΣ Α. Α. ΖΙΟΥΡΤ

1870

*Βελισάριος
Γράμματα*

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

(Μεγαλοπρεπής αίθουσα του θρόνου, ἐφ' οὗ κάθηται ὁ Ἰουστινιανὸς δορυφορούμενος ὑπὸ στρατιωτῶν).

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

(Πρὸς τὸν Γάλβαν εἰσερχόμενον.)

Τί νέα φέρεις, Γάλβα;

ΓΑΛΒΑΣ.

Μὴ εὐάρεστα!

ἀπὸ ψυχῆς μου δ' εὐχομαι, ὦ Αὐγουστε,
μὴ ἡ μεγάλη αὕτη ἀγαθότης σου
σοὶ προξενήσῃ μέγα τι δυστύχημα!

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Καὶ πόθεν οὗτοι οἱ μεγάλοι φόβοι σου;

Τί ἐννοεῖς;

ΓΑΛΒΑΣ.

Ὀλίγον ἀκροάσθητι:

διὰ τὴν ἐννοήσῃς τοὺς δικαίους μου
φόβους... (Ἀκούονται μακρόθεν φωναὶ τοῦ λαοῦ.) Ἀκούεις;

ΦΩΝΑΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ.

Ζήτω ὁ Βελισάριος!

Ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ!!!

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ (μειδιῶν.)

Καὶ τί τρομερὸν

προβλέπεις σὺ, εἰς ταύτας τὰς ζητωκραυγὰς;

Ὁ Ἀρχιστράτηγός μας Βελισάριος,
κατατροπῶσας πάντας τοὺς ἐκ τοῦ βορρᾶ
ἐπιδραμόντας Οὐννους, εἰς τὴν γῆν ἡμῶν,
ἐμβαίνει εἰς τὴν Πόλιν θριαμβευτικῶς

SISMANOGLIO

διὰ τῆς πύλης τῆς Χρυσῆς· ὁ δὲ λαὸς
κατενθουσιασμένος ὦν ὑπὲρ αὐτοῦ,
τὸν ὑποδέχεται ἕξαλλος, μετὰ κραυγῶν,
ἐπαίνων κ' ἐγκωμίων, ὡς αἱ τῆς Γραφῆς
Ἑβραιοκόραι, εἰς Ἱεροσόλυμα
τὸν νικητὴν τοῦ Φιλισταίου Γολιάθ,
Δαβίδ. Ἄλλως τε βλέπεις, ὅτι καὶ ἐμὲ
ἐπίσης, σύμπας ὁ λαὸς ἐπευφημεῖ,
ἐνθουσιῶν.

ΓΑΛΒΑΣ.

ὦ ! ναί, Μεγαλειότατε !

ἀλλ' ὅμως, τοῦτο, Σὺ, πῶς ποῦ ἀνέχεσαι ;
ὦν Αὐτοκράτωρ Μέγας, νὰ μοιράζησαι
τιμὴν καὶ δόξαν μ' ἓνα Βελισάριον !

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Ἄν ἦμαι Μέγας, Μέγαν μὲ κατέστησεν
οὗτος, ὁ εἷς σου, Γάλβα, Βελισάριος.

ΓΑΛΒΑΣ.

Τί λέγεις, ὦ Μονάρχα ;

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Τὴν ἀλήθειαν !

Αὐτὸς τοὺς Πέρσας, μήπως δὲν ἐνίκησε ;
τὴν Καρχηδόνα δὲ, τίς ἐκυρίευσε ;
καὶ τοὺς Βανδήλους ποῖος καθυπέταξε ;
τὸν Βασιλέα τούτων, τὸν Γελίμερον
καὶ τὸν Βιτίγην τὸν τῶν Γότθων ὁ αὐτὸς
δὲν ἔφερον ἐνταῦθα αἰχμαλώτους μου ;
ἀκούεις ; αἰχμαλώτους δύο Βασιλεῖς,
μετὰ τῶν θησαυρῶν των καὶ στεμμάτων των
προσέφερε μοι δῶρον, καὶ κατώρθωσε
τόσα καὶ τόσα ἄλλ' ἀνδραγαθήματα !
Ὅθεν ὡς Αὐτοκράτωρ τὸν ἀντήμειψα
κ' ἐγὼ διὰ τὰς τόσας ἐκδουλεύσεις του
δικαίως κ' ἐπαξίως τὸν ἀνέδειξα
πασῶν τῶν στρατιῶν μου Ἀρχιστράτηγον.
Τώρα δ' ἂν οὕτως ὁ λαὸς τὸν εὐφημῇ

κ' ἐγκωμιάζῃ πάλιν ἐπιστρέφοντα
τροπαιοφόρον, κατὰ λόγον δίκαιον,
οὐδόλως τοῦτο μὲ φοβίζει, καθὼς σὲ
ἀπ' ἐναντίας μάλιστα μ' εὐχαριστεῖ
καὶ μὲ εὐφοαίνει, ἐπειδὴ πᾶσα τιμὴ
ἀντανακλᾶται ἐπ' ἐμοῦ, ὅστις, αὐτὸν
ἐτίμησα δικαίως· πᾶς δὲ ὁ τιμῶν
ἀξίως τὴν ἀξίαν καὶ τὴν ἀρετὴν,
τοῦ τιμωμένου φαίνεται ἀνώτερος
διότι εἶναι δίκαιος.

ΓΑΛΒΑΣ.

Μὴ, πρὸς θεοῦ,

ὦ Ἄναξ, οὕτω σκέπτου, μή ! εἶν' ἀπρεπές !
Ἐάν πολλοὺς πολέμους οὗτος ἔπραξε,
καὶ πλείστας ὄσας νίκας εἰς ἔλαβεν,
οὐδὲν τι πλέον, ὡς πᾶς τις στρατηγός,
τὸ χρέος ἔπραξεν αὐτοῦ.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Ἐχει καλῶς.

Λοιπὸν, κ' ἐγὼ τὸ χρέος μ' οὕτως ἔπραξα,
τιμῆσας κατ' ἀξίαν ἓνα στρατηγόν.

ΓΑΛΒΑΣ.

Ναί· ὅμως . . . πάλιν εὐχομαι, ὡς πρότερον,
μὴ ἡ μεγάλη αὐτῆ ἀγαθότης σου
ποτε, σὲ φέρῃ εἰς πικρὰν μετάνοιαν.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Εὐφήμει, Γάλβα ! ἢ μάλλον σιώπησον·
ἂν ἀληθῶς, ὡς λέγεις, εἶμαι ἀγαθός,
διότι μόνη αὐτ' ἡ ἀγαθότης μου,
οὐ μόνον σ' ἔχ' εἰς ὑψηλὸν ἀξίωμα,
ἀλλὰ καὶ μ' ἐμποδίζει νὰ φανῶ σκληρός
καὶ νὰ σὲ ρίψω δέσμιον εἰς τὰς εἰρηκτὰς
διὰ τὰς ἀπαισίας εἰσηγήσεις σου !
Ἐχε δὲ χάριν εἰς τὴν θυγατέρα σου,
ἣν νὰ λυπήσω οὐδαμῶς ἐπιθυμῶ,
ἀλλως, ἀμέσως θὰ σὲ ἐφυλάκιζον.

ΓΑΛΒΑΣ. Σύγγνωθι, Ἄναξ . . .

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ. Παῦσον !

ΓΑΛΒΑΣ. Μὴ ὀργίζεσαι . . .

σὲ ἱκετεύω ἄκουσον.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ. Λέγεις.

ΓΑΛΒΑΣ. Ἐγώ,

ὑπὲρ τῆς δόξης καὶ τοῦ μεγαλείου Σου, καὶ ν' ἀποθάνω ἔτι, εἶμαι πρόθυμος, καθὼς καλῶς γνωρίζεις τοῦτο, Βασιλεῦ ! Λοιπὸν, Σέ, θέλω ἐπὶ γῆς τὸν Μέγιστον Μονάρχη νὰ ἀκούω καὶ ἐπιθυμῶ σφοδρῶς, ὁ κόσμος σύμπας Σέ νὰ σέβηται καὶ νὰ λατεύη μόνον Σέ ! ναί ! μόνον Σέ ! Τοῦτο ποθῶ καὶ περὶ τούτου πάντοτε σκεπτόμενος, εὐρίσκω, ὅτ' ὁ Βασιλεὺς πρέπει νὰ ἦναι κατὰ γράμμα Βασιλεὺς, τούτέστι Μέγας Ἄρχων, μόνος Κύριος, Μονάρχης καὶ Αὐτοκράτωρ πανυπέροτατος ! πάντες δ' οἱ ἄλλοι δοῦλοί του.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ. Εἰν' ἀληθές,

ὅτ' ἕως τώρα μὲ ὑπηρετεῖς πιστῶς, καὶ ἀφορμὴν δὲν ἔχω ἄλλην κατὰ σοῦ, ἐκτὸς τῆς ἡττας, τὴν ὁποίαν ἔλαβες κατὰ τὰς Συρακούσας, ὅτε εὐθαρσῶς ὀρμήσας, ὁ γενναῖος Βελισάριος, σ' ὑπερησπίσθη καὶ τὴν νίκην ἔλαβε. Μὴ, διὰ τοῦτο, Γάλβα, τὸν φθονῆς ;

ΓΑΛΒΑΣ. Ἐγώ ;

ὄχι ! κανένα, ὄχι δὲν φθονῶ ποτέ !

πρὸς τί νὰ τὸν φθονήσω ; κ' ἂν ἐνίκησεν αὐτὸς εἰς Συρακούσας, ἢ εἰάν ἐγὼ ἡττήθην, μήπως τοῦτο ἦτο σφάλμα μου ; ἢ ἔφερεν εἰς τοῦτόν τινα θρίαμβον ; Τί ἠδυνάμην, μόνος, μὲ μικρὸν στρατὸν, νὰ πράξω, ὅταν αἴφνης καταπροσβληθεῖς ὑπὸ ἀπείρου ἐχθρικής δυνάμεως εὐρέθην ἄνευ βοηθείας ἰκανῆς καὶ ἄνευ ἔτι ἐφοδίων καὶ τροφῶν ; καὶ μ' ὅλα ταῦτα πάλιν δὲν κατήσχυα τῶν Βυζαντίων στρατηγῶν τὸ ὄνομα ἀλλ' ἐμαχόμην μέχρι τέλους σταθερῶς . . . Νὰ τὸν φθονήσω ; ὄχι, ὄχι ! πώποτε ! Μόνος ὁ μέγας ζῆλος πρὸς τὸν θρόνον Σου καὶ ἡ ἀφοσίωσίς μου μὲ ἠνάγκασαν ἵνα σοὶ εἶπω, Βασιλεῦ, εἰλικρινῶς, ὅτι δὲν πρέπει ἄλλος, οἰοσδήποτε, ν' ἀπολαμβάνῃ τὴν δόξαν καὶ τιμὴν, ἐκτὸς σοῦ μόνον τοῦ Μεγάλου Ἄνακτος διότι, ἄλλως, εἶναι ἐπικίνδυνον. Ὁ Βασιλεὺς, νὰ ἦναι πρέπει Βασιλεὺς !

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Διὰ νὰ ἦναι Βασιλεὺς ὁ Βασιλεὺς, πρέπει νὰ ἦναι κατὰ πάντα δίκαιος.

ΦΩΝΑΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ (πλησίον τοῦ παλατίου).

Ζήτω, ὁ Ἄναξ καὶ ὁ Βελισάριος ! Ζήτω !! Ζήτω !!

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

ὦ ! πόσον, πόσον ὁ λαὸς

εἶν' ἐνθουσιασμένος !

ΓΑΛΒΑΣ. (κατ' ἰδίαν.)

Εἶναι τρομερόν !

Θὰ ἀποθάνω ἀπὸ ἀγανάκτησιν.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Τί, λέγεις, Γάλβα ;

ΓΑΛΒΑΣ.

Λέγω Αὐτοκράτορ μου,
ὅτι... κ' ἐγὼ, ἐπίσης... δὲν εἰξεύρω πως
εἰς τοῦ λαοῦ Σου ταύτας τὰς ζητωκραυγὰς,
τόσον ἐνθουσιάσθην, ὥστε τὴν χαρὰν
ἐκείνου τώρα συμμερίζομαι, ἐνῶ,
ὑπερβαλόντως ἐφοβούμην δι' αὐτὰς
πρὶν.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Εὐγε, Γάλβας! τοῦτο εἶναι εὐγενές.

Νὰ χαίρη τις ὀφείλει ὅταν χαίρωσι,
καὶ νὰ συμπάσχη, ὅταν ἄλλοι πάσχωσι.
Νὰ ἦν' ἀπηλαγμένος τοῦ ἐγωϊσμοῦ
καὶ τῆς ἀναισθησίας τῶν κοινῶν ἀνδρῶν,
τῶν μὴ εἰδότεων οὐδ' αὐτὸ τὸ ὄνειμα
τῆς κοινωνίας, οὐδὲ τὴν σκοπὸν αὐτῆς,
καὶ νὰ διάγη πάντοτε ὠφέλιμος
πρὸς τὸν πλησίον καὶ τὸν ὅμοιον αὐτοῦ
ὡς ἀληθῆς χριστιανὸς καὶ ἄνθρωπος.

ΦΩΝΑΙ (ἐξῶθεν τοῦ παλατιοῦ.)

Ζήτω! Ζήτω!

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Ἵπάγω εἰς ἀπάντησιν
τοῦ στρατηγῶ μου· στρατιῶται ἔλθετε·
(ἐξέρχεται μετὰ τῶν στρατιωτῶν.)

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΓΑΛΒΑΣ. (μόνος.)

« Νὰ χαίρη τις ὀφείλει ὅταν χαίρωσι
καὶ νὰ συμπάσχη, ὅταν ἄλλοι πάσχωσι! »
τούτέστι νὰ ὑπάρχη μόνον καὶ νὰ ζῆ
διὰ τοὺς ἄλλους, καὶ οὐχι δι' ἑαυτὸν,
διὰ νὰ ἦναι εὐγενῆς, φιλάνθρωπος,

χριστιανὸς καὶ τὰ λοιπὰ καὶ τὰ λοιπὰ.
Φρενῶν ἀφρόνων, ἀφρονα φρονήματα,
τοὺς ἀνοήτους μόνον βαυκαλίζοντα!
Ἐγὼ νομίζω πλὴν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος,
ὁ νουνεχῆς βεβαίως καὶ ὁ φρόνιμος,
ὀφείλει νὰ θηρεύῃ τ' ἀξιώματα
παντοιοτρόπως, ἵνα τὸ ἀκρότατον
σημεῖον φθάσῃ τῆς εὐδαιμονίας του.
Καὶ πρῶτον μέσον, πάντων ἀσφαλέςτατον,
διὰ τοῦ ποθουμένου τὴν ἐπίτευξιν,
εἶναι ἡ κολακεία, ὅταν δεξιῶς
κεκοσμημένη, δι' ἀνθέων μαγικῶν
τῆς φαντασίας, διευθύνῃτ' ἐνθα δεῖ.
Θαύματα τότε, θαύματα τεράστια,
ἢ φίλη αὕτη ἀκινδύνως κατορθοῖ!
Τὸ πᾶν ἐνδίδει εἰς τὸ γόητρον αὐτῆς!
Τῆς ἀληθείας ταύτης τὴν ἀπόδειξιν
ἐν τῷ βαθμῷ μου ἔχω καὶ τῇ θέσει μου
ἐγὼ ὁ Γάλβας, ὁ πτωχὸς Περίνθιος,
ὁ ἐκ βοσκῶν γονέων γεννηθεὶς βοσκός·
Αἶ! Αὐγουστέ μου, ἀναυτὰς σου τὰς ἀρχάς,
εἶχον μικρόθεν, τώρα εἰς τὴν Πέρινθον
θὰ ἤμην μηλοδότης, ὀρεσιβίος,
καὶ ὄχ' εἰς τὴν αὐλήν σου μέγας καὶ πολὺς.
Μικρὸν παιδίον ἤμην ὅτε ἤκουσα
τὴν εἰς τὸν θρόνον ἐνδοξον ἀνύψωσιν
τοῦ στρατηλάτου Ἰουστίνου, θεοῦ σου,
τοῦ πρὶν ποιμένος καὶ ἐκείνου, κ' αἰσθημα
φιλοδοξίας φλογερὸν μοι ἐδειξε
τοῦ μεγαλείου τὸν χρυσοῦν ὀρίζοντα!
Χαῖρε Πατρίς μου, εἶπον ὅταν ἔφηβος
ἔγεινα πλέον, καὶ πρὸς τὴν Μητρόπολιν
ἐκίνησα, τὴν δόξαν ὀνειροπολῶν.
Ἐνταῦθα φθάσας, τὴν αὐτὴν κ' ἐγὼ ὁδὸν
τοῦ Ἰουστίνου ἔλαβον, ἐν τῷ στρατῷ
καταταχθεὶς· ἀλλ' ὅμως αἱ δυνάμεις μου,

μη οὔσαι ὡς ἐκεῖνου, λίαν ἱκαναί
 πρὸς τὰ διὰ κινδύνων κατορθώματα,
 μ' ἠνάγκασαν ν' ἀφήσω τὰ ἀκροσφαιλῆ
 καὶ νὰ χαράξω νέον δρομολόγιον,
 ἐπὶ τῇ βάσει κολακείας τεχνικῆς,
 δι' ἧς ἐντὸς ὀλίγου καὶ τὴν εὐνοίαν
 κατώρθωσα νὰ λάβω τοῦ Χρυσομαλλᾶ
 τοῦ ἰσχυροῦ κ' ἐνδόξου, τότε, στρατηγοῦ.
 Καὶ ναὶ μὲν, παρ' ὀλίγον νὰ καταστραφῶ,
 κατόπιν παρ' ἐκεῖνου ὡς διαφθορεὺς
 τῆς μόνης θυγατρὸς του, ἀλλ' ὁ θάνατος
 τοῦ γεννηθέντος βρέφους κατεκάλυψε
 τοῦ γεγονότος τούτου τὸ μυστήριον.
 Μετὰ δὲ πέντε ἔτη, τοῦ Χρυσομαλλᾶ
 ἀποθανόντος, τὴν Σοφίαν νόμιμον
 ἔλαβον σύζυγόν μου, κ' ἔκτοτε ἔγεινα
 γαμβρὸς μὲν τοῦ μεγάλου τούτου στρατηγοῦ,
 περιβλεπτός δ' εἰς ὅλους ὑπασπράτης!
 Τώρα δὲ πάλιν τὰς χρυσᾶς ἐλπίδας μου
 περὶ ὠραιότερου ἔτι μέλλοντος
 στηρίζω θαρρᾶλέως ἐπὶ τῆς πολὺ
 ἐνταῦθα ἰσχυροῦς Εὐδοξίας μου,
 τῆς μόνης θυγατρὸς μου, ἣν ἡ μήτηρ
 πρὸς τὴν Αὐγούστην, θνήσκουσα, ἐσύστησε,
 καὶ αὕτη πάλιν πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα
 ὦ ἱκανότης, ἐξαισία δύνამεις
 ἢ τοὺς ἀσήμους ἀνυψῶσα θαυμαστώσα!

ΦΩΝΑΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ.

(*) Τοῦ βίνκας, Αὐγουστε Ἰουστινιανέ!
 Αὐγουστε Ζῆθι! Ζῆθι Βελισάριε!

ΓΑΛΒΑΣ.

"Α! τοῦτο εἶναι τὸ δυσάρεστον!
 καὶ περὶ τούτου ἔλαβον τὰ μέτρα μου.

(*) Εὐχὴ περὶ νίκης, ἐκφερομένη ὑπὸ τοῦ ὄχλου λατινιστί.
 (Παπαρρήγόπουλος.)

SISMANOGLIO
MEGALDO

ΤΗ
ΕΝ ΨΩΜΑΘΕΙΟΙΣ
ΕΤΑΙΡΙΑΙ
ΤΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ
ΑΝΑΤΙΘΕΤΑΙ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ.

- ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ, αυτοκράτωρ.
- ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ, αρχιστράτηγος.
- ΑΡΚΑΔΙΟΣ, θετός υιός του.
- ΓΑΛΒΑΣ, υποστράτηγος.
- ΕΥΔΟΞΙΑ, θυγάτηρ του.
- ΕΥΤΥΧΙΟΣ Πατριάρχης.
- ΙΟΥΛΙΟΣ, } συνωμόται.
- ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ, }
- ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ, παιδαγωγός του 'Αρκαδίου.
- ΕΥΔΙΑΣ, δεσμοφύλαξ
- Εἷς 'Αξιωματικός.
- ΜΕΓΙΣΤΑΝΕΣ, } βουβά πρόσωπα.
- ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ, }
- ΔΗΜΙΟΣ. }

Θά μὲ πληρώσῃ δι' ἐκείνην, ἀκριβὰ,
 τῆς νίκης του τὴν δόξαν, ἥτις μ' ἔφερε
 τόσῃν ζημίαν, ἠθικὴν καὶ ὕλικήν.
 Ἄν ἐπιτύχω τώρα, ὦ! τετέλεσται!
 καὶ ἐκδικούμαι καὶ ἀποκαθίσταμαι
 ἐντὸς ὀλίγου χρόνου Ἀρχιστράτηγος!
 Ἄ! πλησιάζουν! . . . σιωπὴ κα' ἐνέργεια!

ΣΚΗΝΗ Γ'.

(Ἰουστινιανὸς, Βελισάριος, διάφοροι μεγιστάνες καὶ στρατιώ-
 ται, οἵτινες παρατάσσονται εἰς τὸ βάθος.)

ΓΑΛΒΑΣ.

Καλῶς ἦλθες στρατάρχα Βελισάριε!

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ.

Εὐχαριστῶσε Γάλβα.

ΓΑΛΒΑΣ (κατ' ἰδίαν.)

ὦ! τί ἀλαζῶν!

Ἄείποτε ὁ φίλος μὲ περιφρονεῖ.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

(λαμβάνων τῆς χειρὸς τὸν Βελισάριον.)

Ἀγαπητὲ στρατάρχα Βελισάριε!

Τῶν στρατευμάτων κλέος κα' ἐγκαλλώπισμα

τοῦ κράτους μου ἐν γένει, τῆς καρδίας μου

τὴν μύχιον ἀγάπην κα' εὐαρέσκειαν

δι' ὅλας σου τὰς πράξεις, τοὺς θριάμβους σου

καὶ ὅλας σου τὰς νίκας, δέξαι σήμερον!

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ.

Τόσων ἐπαίνων καὶ τιμῶν, ὦ Δέσποτα

ἐγὼ, εἷς στρατιώτης, δὲν εἶμ' ἄξιος.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Καὶ ἔτι πλέον τούτων εἶσ' ἀνώτερος.

ἄλλ' εἶσαι μετριόφρων Βελισάριε.

ἐγὼ γνωρίζω ὅμως τὴν ἀξίαν σου,

καὶ χάριν τῆς τιμῆς μου, τῆς Βασιλικῆς,

SISMANOGLIO
MEGARO

καὶ σὲ θέλω τιμῆσει μεγαλοπρεπῶς.
(πρὸς τὸν Γάλβαν.)

Ὅθεν πρὸς τοῦτο Γάλβα, τὸ Βυζάντιον,
θέλω νὰ ἐορτάσῃ πανηγυρικῶς
ἐπὶ ὀκτῶ ἡμέρας ἀπὸ σήμερον.

νὰ στολισθῇ πρεπόντως ὁ Ἴπποδρόμος
μὲ δάφνας καὶ σημαίας, ὡς πρὸς ἐορτὴν
ἐπίσημον τοῦ ἔθνους, ἔνθα γενικοὶ

νὰ γίνωσιν ἀγῶνες ὡς περ εἴθισται
ἐν ταῖς μεγάλαις πανηγύρεσιν ἡμῶν·
ἐκεῖ δ' ἐν παρατάξει καὶ λαμπρότητι

αὔριον θέλω στέψῃ τοῦτον πανδημεῖ,
χρυσῶ στεφάνῳ, εἰς τὸ Τριβουνάλιον. (α).
συγχρόνως διατάτω νὰ ἀναρτηθῇ

μετὰ τῆς ἡμετέρας, ἡ εἰκὼν αὐτοῦ
ἐπὶ τοῦ βασιλείου Τετρακίονος (β).
δαφνοστεφής· πρὸς τοῦτοις καὶ τ' ἀνάκτορα

νὰ διακοσμηθῶσι θριαμβευτικῶς·
καὶ νὰ δοθῶσι δειπνα καὶ συμπόσια,
χοροὶ καὶ παντομίμαι καὶ θεάματα

διάφορα· εἰς ὅλα τελετάρχην σὲ,
σὲ τῶρα διορίζω, καὶ ἐπιθυμῶ,
πιστῶς νὰ τελεσθῶσι ταῦτα ὑπαγε.

ΓΑΛΒΑΣ.

Μονάρχα μου καὶ Δέσποτ' ἀγαθώτατε!
Τὰ πάντα θέλω πρᾶξει προθυμώτατα.
(Κατ' ἰδίαν, ἀπερχόμενος).

Ὅα ἡμῖν τελετάρχης, τελετάρχης ναί·
πλὴν ὄχι ταύτης, ἄλλης μαύρης τελετῆς!

(α) Τὸ καὶ Κάθισμα λεγόμενον, μεγαλοπρεπέστατον Ἀυτοκρατορικὸν ἐν τῷ Ἴπποδρόμῳ θεωρεῖον, ὑποστηριζόμενον δι' εἰκοσιτεσσάρων ὑπερυψηλῶν κίονων.

(β) Ἄτερον θεωρεῖον διὰ τὰς Αὐγούστας, ἐν ᾧ ἀνηρτῶντο κατὰ τὰς μεγάλας ἐορτὰς καὶ αἱ εἰκόνες τῶν Ἀυτοκρατόρων δαφνοστόλιστοι.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

(Οἱ προηγούμενοι, ἐκτὸς τοῦ Γάλβα.)

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ.

Μονάρχα! δὲν εὕρισκω λόγους ἰκονοῦς
διὰ νὰ σοὶ ἐκφράσω, ὡς ἐπιθυμῶ,
τὴν ἄκραν τῆς ψυχῆς μου ἀφοσίωσιν
καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης μου τὸ μέγεθος.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Ἀπέναντι πραγμάτων εἶναι περιττοὶ
οἱ λόγοι σου, διότι ῥητορεύουσι
τόσαι λαμπραὶ σου νίκαι, τόσοι θρίαμβοι
καὶ τόσαι πρὸς τὸν θρόνον ἐκδουλεύσεις σου!
Λοιπὸν, διὰ πραγμάτων ὡς σὺ ἔδειξας
ὄτ' εἶσαι στρατηλάτης, ἥρωα ἀληθῆς,
καὶ ἔξοχος πολίτης, οὕτω καὶ ἐγὼ
διὰ πραγμάτων θέλω ἵν' ἀποδειχθῶ,
ὄτ' εἶμαι Ἀυτοκράτωρ κ' ὄχι τύραννος.

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ.

ὦ! δίκαιος Μονάρχης εἶσαι Βασιλεῦ!
καὶ μεγάλην καὶ μεγαλεπιβολος,
ὡς μαρτυροῦσι γενικῶς τὰ ἔργα σου.
Τῆς θέμιδος ἡ πλάστιγξ, ἥδη, συνετῶς
στηριζομένη ἐν τῇ τῶν κωδίκων σου
σοφῇ νομοθεσίᾳ νέμει ἀληθῆ
δικαιοσύνην πρὸς τοὺς ὑπηκόους σου...
Εἰς κάθε βῆμα, ἀπαντᾶ τις ἐκθαυβος
λαμπρὸν τι ἔργον, εὐγενὲς τεκμηρίον
τῆς ἀγαθότητός σου καὶ εὐκλείας σου...
Ἐνταῦθα μὲν ὁ μέγας καὶ περικαλλῆς
τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας Ἅγιος Ναὸς,
ὁ ἐν τῇ στάσει Νίκα ἀποτεφρωθεὶς,
ὑψούμενος δὲ ἤδη μέχρι νεφελῶν,
μεγαλουργίας κ' εὐφυΐας πρότυπον,
κινεῖ τὸ σέβας πάντων, καὶ τὸν θαυμάσμόν.
Ἐντεῦθεν δὲ ξενῶνες, χριστιανικῶς

πτωχούς και ἀναπήρους περιθάλλουσι.

Ἐκείθεν πάλιν ἄλλοι, ἱεροὶ Ναοὶ,
νυμφαῖα, κρῆναι, φόροι και λαμπραὶ στοαί,
τὴν Βασιλίδα ταύτην ὠραΐζουσι.

Ἐκτὸς δὲ τούτων, πλείστα ἄλλα πανταχοῦ
γιγαντιαῖα ἔργα, πόλεις θαυμασταί,
φρούρια, τάφροι, πύργοι, κ' ὀχυρώματα
καθ' ἅπαν σου τὸ κράτος, σὲ κηρύττουσι.

Μονάρχην Μέγαν, Βασιλέα, ἔνδοξον !

Εὐτυχεῖς ὅθεν πάντες λογιζόμεθα,
ὑπὸ τοιοῦτον ὄντες Αὐτοκράτορα !

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Ἄλλ' εὐτυχέστερός σας θεωροῦμ' ἐγὼ,
διότι ἠξιώθην, εἰς τὸ κράτος μου,
νὰ ἔχ' ἀξιόους ἄνδρας και νοήμονας
διὰ νὰ κατορθώσω ἅπερ ἔπραξα·

εἰς τὸν στρατὸν πρὸ πάντων στρατηλάτην μου,
νὰ ἔχω σὲ, γενναίε Βελισάριε,

και μετὰ σὲ, ἀξιόους ἄλλους στρατηγούς,
τὸν Γερμανὸν μου πρῶτον, ὃν ὁ θάνατος

μ' ἀφῆρπασε προῶως, (α). εἶτα τὸν Ναρσῆν
τὸν Μοῦνδον κ' ἔτι πλείστους ἄλλους ἱκανούς,

και τέλος σύμβουλόν μου καθαρῶς πιστὴν
και ἀφοσιωμένην τὴν ἐνάρετον

και ἔμφρονα Αὐγούσταν, Θεοδώραν. . . (δακρύει.)

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ.

Πῶς !

Κλαίεις Μονάρχα ;

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ

Μὴ, δὲν ἤμαι ἄνθρωπος ;

Ἐμνήσθην τοῦ θανάτου τῆς συζύγου μου,

ἀφ' ἧς νὰ παρακμάζῃ ἤρχησε σχεδὸν

κ' ἡ μοναρχία αὐτή, παραδόξως πως . . .

Κατόπιν ταύτης, ἔχασα τὸν Γερμανόν,

(α). Ἀνεψιὸς τοῦ Ἰουστινιανοῦ, στρατηγὸς περίφημος, ἀποθανὼν αἰφνιδίως ἐν ἀκμῇ ἡλικίας κατὰ τὸ ἔτος 550.

και τούτου πάλιν τὸν Νομοδιδάσκαλον,
τὸν κράτιστον ἐκείνον, Τριβωνιανόν.

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ.

Ἐφόντι, Αὐτοκράτορ ! ἡ αἰδύμοι,

Αὐγούστα, ἦτο κατὰ πάντα συνετὴ,

γενναία και ἀξία Αὐτοκράτειρα.

Τὴν ἐνθυμοῦμι, ὅτ' ἐν τῇ αἵματηρᾷ

τοῦ Νίκα στάσει, ἔδειξε και ἔξοχον

ὀρθοφροσύνην και ἀνδρείαν ἔκτακτον.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Ναί, ἔσωσε βεβαίως ἀπὸ ἀφευκτον

πτῶσιν, τὸν θρόνον, διὰ τῆς ἀνδρείας τῆς.

Τοιαύτην, ὅθεν, ἔχων τις βασιλίσοσαν

και εἰς τὰ πράγματα ἄλλους πάντοτ' ἐκλεκτούς·

σοφοὺς μὲν ἄνδρας ὡς πρὸς τὰ πολιτικά,

γενναίους δὲ κ' ἐμπείρους στρατιωτικούς

κατὰ τὰς ἐκστρατείας, τί δὲν κατορθοῖ ;

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ.

Τὸ πᾶν, εἰς τὸν Μονάρχην ἐναπόκειται.

Ἡ αὔξησις τοῦ κράτους και παγίωσις,

ἡ τάξις ἐν τῷ κράτει, και ἡ τοῦ λαοῦ

εὐημερία, εἶναι ἀποτέλεσμα

τῆς ἑαυτοῦ μερίμνης και προνοίας του.

ΣΚΗΝΗ Ε'.

Οἱ προηγούμενοι και εἰς Ἄξιωματικός.

ἌΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ. (ἐγχειρίζων ἐπιστολήν.)

Χαροποιὰς εἰδήσεις, Ἄναξ, τοῦ Ναρσῆ,

ἐξ Ἰταλίας, φέρω, σήμερον ἐλθόν.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Χαροποιὰς εἰδήσεις ;

ἌΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ.

Λίαν μάλιστα.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ. (ἀναγινώσκων.)

α' Ἀναξ!

Τάοπλα ἡμῶν, ἤδη, ἔσπεψε
τελεία νίκη! . . . Ὄθεν, ὁ σεπτὸς σταυρὸς
τῆς Αὐτοκρατορίας τῶν Βυζαντινῶν,
ὑπὸ τὴν δύναμιν του γῆν ἀπέραντον
κ' ἔθνη πολλὰ καὶ κράτη καὶ βασιλεία
καθυποτάξας, θέλει καταστῆ
τῆς οἰκουμένης πάσης ὁ Κυρίαρχος,
πρὸς δόξαν σου μεγάλην καὶ ἀθάνατον,
πρὸς εὐτυχίαν δ' ὅλων τῶν λαῶν τῆς γῆς,
ἐπειδὴ, οὗτος, ἔσεται τὸ σύμβολον
τῆς ἀληθοῦς προόδου τῶν ἐπιστημῶν
καὶ ζώπυρον ἐγγένει τοῦ πολιτισμοῦ,
δι' οὗ εὐδαιμονία ῥέει ἀληθής...
Εἰς ἄλλην μου Σοὶ γράφω τὰ καθέκαστα
σὲ προσκινῶ ἐν τούτοις, ταπεινῶς,

Ναρσῆς.»

ᾠ! εὐτυχῆς ἡμέρα, καὶ πολυγηθῆς!

ᾠ! εὐγε ἀξιέ μου στρατηγέ Ναρσῆ!

Εἰς τὸ σχολεῖον Βελισάριε τὸ σὸν
καὶ οὗτος ἐδιδάχθη τὴν πολεμικὴν.

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ.

Ἴδου ὅπερ ἐπόθει, βαῖνον κατ' εὐχὴν,
ἐντὸς ὀλίγου, ᾠναξ, πραγματεύεται.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

ᾠ! ναί! τοῦτο ἐπόθουν, τοῦτο πάντοτε
ἐνδόξως ν' ἀνεγείρω τὴν Ῥωμαϊκὴν
πεσοῦσαν Μοναρχίαν καὶ ἀπέραντον
νὰ καταστήσω κράτος χριστιανικόν!
Τοῦτο ἐπόθουν, καὶ ποθῶ διηνεκῶς,
νὰ παύσῃ ἡ βαρβαρότης, ἡ ἀμάθεια
κ' ἡ δοκησιοφία καὶ ἀνέσπερον
τῆς ἀληθοῦς παιδείας νὰ ἐκλάμψη φῶς,
δι' οὗ νὰ φωτισθῶσι καὶ νὰ εὐρωσιν
εὐήμεριαν, πάντες οἱ λαοὶ τῆς γῆς . . .

Σ

Ἐπιθυμῶ τὸ κράτος τοῦτο ἰσχυρὸν
καὶ μόνιμον καὶ μέγα καὶ ἀκράδαντον;
Ἄλλ' οἴμοι! τί, τοῦ κόσμου μένει σταθερόν;
Τί μόνιμον, ἀκμαῖον καὶ αἰώνιον; . . .
Τί, ἔγεινεν ἡ Ῥώμη ἡ κοσμοκράτειρα;
Τί, ἔγειναν οἱ Πέρσαι καὶ ἡ Καρχηδῶν;
Ποῦ εἶν' ἡ βασιλεία ἡ ἀπέραντος
τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὅστις καθυπέταξε
τὸν κόσμον; τόσα δ' ἄλλα κράτη καὶ λαοὶ
τί ἔγειναν. Τὰ πάντα ἀπωλέσθησαν!
Τίς οἶδεν, ἀκολούθως, ἐάν δὲν συμβῇ
κ' ἐνταῦθα, ὅ,τ' εἰς ἄλλα κράτη πάμπολλα!
Φεῦ! τοῦτο εἶναι μόνον, τὸ αἰώνιον
Ἄρχῃ, ἀκμῇ καὶ τέλος ἀναπόδραστον!

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ.

Βεβαίως τοῦτο εἶναι ἀληθέστατον.
Ὁ χρόνος τί ἀφίνει ἀδιάσειστον;
Τὰ πάντα καταστέφει παρερχόμενος
καὶ μόνος διαμένει ἀτελεύτητος.

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ. (πρὸς τὸν Ἀξιωματικόν.)

Τὰ πάντα, πλὴν τῆς μνήμης τῶν κλεινῶν ἀνδρῶν,
ὧν ἔσπεψε τὰς πράξεις δόξ' αἰδῖος.
Εἰς τὰ μέγала ἔργα καὶ τὰ ἐνδοξα,
ὁ χρόνος τῆν σφραγίδα τῆς καταστροφῆς,
δὲν δύναται νὰ φέρῃ, ἀλλ' ἀνάπαλιν
ἐπιπροσθέτει δόξαν ἀτελεύτητον.

(πρὸς τὸν Ἰουστινιανόν.)

Ἐχάθη μὲν ἡ Ῥώμη καὶ ἡ Καρχηδῶν,
ἀλλ' ὅμως ὁ Ῥωμῦλος καὶ ὁ Ἀννίβας ζῆ
ἐχάθησαν οἱ Πέρσαι, ἀλλ' ὁ Κῦρος ζῆ
ἐπίσης ἀπωλέσθη καὶ τὸ μέγιστον
τοῦ Ἀλεξάνδρου κράτος, ὅμως οὗτος ζῆ
ζῆ δὲν συναπωλέσθη μετ' ὁ κράτος του,
ἀλλ' ἐν τῇ ἱστορίᾳ μένει πάντοτε,
ἐνδοξος ἡρώς, βασιλεὺς ἀθάνατος!
Οὕτω καὶ πάντες οἱ μεγάλοι ἄνθρωποι,

SISMANOGLIO
MEGARO

ἔξοχοι νόες, βασιλεῖς καὶ στρατηγοὶ
ἀπαθανατισθέντες, θὰ ὑπάρχωσιν,
ὅσῳ ὑπάρχει ἱστορία, κ' ἄνθρωποι!

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Φιλοσοφεῖς, ὦ φίλε, Βελισάριε·
δὲν ἀποθνήσκει, ἀληθῶς, ὁ ἄνθρωπος,
ὁ πράττων ἔργα Ἀλεξάνδρεια· καὶ ἂν
τ' ἄλλα ὁ χρόνος καταστρέφῃ, οὐδαμῶς,
συγκαταστρέφῃ ἔνδοξα ὀνόματα . . .
Καὶ σὲ ἡ ἱστορία, ὅθεν φίλε μου,
θέλει ἐπιδεικνύει ὡς παράδειγμα
ἀνδρείας, ἐμπειρίας κ' ἰκανότητος,
εἰς τὰς μελλούσας τῶν ἀνθρώπων γεννεάς.

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ.

Εἶς' ἀγαθός, ὦ Ἄναξ, καθ' ὑπερβολὴν,
καὶ μὲ τιμᾶς τοσοῦτον· ἐνῶ εἰς ἀπλοῦς,
εἶμ' ἐκ τῶν στρατηγῶν Σου . . .

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Πῶς; τί; στρατηγός

ἀπλοῦς; εἶσαι ὁ μόνος Ἀρχιστράτηγος,
τῶν στρατηγῶν μου πάντων, ὁ διδάσκαλος.
Ὡ! σοὶ ἀρμόζει στέμμα καὶ οὐχὶ βαθμὸς
Ἀρχιστρατήγου· στέμμα ναι, βασιλικόν·
διότι, ποῖος ἄλλος ἐπραξέ ποτε,
τόσα μέγαρα ἔργα, στρατηγός ὡς σέ;
Καὶ βασιλέως ἔτι, εἶς' ἀνώτερος
ἀφοῦ κίχλωτιζεις, σὺ, τοὺς βασιλεῖς!

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ.

Τὴν εὐνοίαν Σου, Ἄναξ, ἔχω στέμμα μου,
καὶ ὅλων τῶν στεμμάτων, ταύτην θεωρῶ
τιμαλφεστέρα.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Ὡ καρδία εὐγενής!

ἔχεις τὴν εὐνοίαν μου, τὴν φιλίαν μου
καὶ ὅλην τὴν ἀγάπην τῆς καρδίας μου!

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

Οἱ προηγούμενοι καὶ Γάλβας.

ΓΑΛΒΑΣ (λίαν τεταραγμένος.)

Συνωμοσίαν κατὰ Σοῦ, ὦ βσιλεῦ!

Συνωμοσίαν ἀνεκάλυφα φρικτὴν,
καταχθονίαν, μυσαρὰν ἀπάνθρωπον!

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ. (ἔκπληκτος.)

Συνωμοσίαν;!

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ (ὁμοίως;)

Φρίκη!

ΓΑΛΒΑΣ.

Ναί, ὦ Αὔγουστε.

Ἄλλ' ὅμως, τύχη ἀγαθῇ, ἐπρόλαβον,
τοὺς συνωμώτας νὰ συλλάβω, ἐν καιρῷ,
Ἐκτὸς τοῦ κινδυνώδους ἀρχηγοῦ αὐτῶν,
ὃν προσπαθοῦσι ζυγατιῶται ἄξιοι,
κατὰ διαταγὴν μου νὰ συλλάβωσι.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Καὶ ποῖος εἶναι οὗτος;

ΓΑΛΒΑΣ.

ὁ Ἀρκάδιος!

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ.

Τί λέγεις; ὁ υἱὸς μου, εἶν' ἀδύνατον!
Συκοφαντία τρομερά!

ΓΑΛΒΑΣ.

εἶν' ἀληθές.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Ὁ ἄτυχος λάθος, Γάλβα.

ΓΑΛΒΑΣ.

Ὅχι, Αὔγουστε!

Δὲν ἔχω λάθος, ὄχι· οὗτος αὔριον,
ἔμελλε χεῖρα νὰ ἐγείρῃ φονικὴν,
κατὰ τοῦ Βασιλέως κ' εὐεργέτου του,
διὰ νὰ ζέψῃ.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Τίνα;

ΓΑΛΒΑΣ.

Ἐτι Βασιλεῦ,

δὲν δύναμαι νὰ Σ' εἶπω, ἀλλ' ὑπόσχομαι,
ἐντὸς ὀλίγου, ἂν μοι δώσης ἄδειαν,
νὰ σοὶ τὸν παραδώσω

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Σοὶ παραχωρῶ

τὴν ἄδειαν, νὰ πράξης, ὅ,τι βούλεσαι.

Ἄλλ' ὅμως, τοῦτο δὲν μοι εἶπες ἔτι· πῶς
τοὺς συνωμώτας ἀνεκάλυψας;

ΓΑΛΒΑΣ.

Ἰδοῦ.

Ὁ τρόπος, εἶναι μὲν ὀλίγον ἀπρεπής,
ἀλλ' ὁ σκοπὸς μοι μοὶ ἐπέτρεψεν αὐτόν·
διότι, ἄλλως, ἐντελῶς ἀδύνατον
μ' ἦτο νὰ πράξω ὑποψίας συλλαβῶν,
ὅτι συνωμοσία τις χαλεύεται
κατὰ τῶν καθεστώτων ἀπεφάσισα
μὲ τὴν θυσίαν καὶ αὐτῆς μοι τῆς ζωῆς,
νὰ ματαιώσω ταύτην· ὅθεν, σήμερον,
ἀντὶ νὰ δράμω, ὡς περ μὲ προσέταξας,
διὰ νὰ διατάξω τὰ τῆς ἐορτῆς
ὑπῆγον κατ' εὐθείαν εἰς τὸν ὑποπτον
τῆς ἀνομίας οἶκον, κ' ἔγινα καὶ γὰρ
εἰς συνωμότης! . . . μὲ ἐδέχθησαν ἐκεῖ,
μ' ἐπίστευσαν καὶ μ' εἶπον, ὅτι αὔριον,
ὁ συνωμότης, ὁ Θρασῦς Ἀρκάδιος,
τὸν Βασιλέα θανατώνει κ' ἕτερος
τὸν Θρόνον ἀναβαίνει τὸν Βασιλικόν!
Ἦ! φρίκη τότε! φρίκη, μὲ κατέλαβε,
κ' ἔμεινα ὅλος ἐνδὸς κ' ἐμβρόντητος!
Εὕρισκω ὅθεν λόγον καὶ ἐξέρχομαι,
καὶ μετ' ὀλίγον συλλαμβάνω τοὺς αἰσχροὺς
καὶ ἀνόμους συνωμώτας, τὸν Ἰούλιον

καὶ τὸν Βικέντιον, τὸν συγγενῆ αὐτοῦ.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Καὶ ἄλλους;

ΓΑΛΒΑΣ.

Ἦχι· οὗτοι εἰν' οἱ ἀρχηγοί.
εἶναι καὶ ἄλλοι, ὅμως δευτερεύοντες,
οὓς θὰ συλλάβω ἀκολούθως.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ (πρὸς τὸν Βελισάριον.)

Φίλοι σου,

δὲν εἰν' αὐτοί, νομίζω.

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ.

Ναί· ὦ Αὔγουστε.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ. (πρὸς τὸν Γάλβαν.)

Βίς τίνος οἶκον τοὺς συνέλαβες;

ΓΑΛΒΑΣ.

εἰς τὸν

τοῦ Ἰουλίου.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Ὁ δ' Ἀρκάδιος, ὁμοῦ,

ἐκεῖ, δὲν ἦτο;

ΓΑΛΒΑΣ.

Ἦχι. καὶ διέταξα

νὰ τὸν συλλάβουν, ὅπου τὸν ἀνεύρωσι.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Θεέ μου! ποῖον τρομερὸν μυστήριον,
συνωμοσίας, μοὶ ἀνακαλύπτεται!
Δράμε, ὦ Γάλβα! δράμε καὶ ἐνέργησον
καὶ μάθε κ' εὔρε καὶ φυλάκησον εὐθύς
ἐκεῖνον, ὅστις, ἤθελε νὰ ἀναβῆ
πατῶν με, εἰς τὸν θρόνον! Δράμε γρήγορα.

ΓΑΛΒΑΣ.

Δὲν εἰν' Ἀνάγκη, Βασιλεῦ, πολὺ μακρὰν
νὰ δράμω διὰ τοῦτον· εἰν' ἐδῶ!

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ. (λίαν ἐκπληκτος.)

Ἐδῶ ;!

ΓΑΛΒΑΣ.

Πλησίον σου.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Πλησίον; γῆ καὶ οὐρανοί!

Τί λέγεις Γάλβα; ποῖος, ποῖος εἶν' αὐτός;

ΓΑΛΒΑΣ. (δεικνύων τὸν Βελισάριον.)

Ἴδου αὐτός! σ' ἐγκίζει!

(Ο ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ ὀπισθοχωρεῖ ἔντρομος, Ο ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ κατεκπλήσεται, καὶ πάντες καταταράσσονται.)

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ.

Ἦψιστε Θεέ!

Τέλος τῆς πρώτης πράξεως.

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΣΚΗΝΗ Α'.

(Πρόσοψις τῶν Βυζαντινῶν Ἀνακτόρων. Ἐμπροσθεν κῆπος, με δένδρα χιονοσκεπῆ· πρὸς τὰ δεξιὰ φαίνεται ὁ Βόσπορος μετὰ τῶν ἐπὶ τῆς ἀπέναντι παραλίας Χρυσουπόλεως καὶ Χαλκηδόνος.)

ΕΥΔΟΞΙΑ (μόνη.)

Θανάτου πέπλος ἐξαπλοῦται πανταχοῦ,
καὶ ψυχὸς μόνον, παγερὸν ἐπικρατεῖ!

Τὸ πᾶν νομίζει τις, ὅτι ἀπώλετο,
καὶ δάκρυ χύνει ἀκουσίως, πένθυμον!

Ἄλλ' εἰς τῆς φύσεως τοῦ κόλπου ἡ ζωὴ
κοιμᾶται ὕπνον, κεκηκυῖα, νήδυμον,

καὶ θὰ ἔξυπνήσῃ εἰς τὰ πρῶτα μαγικὰ
τῆς γλυκυφθόγγου ἀηδόνος ἄσματα,

εὐώδης πάλιν, ὄροσερὰ καὶ θελκτικῆ.
ὦ! ποία τότε οὐρανό τερπωλή!

Θὰ ψάλ' ἡ φιλομήλα ὑπὸ τὰ πυκνὰ
φυλλώματα, ἡ αὔρα μυστηριωδῶς

θὰ παίζη μετὰ τὰ ἄνθη, ψιθυρίζουσα,
καὶ ἡ σελήνη ἐρωτύλως θὰ ζητῇ

τὸν Ἐνδυμιωνά της τὸν ἐπέραστον.
Θὰ ἔρχηται κ' ἐκεῖνος. ὦ! θὰ ἔρχηται

ἐδῶ, νὰ δρέπη ρόδα καὶ ἠράνθημα,
νὰ ἀναπνέῃ αὔραν ὄροσοζέφυρον,

νὰ θεωρῇ ἐκστατικῶς τὸν Βόσπορον
καὶ νὰ ἀκούῃ μουσικῆν οὐράνιον.

ὦς ἡ σελήνη θὰ τὸν βλέπω καὶ ἐγὼ
τὸν Ἐνδυμιωνά μου, ὅμως ὡς αὐτὴ

μακρόθεν μόνον, καὶ λαθραίως πάντοτε.
ὦ! ναι, λαθραίως τ' ὄμμα μου θ' ἀκόλουθῇ

SISMANOPOLO

ὡς ἡ σκιά του, ὅλας τὰς κινήσεις του,
χωρίς ποτε νὰ μάθῃ, ὅτι δι' αὐτὸν
καρδία τις, ἐρώσα, πάσχει σιγηλῶς.
Πῶς! πάσχω; ὄχι, ὄχι! ἄκρως εὐτυχῶ!
Πρὶν ἔτι τὸν γνωρίσω ἤμην δυστυχής·
ἢ, κὰν δὲν εἶχον τοῦτο τὸ εὐτύχημα·
δὲν εἶξευρα τὸ κάλλος τοῦ ἰδανικῶ,
τῆς ἄκρας τοῦ ἀνθρώπου ὀλβιότητος.—

Καὶ ὅμως πάσχω! . . . πάσχω, ναί, πλὴν προτιμῶ
νὰ πάσχω· εἶναι πάθος τρισευχάριστον,
τοῦ ἔρωτος τὸ πάθος, τὸ γλυκύπικρον! . . .
Ἐδῶ τὸν εἶδον περιδιαβάζοντα
τὸ πρῶτον, ἐν τῷ κήπῳ τῶν ῥοδοιῶν,
δρέποντα ῥόδα καὶ καταθελγόμενον
εἰς τὰς παραδεισίους θείας καλλονὰς
τοῦ ἔαρος, κί' ἀμέσως γλυκεροὺς παλμοὺς
ἠσθάνθη ἐν τῇ βάθῃ τῆς καρδίας μου!
Κατόπιν, καθ' ἐσπέραν, ὡς τις ἄγγελος,
τοῦ Παραδείσου φύλαξ, ἐπεσκέπτετο
τὸν κήπον, ἕως ὅτου ἦλθεν ὁ χειμῶν,
κ' ἔπειτα πλέον, δὲν ἐφάνη παντελῶς!
θὰ ἔλθῃ ὅμως πάλιν, καὶ θὰ ἔρχεται . . .

(βλέπουσα μακρόθεν τὸν Ἀρκάδιον.)

Ἄλλ' ἔρχεται θεέ μου! εἶν' ὁ ἴδιος!

(Ἀποχωρεῖ.)

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΑΡΚΑΔΙΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ.

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

Ἐδῶ θὰ περιμένω, Ἀναστάσιε,
τὸν Αὐγοτστον· θὰ ἔλθῃ πάντοτε σχεδόν,
κατὰ τὴν ὥραν ταύτην, τὴν ἐσπερινήν,
ὁπότεν ἦναι ὁ καιρὸς, γαλήνιος

ἔρχεται, χάριν περιδιαβάσεως.
Ἐντὸς τοῦ παλατίου, εἶναι δύσκολον
καὶ κινδυνῶδες νὰ ὑπάγω, ἐπειδὴ
θὰ μὲ συλλάβουν παρευθὺς οἱ ἄθλιοι
κατάσκοποι τοῦ Γάλβα, πρὶν ἐμφανισθῶ
εἰς τὸν Μονάρχην, κ' ἔπειτα, ἀπόλλυται
τὸ πᾶν.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ.

Ναὶ ὅμως ἀκουσον, Ἀρκάδιε!

δὲν εἶναι ἔσως οὔτε τοῦτο φρόνιμον,
ἐνῶ καταζητεῖσαι, νὰ ἐμφανισθῆς
κ' ἐντὸς τοῦ κήπου, ἔστω, πρὸς τὸν Αὐγουστον·
πολὺ φοβοῦμαι, διὰ σέ· καὶ κάλλιον
ἐγὼ νὰ μείνω εἰς τὴν θέσιν σου· λοιπὸν,
δός εἰς ἐμὲ τὰ ἔγγραφα καὶ ὑπάγε
εἰς τὴν οἰκίαν, δός καὶ μὴ ἐκτίθησαι
εἰς τοὺς κινδύνους, σέ παρακαλῶ!

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

Δὲν εἶναι μέγας, ὡς φρονεῖς, ὁ κίνδυνος.
Ὁ Αὐτοκράτωρ φύσει μὲν φιλύποπτος
κ' εὐπιστος, ὦν, πιστεύ' εἰς τὰς διαβολὰς
καὶ τὰς βραδουργίας τῶν συκοφαντῶν,
ἀλλ' ὅμως, εἶναι κατὰ βάθος ἀγαθός,
καὶ δὲν πιστεύω νὰ παροργισθῇ ποτὲ,
ἐὰν μὲ ἴδῃ παρουσιαζόμενον
καὶ φέροντ' ἀνά χεῖρας τὴν ἀπόδειξιν
αὐτὴν τῆς τοῦ πατρός μου ἀθωότητος.
Ἄλλως, καὶ ἂν ἀκόμη μὲ ἐπαπειλῇ
εἰρκτῆ, ἢ ἐξορία, ἢ καὶ θάνατος,
σκληρὸς, οἰκτρὸς, φοικώδης καὶ ἐπώδυνος,
καταφρονῶ τὰ πάντα, Ἀναστάσιε,
ἀπέναντι τοῦ χρέους μου τοῦ Ἱεροῦ,
καὶ τοῦ καθήκοντός μου!

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ.

Εὐγενὴς ψυχὴ!

Θαυμάζω τὰς ἀρχάς σου κ' ὑπερεπαινῶ

SISMANOGLIO
MILANO

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ.

Λαμπρά ! . . Τὸ βλέπεις, ὅτι ἐξαπτόμενος,
βαδίζεις κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν θάνατον,
χωρὶς οὐδὲν νὰ πράξης τὸ σωτήριο;
Εἰς τί, θὰ ὠφελήσης τὸν Πατέρα σου,
τοιουτοτρόπως συμπεριφερόμενος;
"ὦ! σὲ φοβοῦμαι· θὰ σὲ θανατώσωσι·
τὸ εἶπες μόνος· κί ὁ Πατήρ σου, δύσῃνε,
θὰ σήπητ' αἰωνίως εἰς τὰς φυλακάς,
ἂν μὴ καὶ οὗτος κατατομηθῆ οἰκτρῶς,
ἢ ἐκ τῆς λύπης ἀποθάνῃ πάραυτα !
'Αρκάδιε τὸ βλέπεις ;

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

"Εχεις δίκαιον.

"Ὅχι ! θὰ πράξω ἄλλως· δὲν θὰ φονευθῶ·
θὰ ἰκετεύσω, θὰ κρατήσω ἑμαυτὸν,
καὶ χάριν τοῦ πατρός μου θὰ κατασπασθῶ
τοὺς πόδας τοῦ Μονάρχου καὶ τὴν γῆν αὐτὴν
ἀκόμη, ἐν ἀνάγκῃ, ἢν καταπατεῖ !
θὰ σώσω, ὦ ! θὰ σώσω τὸν Πατέρα μου !

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ.

Εἶθε, πλὴν τέκνον, ἄφες με, ὦ, ἄφες με·
ἐγὼ νὰ ἐνεργήσω. κάλλιον ἐγώ.
μὴ εἰς κινδύνους προφανεῖς ἐκτίθησαι·
σὲ ἰκετεύω· ὑπαγε φυλάχθητι.
Μὴ ἐπιμένῃς πλέον.

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

Εἶναι ἄτιμος,
ἐκεῖνος, ὅστις ἐν κινδύνοις δειλιῶν,
ἐγκαταλείπει τοῦ γεννήτορος αὐτοῦ
τὴν σωτηρίαν εἰς τοὺς ἄλλους !

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ.

"Ακουσον
'Αρκάδιε, κἂν τοῦτο ὄνειρον φρικτὸν,
τὴν παρελθούσαν νύκτα, μὲ κατέπληξε,
καὶ ἕως τώρα μὲ κρατεῖ περίφοβον !

τὰ εὐγενῆ σου κ' ἔξοχα αἰσθημάτα.
'Αλλ' ἐπὶ τοῦ παρόντος ταῦτα ἄσκοπα
καὶ κινδυνώδη μάλιστα, μοὶ φαίνονται.
'Ανάγκη ἤδη, ὄχι ὑγιῶν ἀρχῶν
καὶ αἰσθημάτων, ἀλλὰ προσοχῆς πολλῆς
κ' ἐμπείρου τέχνης, φίλτατε 'Αρκάδιε,
διότι θὰ παλαίσῃς μὲ δεινὸν ἐχθρὸν !
Νομίζεις, ὅτι διὰ τῶν ἐγγράφων σου,
ἀθῶον θ' ἀποδείξῃς τὸν πατέρα σου
εὐκόλως ; ἀπατάσαι.

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

'Απατῶμαι ; ὦ !
ἀρκεῖ, νὰ ἴδῃ μόνον τὰς ἐπιστολάς,
τὰς τρεῖς αὐτάς, τοῦ Γάλβα, καὶ τὴν ἐκθεσίαν
τῶν πεφυλακισμένων, ὁ Μονάρχης καὶ
θὰ διατάξῃ τὴν ἀποφυλάκησιν
ἀμέσως, τοῦ Πατρός μου, ἔσο βέβαιος.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ.

*Αν σὲ κατηγορήσῃ ὁ ἀντίπαλος,
ὡς πλαστογράφον ;

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

Τότε ἄς ἐρωτηθοῦν
οἱ συνωμόται περὶ τούτου !

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ.

'Αλλ' ἐάν
κί αὐτῶν ἡ μαρτυρία, δὲν θεωρηθῇ
εἰλικρινῆς, ὡς δῆθεν ἀπορρέουσα
ἐκ μίσους, πρὸς τὸν Γάλβαν ;

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

Τότε καὶ ἐγώ,
πρὸς μὲν τὸν Γάλβαν λέγω ὅτ' εἶν' ἄτιμος,
πρὸς δὲ τὸν Βασιλέα ὅτι εἶναι βλάξ !

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ.

Καὶ τότε ;

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

Τότε . . . ἄς μὲ θανατώσωσι !

ἐλτάδην σ' ἶδον εἰς τὴν γῆν, ἐκτείνοντα
σπασμωδικῶς τὰς χεῖρας αἱματόφυρτον
καὶ φέροντα βαθέως, εἰς τὸ σῆθός σου
πληγὴν θανατηφόρον!

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

Εἶναι ὄνειρον.

κ' ἐγὼ ἐπίσης, ἶδον ὄνειρον ὡς σέ,
ἐν μέρει μὲν φρικῶδες καὶ ἀλλόκοτον
ἀλλὰ γλυκὺ συνάμα καὶ εὐχάριστον.
Μέγας τις λύκος λυσσαλέος τρομερός,
ἐπιπεσὼν ἐξαίφνης μ' ἔδηξε πικρῶς
καὶ ρίψας με χαμαί, δρομαίως ἔφυγε,
πρὶν ἢ προφθάσω κατ' αὐτοῦ νὰ πράξω τι.

Νεανίς τις κατόπιν, χαριτόβρυτος,
πιστὴ εἰκὼν τοῦ τοῦ κάλλους, κόρη τῆς Ἑδέμ,
λαβοῦσά μ' ἐν ἀγκάλαις καὶ ζενάζουσα,
τὸ πρόσωπόν μου διὰ τῶν δακρῶν της
κατέβρεγε· καὶ πάλιν ἶδον ἔπειτα,
αὐτὸν τὸν λύκον, μὲ μορφήν ἀνθρώπινον,
καὶ ἦτο ὁ Πατὴρ μου, Βελισάριος.
Σὺ, ὄθεν, τόρα, ὁ πιστεύων ὄνειρα,
ἐξήγησόν μοι τοῦτο εἰάν δύνασαι.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ.

Εἶναι τῶντι ὄνειρον ἀλλόκοτον,
ἀλλὰ τίς οἶδεν, ἂν πραγματικότητά
τινα, δὲν εἰκονίζει;

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

Εἶναι χίμαιρα,

ὦ Ἀναστάσιέ μου, ὡς πᾶν ὄνειρον!

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ.

Ἴσως· πλὴν τ' ὄνειρόν μου, δὲν εἶν' ὡς αὐτό,
τῆς φαντασίας πλάσμα, ἀσυνάρτητον.

Εἶναι εἰκὼν τις, παριστῶσα θαυματῶς,
οὐχὶ χιμαίρας, ἀλλ' αὐτὰ τὰ πράγματα,
ἅτιν' ἀποκαλύπτει ἡ ψυχὴ αὐτῆ.
Διὸ καὶ πάλιν ἱκετεύω σε θερμῶς

Ἄρκαδιέ μου, τέκνον μου, φυλάχθητι!

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

Ἄρκει! . . νὰ μ' ἀποτρέψης, μάτην προσπαθεῖς.
Ἄμετατρέπτως πλέον ἀπεφάσιστα
καὶ τοῦ σκοποῦ μου τούτου Ἀναστάσιε
οὐδεὶς νὰ μ' ἐμποδίσει δύνατ' ἐπὶ γῆς!
Ἄρκισθην ἢ νὰ σώσω τὸν Πατέρα μου,
ἢ ν' ἀποθάνω, ἄξιος αὐτοῦ υἱός!
Πρὸς τοῦτον, ὄθεν, ὑπαγ' ἐν ταῖς φυλακαῖς
σὺ τῶρα, εἰν' ἀνάγκη, καὶ εἰπέ αὐτῷ,
τὰ κατ' ἐμέ, καθότι θὰ ἀνησυχῇ·
νομίζει, ὅτι ἐφυλάκισαν κ' ἐμέ
κί οὐδὲν γνωρίζεις, περὶ ὅσων ἐνεργῶ.
ὑπαγε.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ.

Ἔγω, ὄμως, ὑποσχέθητι,
ὅτι θὰ πράξης, κ' ἂν μετὰ φρονήσεως
χωρὶς νὰ κινδυνεύσης.

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

Τὸ ὑπόσχομαι.
(Ἐξέρχεται ὁ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ.)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ἌΡΚΑΔΙΟΣ (μόνος.)

Ὁ δυστυχής! . . εἶν' ὄλος ἀφοσίωσις,
καὶ πᾶν νὰ μ' ἀποτρέψῃ, μήπως πάθω τι,
μετεχειρίσθη μέσον κ' εἶχ' ἴσως δίκαιον·
διότι θὰ παλαιίσω ἀληθῶς μ' ἐχθρόν
δεινόν, ὡς μοὶ τὸ εἶπερ μὲ τὸν Γάλλον! νὰ!
ὅστις εἰς ἄκρον εἶναι ἐπικίνδυνος.
Ἄλλ' ἔστω, ἔχω βέλη κατ' αὐτοῦ πικρὰ
νὰ ἐκτοξεύσω, ὅπλ' ἀκαταμάχητα,
δι' ὧν θὰ τραυματῶ τὴν καρδίαν του,

τάς τρεῖς ἐπιστολάς του, ἅς μοι ἔδωκαν
οἱ συνωμόται, καὶ τὴν ἔκθεσιν αὐτῶν,
ἐν αἷς ἡ σκευωρία τοῦ οὐτιδανοῦ,
κ' ἡ δολιότης τούτου καταφαίνεται.
Ὁ ἄθλιος ! ὁ πρῶτος τῶν συνωμετῶν
ὦν, συλλαμβάνει ἐπιβούλως τοὺς λοιποὺς,
τοὺς φυλακίζει, κ' ἐνταυτῷ συκοφαντεῖ
ὡς συνωμότην μέγαν κ' ὑποψήφιον
τοῦ θρόνου δῆθεν, ποῖον ; τὸν πατέρα μου ! . . .

(βλέπει μακρόθεν τὸν Γάλβαν.)

Ἄλλὰ, τί βλέπω ; μήτι με ἐπρόδωκαν ;
ὁ Γάλβας ! Ἄ ! ἀνάγκη νὰ προφυλαχθῶ.
(Ἄποχωρεῖ.)

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΓΑΛΒΑΣ (μόνος.)

Ἐξαΐσια, προβαίνουσι τὰ πράγματα !
Ὀλίγον ἔτι καὶ τὸ πᾶν τετέλεσται.
ἐξασφαλίζω τῶν χρυσῶν ἐλπίδων μου
τὸ μέγα μέλλον κ' ἔπειτα τὸ ὕπατον
τῆς δόξης μένει ἔμπροθὲν μου στάδιον,
εἰς οὗ τὸ τέρμα κεῖται ὁ ὑπέρλαμπρος
τοῦ Βυζαντίου θρόνος, ἐνθα κάθηται
Μονάρχης, γέρων, ἄτεκνος . . . ἔξαΐσια !
Ἄχ ! ἂν τὸ τέρμα τοῦτο, τὸ ἐπαγωγὸν
ἀξιωθῶ νὰ φθάσω, καὶ τὸν θρόνον του
κρατῶν τὸ σκῆπτρον ἀναβῶ τὸν ἐνδοξόν,
τοῦ Ἰουστίνου δὲ φανῶ διάδοχος ! . . .
Διατὶ ὄχι ; μήπως εἶν' ἀδύνατον ;
Βεβαίως ὄχι· ἀπαιτεῖτ' ἐνέργεια !
Λοιπὸν, ἡ κολακεία εἰς ἐνέργειαν !
Ἡ κολακεία καὶ ὁ δόλος, εὐειδὲς
καὶ πλούσιον συνάμα ζεῦγος, (ἀσχημονεῖ)

κατὰ τὴν γνώμην τῶν μαρῶν,) παράγουσιν
ὠραῖα τέκνα πάντοτε· ἔμπρὸς λοιπὸν·
τὸ ἔργον μου, εἰς ἔργον ! Εἰς τὰς φυλακὰς
εὐρίσκονται οἱ φίλοι συνωμῶταί μου
κ' ὁ Βελισάριός μου· ἤδη ὁ υἱὸς
ἀκόμη μένει· τὸν παιδαγωγὸν αὐτοῦ
συνέλαβον ἐντεῦθεν ἐξερχόμενον,
καὶ τώρα, θὰ συλλάβω ὡς λαγῶν τινα,
εἰς θάμνους κεκρυμμένον, καὶ τὸν ἴδιον
ὀλίγοι στρατιῶται, εἶναι ἱκανοί . . .

ΣΚΗΝΗ Ε'.

ΓΑΛΒΑΣ καὶ ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

Λαγῶς δὲν εἶμαι, ὦ Ἀλώπηξ πονηρᾶ,
οὐδ' εἰς τοὺς θάμνους κρύπτομαι.

ΓΑΛΒΑΣ (καθ' ἑαυτόν.)

Μὲ ἤκουσεν !

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

Ἄλλ' ἔρχομαι, γενναῖος ὑπερασπιστῆς
τῆς συκοφαντούμενης ἀθωότητος !

ΓΑΛΒΑΣ.

Πλὴν, ποῦ ἡ ἀθωότης αὕτη κρύπτεται,
καὶ νὰ τὴν σώσης σὺ λαθραίως ἔρχεσαι;
Ἐδῶ, ἐντὸς τοῦ κήπου ; . . . καταδέχθητι,
νὰ μὲ ἀκολουθήσης εἰς τὰς φυλακὰς,
διότι, φίλε, εἶναι πάντῃ ἄτιπον
μακρὰν σὺ τοῦ Πατρός σου εὐρισκόμενος,
νὰ κυνηγῆς ἐνταῦθα ἀθωότητος.
Τούλάχιστον, ὀλίγην δὲν αισθάνεσαι
Φιλοσοργίαν, πρὸς αὐτόν ; Περιεργὸν !

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

Τὴν ἄγαρί σου ταύτην ἀσιμότητα
 Ἄφες, ὦ Γάλβα, καὶ πρὸς τὸ συμφέρον σου
 αὐτὸ, τὸν δρόμον ἔνδοξοις, ἄλλαξον,
 διότι, θὰ σὲ φέρῃ εἰς τὴν ἀπώλειαν!

ΓΑΛΒΑΣ.

Τ' ἀνόητά σου ἄφες ἀποφθέγματα
 σὺ κάλλιον, καὶ δεῖρο ἀκολουθεῖ μοι,
 εἰς τὰς εἰκοτὰς πρὸς τὸν Πατέρα σου ἐμπρός!

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

Τὸ θέλεις Γάλβα; ἔσω· πλὴν ταλαίπωρε,
 Πρὶν ἢ παρέλθῃ μία ὥρα ἀντ' ἐμοῦ,
 Σὺ, θὰ σενάζῃς δέσμιος εἰς τὰς εἰκοτὰς!

ΓΑΛΒΑΣ. (εἰρωνικῶς.)

Δυνάμει τίσις.

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

Τῶν τριῶν ἐγγράφων σου.

ΓΑΛΒΑΣ. (δυσπιστῶν.)

Ἐγγράφων, ποίων; . . .

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

(Ἐξάγων ἐκ τοῦ κόλπου του καὶ δεικνύων τὰς ἐπιστολάς.)

Τούτων!

ΓΑΛΒΑΣ (καθ' ἑαυτόν.)

Δυστυχία μου!!

Οἱ ἄθλιοι! μ' ἠπάτησαν, μ' ἠπάτησαν!
 Μὴ εἶπον, ὅτι πρὸ πολλοῦ τὰ ἔκαυσαν
 καὶ ὅμως τὰ ἐκράτουν! . . . Ὁ ἠλίθιος!
 Πῶς ἠπατήθην, οὕτω, καὶ ἐπίστευσα
 τοὺς λόγους τῶν ἀμέσως;

(Πρὸς τὸν Ἀρκάδιον.)

Δός μοι, δός μοι τα,

νά τὰ παρατηρήσω . . .

ΑΡΚΑΔΙΟΣ

Ἦναι περιττόν!

Δὲν εἶται σὺ πρὸς τοῦτο ὁ ἀρμόδιος.

θὰ τὰ παρατηρήσῃ ἄλλος.— Ἄγομεν
 σ' ἀκολουθῶ προθύμως τώρα— διατί
 ταράττεσαι τοσοῦτο;

ΓΟΛΒΑΣ. (καθ' ἑαυτόν, ἐν ἀπελπισίᾳ).

Δυστυχία μου!

Πᾶσαί μου αἱ ἐλπίδες καταστρέφονται,
 κ' ἐγὼ, συγχρόνως! οἴμοι!

(πρὸς τὸν Ἀρκάδιον.)

Πλὴν, Ἀρκάδιε,

ποῦ εὔρες ταῦτα;

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

Νόστιμος ἐρώτησις!

Τίνες τὰ εἶχον; τίνας ἐφυλάκισας;
 Ἴνα ἐκδικηθῶσι, μοι τὰ ἔδωκαν,
 καὶ καθὼς βλέπεις δὲν ἀποτυγχάνουσι
 Φαντάσου τώρα, Γάλβα, αὕτη ἡ σκηνή,
 ἂν ἔμπροσθεν τοῦ Ἀνακτοῦ συνέβαινον,
 ὁποῖον πρόσωπον θὰ εἶχες ἐν αὐτῇ!
 Ἐνῶ θὰ ἦτο ταύτων ὁ κατήγορος,
 σωτὴρ τοῦ Θρόνου, στρατηγὸς τρισένδοξος
 καὶ τοῦ Μονάρχου, μόνος εὐνοοῦμενος
 νὰ πέσῃ ἀνεπίστως ὡς περ κεραυνὸς
 κατὰ τῆς κεφαλῆς σου, ἡ ἀπόδειξις
 τῆς ἐνοχῆς σου, αὕτη, καὶ ἐν ἀκαρεῖ
 νὰ σὲ κατασυντρίψῃ.

ΓΑΛΒΑΣ (ἰκετικῶς.)

Σῶσον, σῶσον με

Ἀρκάδιέ μου! Δὸς αὐτὰ τὰ ἔγγραφα!
 Συγχώρησόν με, τὸ γνωρίζω, ἔπταισα.

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

ὦ, εὐχαρίστως! σῶσον ὅμως πρῶτον σὺ
 τοὺς πεφυλακισμένους, τὸν πατέρα μου
 καὶ τοὺς ἐτέρους, οὐδ' ἐγὼ σ' ἐπίσχομαι.
 Ἄν σὸι τὰ παραδόξως τὸ εἶδον ἄλλοι

SISMANGIOLIO
 MEGARD

ΓΑΛΒΑΣ.

Κάλιστα.

Ἄλλ' ἂν σωθέντες με κατηγορήσωσιν
αὐτοί, ὡς συκοφάντην ;

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

Ἔσο ἥσυχος !

Ἐγὼ ἐντίμως σ' ἐγγυῶμαι δι' αὐτοῦς
καὶ βεβαιῶ μεθ' ὄρκου, ὅτι, οὐδαμῶς,
λόγον, ἢ λέξιν, κατὰ σοῦ κατηγορον
οὐδεὶς θὰ εἶπη εἰς κἀνένα, πώποτε·
ἄρκεῖ νὰ λυτρωθῶσι μόνον.—Συναινεῖς ;
Ἦ, θὰ τοὺς σώσω, πλὴν φροῦμαι ! Δὸς αὐτά . . .

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

Ὅχι ! ἢ τούτους, σώζων πρῶτον, σώθητι,
ἢ ἐπιμένων, ἄλλως, καταστράφητι.

ΓΑΛΒΑΣ (καθ' ἑαυτόν.)

Ἄχ ! πῶς ἐγὼ, ὁ Γάλβας, νὰ ἀπατηθῶ
ἀπὸ αὐτοῦς, καὶ ὄπλα πανολέθρια,
εἰς χεῖράς των ν' ἀφήσω, κατ' ἐμοῦ ; Τὸ πᾶν,
τὸ πᾶν λοιπὸν ἐχάθη πλέον, δι' ἐμέ ! . . .

Ἄ ! ὄχι, ὄχι· ἔτι, δὲν ἀπώλετο
τὸ πᾶν· ὁ Γάλβας, Γάλβας εἶναι πάντοτε,
κ' ἀπέναντι τοιούτων προσκομιμάτων, δὲν
ὑποχωρεῖ, ἐν μέσῳ τοῦ σταδίου του !
(πρὸς τὸν Ἀρκάδιον, ἰκετικῶς.)

Ἀρκάδιε !

ΑΡΚΑΔΙΟΣ (διακόπτων αὐτόν.)

Ματαίως !

ΓΑΛΒΑΣ.

Ἄδύνατον !
ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

ΓΑΛΒΑΣ.

Ἐγ' ὅμως τὰ λαμβάνω, διὰ τούτου !
(Σύρων ὀρμητικῶς τὸ ξίφος, τὸν πληγώνει καιρίως.)

ΕΡΚΑΔΙΟΣ (πίπτων.)

Ἄχ !!

ΓΑΛΒΑΣ

(ἀρπάζων καὶ κατασχίζων τὰς ἐπιστολάς')

Τετέλεσται !

(Φεύγει.)

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

Θεέ μου ! Πάτερ, Πάτερ μου ! !

(λειποθυμεῖ.)

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΡΑΞΕΩΣ

SISMANOGLIO

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

[Ἦ ἐν τῇ Α΄. πράξει.]

ΓΑΛΒΑΣ, ΙΟΥΛΙΟΣ, ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ.

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ (πρὸς τὸν Γάλβαν.)

Ὁ ἀλυτρωθῶμεν, λέγεις ;

ΓΑΛΒΑΣ.

Ἀμφιβάλλετε ;

Τὸ βλέπετε, ὅτ' εἶμαι λίαν ἰσχυρὸς, καὶ δύναμαι ἐπίσης καὶ τοὺς δύο σας νὰ καταστρέψω ἢ νὰ σώσω αὐθωρεῖ. Λοιπὸν θὰ λυτρωθῆτε καὶ θὰ λάβητε τιμὰς μεγάλας μάλιστα πλὴν προσοχῆς, ν' ἀποκριθῆτε, ὡς σὰς συμβούλευσα, διότι ἄλλως, καταστρέφεσθε, χωρὶς νὰ δυνηθῆτε κἀν μικρὸν νὰ βλάψητε ἐμὲ διότι, ἤδη δὲν ὑπάρχουσιν αἱ κατ' ἐμοῦ ἐκεῖναι ἀποδείξεις σας, ἅσπερ κακῶς ποιοῦντες, παρεδώκατε, ἵνα καταγγελθῶ, πρὸς τὸν Ἀρκάδιον, ὃν ὅμως φυλακίσας ὑπεχρέωσα νὰ μοὶ τὰς παραδώσῃ πάραυτα.

ΙΟΥΛΙΟΣ.

Ἀλλὰ,

Τοῦτο, ὦ Γάλβα, εἶναι λίαν ἄδικον. Πῶς θέλεις νὰ ψευσθῶμεν οὕτω χαρμεπῶς, καὶ ἀνδρ' ἀθῶον νὰ συκοφαντήσωμεν ;

ΓΑΛΒΑΣ.

Αἶ ! τότε δίκαιέ μου, ἀπολέσθητι

ἀφοῦ τὸ θέλεις, μόνος, ὅμως πρόσεξον, διότ' εἶναι μανία, τοῦτο, προφανές !

Νὰ ἔχη τις ἐν μέσον διὰ νὰ σωθῆ καὶ νὰ ζητῆ νὰ σώσῃ ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ !

Νὰ ἔχη πρ' ὀφθαλμῶν τόσα ἀγαθὰ, καὶ νὰ τὰ ἀπορρίπτῃ ἄρα διατί ;

Διὰ τὸν Δῆμιον ! Ἄ ! φίλε, φίλε μου ! εἶσαι τῶν ἄνθρωπος καινοφανής !

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ.

Ἄλλ' οὔτ' ἐγὼ, ὦ Γάλβα, στέργω νὰ χαθῆ εἰς ἄνθρωπος ἀθῶος, φίλος μάλιστα.

ΙΟΥΛΙΟΣ.

Ἐγὼ θὰ εἶπω ὅλην τὴν ἀλήθειαν καὶ ἅς με θανατώσουν· προτιμώτερον μοὶ εἶναι ν' ἀποθάνω, ἢ συκοφαντῶν καὶ καταστρέφω ἄλλον νὰ διασωθῶ.

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ.

Κ' ἐγὼ ἐπίσης.

ΓΑΛΒΑΣ.

Φίλοι μου παράδοξοι

καὶ τῶν μωρῶν ἀκόμη, οἱ μωρότεροι ἀναμφιβόλως εἰσθε, καὶ τὸν θάνατον ζητεῖτε ἐπιμόνως, ἐνῶ δύνασθε καὶ νὰ σωθῆτε καὶ νὰ εὐτυχήσητε, χωρὶς πολὺ νὰ πάθῃ καὶ ὁ φίλος σας.

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ.

Πολὺ δὲν θέλει πάθῃ ;

ΓΑΛΒΑΣ.

Ὅχι βέβαια !

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ.

Δὲν θ' ἀποθάνῃ ;

ΓΑΛΒΑΣ.

Ὅχι, τὸ ὑπόσχομαι.

ΙΟΥΛΙΟΣ.

Τὰς ὑποσχέσεις, Γάλβα καὶ τοὺς ὄρκους σου

ἀρκούντως ἤδη, πῶς κρατεῖς γνωρίζομεν !
"Ὦν συνωμότης μεθ' ἡμῶν ὁ πρῶτιστος,
ἔγεινες τώρα ὁ κατήγορος ἡμῶν,
καὶ θέλεις ἔτι νὰ συκοφαντήσωμεν
ἀθῶον φίλον μας, τὸν Βελισάριον !

ΓΑΛΒΑΣ.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξηγηθῶ, λοιπόν,
διὰ νὰ μάθης, ὅτι λίαν σφαλερὰς
περὶ ἐμοῦ ιδέας ἔχεις, φίλτατε !

"Ἄν ἦσο σὺ, εἶπέ μοι εἰς τὴν θέσιν μου,
κ' αἴφνης ὁ "Αναξ σ' ἔλεγεν « Ἰούλιε,
πληροφοροῦμαι, ὅτι ἐξυφαίνεται
συνωμοσία κατ' ἐμοῦ ἐπιστυγής »
εἰς τὴν ζωὴν σου, τότε, τί θὰ ἐπραττες ;

ἸΟΥΛΙΟΣ.

Παρ' ἄλλου εἶχε μάθῃ ταύτην !

ΓΑΛΒΑΣ.

Φυσικῶς !

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ.

Δὲν μᾶς τὸ εἶπες ὁμῶς.

ΓΑΛΒΑΣ.

Σᾶς τὸ λέγω νῦν.

ἸΟΥΛΙΟΣ.

Καὶ παρὰ τίνας ;

ΓΑΛΒΑΣ.

Παρὰ τίνας ἀγνοῶ,

οὔτε νὰ ἐρωτήσω δὲ ἐτόλμησα,

τ' ἀκροσφαλὲς ἰδὼν τῆς περιστάσεως,

ἀλλὰ, ἀμέσως, εἶπον, ἅμα ἤκουσα

αὐτὸ, « Μονάρχα ! δὲν γνωρίζω μὲν ἀλλ' ἂν

μὲ διατάξης, δραστηρίους, ἐνεργῶ

ἐρεύνας καὶ εὐρίσκω πάραυτα αὐτήν. »

« Ναι, μ' εἶπε τότε, δράμε καὶ ἐρεύνησον,

σοὶ δίδω πᾶσαν πληρεξουσιότητα

νὰ πράξης ὅπως θέλεις· δράμε, σύλλαβε

ὅπου καὶ ὅσους συνωμότας εὕρης καὶ
ἂν τις ἐκ τούτων σὲ ἀντισταθῇ, εὐθὺς,
φόνευσον, Γάλβα, τοῦτον, φόνευσον ! »
Λοιπὸν,
ἂν τὴν συνωμοσίαν δὲν προέδιδον,
ἂν ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ σᾶς συνελάμβανε,
τότε δὴ τότε, φίλοι μου ταλαίπωροι,
ποῖα τις ἄλλη ἀνθρωπίνῃ δύναμις
ἐκ τοῦ φρικτοῦ θανάτου θὰ σᾶς ἔσωζε ;
ποῖα ; καμμία ! ἐνῶ τώρα βλέπετε,
ὅτι διὰ ζημίας φίλου σας, μικρᾶς,
θὰ λυτρωθῆτε

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ.

"Ἄλλ' ὁ Βελισάριος

δὲν θ' ἀποθάνῃ ;

ΓΑΛΒΑΣ.

"Ὅχι, ὄχι ! τὸ πολὺ,

τὴν εὐνοίαν θὰ χάσῃ τὴν βασιλικήν·

διότι καὶ ἂν θέλῃ (πράγμα ἀπίστευτον),

νὰ τὸν φονεύσῃ ὁ Ἰουστιτιανός,

τὰς πρὶν ὑπὲρ τοῦ θρόνου πάσας λησμονῶν

νίκας, ἀνδραγαθίης κ' ἐκδηουλεύσεις του,

δὲν δύναται, καθότι, ὅλος ὁ στρατὸς

καὶ ὁ λαὸς συνάμα, τὸν ὑπερτιμᾷ

καὶ ἀγαπᾷ εἰς ἄκρον· πῶς ;

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ.

Ναι, ἀληθῶς.

ΓΑΛΒΑΣ.

"Ὡς τε, ἂν τοῦτον, θέσητε προπύργιον

ἐν τῇ κατηγορίᾳ, οὗτος μὲν οὐδὲν

κακὸν θὰ πάθῃ ἀφ' ἐνός, ὡς ἰσχυρὸς,

σεῖς δ' ἀφ' ἐτέρου, ὡς ὑποδέεστεροι

ἐκείνου συνωμόται σώζεσθε· πρὸς δὲ

ἐγὼ θὰ ἦμαι ὁ θερμὸς συνήγορος

ὄλων, πρὸς τὸν Μονάρχην. — Μ' ἐνναεῖτε ;

SISMATOLOGIO
MEGAKO

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ.

Ναί.

ΓΑΛΒΑΣ.

Και συμφωνείτε ;

ΙΟΥΛΙΟΣ.

Ἔστω.

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ.

Ναί, ναί !

ΓΑΛΒΑΣ.

Κάλιστα !

Οὕτω σὰς θέλω, πάντοτε τὰ πράγματα,
νὰ ἐννοῆτε καὶ νὰ κρίνετε αὐτὰ,
οὐχὶ ἐπιπολαίως, ἔξωθεν, ἀλλὰ
βαθέως, κατ' οὐσίαν, μὲ ἀκρίθειαν !
Ἄχ ! ἔρχετ' ὁ Μονάρχης ἔρχεται, ἰδοὺ
προσέχεται, ὦ φίλοι !!

(προσποιούμενος, ὅτι δὲν βλέπει τὸν
Ἰουστινιανόν, ὅστις, εἰσερχόμενος ἵσταται εἰς τὸ
βάθος, ἐξακολουθεῖ, γεγωνός,)

Μάθετε καλῶς,

ὅτι ὁ Ἄναξ, ὃν φυλάττει Κύριος,
εἶν' ἐλεήμων καὶ μακρόθυμος πολὺ,
πλὴν τιμωρεῖ τὸ ψεῦδος αὐστηρότατα !
Νὰ εἴπητε ἀμέσως τὴν ἀλήθειαν,
ὅταν σὰς ἐρωτήσῃ, μόνην καὶ ἀγνήν
ἀνευ τινὸς ἀπάτης ἢ ὑπεκφυγῆς,
διότι ἐκ τῶν πρώτων λέξεων εὐθύς,
θέλει σὰς ἐννοῆσαι ἐὰν ψεῦδεσθε
καὶ τότε, δυστυχία, δύστηνοι, εἰς σὰς !

ΣΚΗΝΗ Β'.

Οἱ αὐτοὶ καὶ Ἰουστινιανός.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Πιστέ μου Γάλβα, χαῖρε !

ΓΑΛΒΑΣ, (ὡς παραττόμενος.)

Ἄ ! Μονάρχα μου !

Σὲ προσκυνῶ . . . Ἴδου, ἰδοὺ οἱ ἄνθρωποι

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ (πρὸς τὸν Ἰούλιον.)

Εἰπέ μου πῶς καλεῖσαι, σὺ ;

ΙΟΥΛΙΟΣ.

Ἰούλιος.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΟΣ.

Ἦσο δὲ συνωμότης ;

ΙΟΥΛΙΟΣ.

Ναί, ὦ Αὐγούστε.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ, (πρὸς τὸν Βικέντιον.)

Σὺ δὲ ὁ ἄλλος, πῶς ;

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ (περίφοβος καθ' ὅλην τὴν σκηνήν.)

Ἐγώ . . . Βικέντιος.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Ἐπίσης συνωμότης ;

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ.

Φεῦ ! Μονάρχα ! . . . ναί.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Ὁ Ἀρχηγός σας, ποῖος ἦτο.

ΓΑΛΒΑΣ (πρὸς αὐτοὺς, σιγῶντας.)

Λέγετε !

Τί, σιωπᾶτε ;

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ.

Ἄχ ! ὁ Βελισάριος.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ (πρὸς τὸν Ἰούλιον.)

Εἶν' ἀληθές ;

ΓΑΛΒΑΣ (πρὸς τὸν ἴδιον.)

Ὁμίλει . . . τὴν ἀλήθειαν !

ΙΟΥΛΙΟΣ.

Ναί.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Ἡ συνωμοσίη, πότε ἤρξατο ;

ΙΟΥΛΙΟΣ.

Πρὸ μηνῶν δύο.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Ἄλλ' ὁ Βελισάριος,

ἦτο ἀπών.

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ.

Ναί· πλὴν, συνεγνωμέθα

διὰ γραμμάτων.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Ἔχετε τὰ γράμματα ;

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ.

Ὅχι, ὦ Ἄναξ, τὰ ἐναύσαμεν.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Ὁ δὲ

σκοπὸς σας, ποῖος ἦτο ;

ΓΑΛΒΑΣ, (πρὸς αὐτοὺς, σιγῶντας)-

Δὲν ἀκούετε ;

Προστάζει ὁ Μονάρχης ! Ὁμιλεῖτε . . .

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ. (πρὸς τὸν Γάλβαν.)

Μή.

Ἄφες, ὦ Γάλβα, μόνοι ν' ἀποκρίνωνται.

(πρὸς τοὺς συνωμότες.)

Λέγετε, ποῖος ἦτο ;

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ.

Ν' ἀναγορευθῆ

Ὁ Ἀρχηγὸς, Μονάρχης τῶν Βυζαντινῶν.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Καὶ πότε ;

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ.

Ὅτε ἐκ τῆς ἐκστρατείας του

ἤθελεν ἐπιστρέψαι.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Τίς, δὲ, ἔμελλεν,

ἐμὲ νὰ θανατώσῃ ;

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ.

Ὁ υἱὸς αὐτοῦ.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ. (πρὸς τοὺς συνωμότες).

Ἄρκει, ἄρκει ! (πρὸς τὸν Γάλβαν.)

ἄς φέρουν εἰς τὰς φυλακάς

αὐτοὺς, αἱ στρατιῶται πάλιν.

ΙΟΥΛΙΟΣ.

Ἐλεος !

ὑπὲρ ὑμῶν καὶ τοῦ Βελισαρίου ὦ

Ἄναξ !

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ.

Μονάρχα, Βασιλεῦ, Τρισαύγουστε!

Ἐλεος, ἔλεος ! . . .

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Ἄρκει, πηγαίνετε.

(Τοὺς συνοδεύει ἕως ἔξω ὁ Γάλβας, ἵνα τοὺς παραδώσῃ τοῖς στρατιώταις, καὶ μετ' ὀλίγον ἐπιστρέφει).

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ ΚΑΙ ΓΑΛΒΑΣ.

ΓΑΛΒΑΣ.

Εἶδες Μονάρχα μου, τὴν ἀπιστίαν του ; !

Ἐπίσθης τέλος πάντων εἰς τοὺς λόγους μου.

Δὲν σ' ἔλεγον πολλάκις, ὅτ' εἶν' ὑπουργός,

ὑποκριτὴς κρυφίνους, ἐπικίνδυνος,

καὶ ὅτι, αἱ πολλαὶ σου πρὸς αὐτὸν τιμαὶ,

θενὰ στραφῶσιν ὄπλα ἐναντίον σου ;

Ἴδου, ἐπαληθεύουν αἱ προρρήσεις μου.—

Ἄγρυπνος φύλαξ πάντοτε, τοῦ θρόνου σου,
διέκρινα μακρόθεν τὰ παμμέλανα
τῆς προδοσίας νέφη, ἅτινα σφοδρῶς,
οἰκτρὰν ἠπεύλουν ἔκρηξιν ἀνατροπῆς
καὶ ἔντρομος ὁ τάλας σ' εἰδοποίησα
εὐθύς· ἀλλ' ὅμως τόσον τότε κατ' ἐμοῦ
ὠργίσθης, ὥστε καὶ εἰς τὰς εἰρηκτὰς αὐτὰς,
ἀκόμη, εἶπες, νὰ μὲ ρίψης δέσμιον!

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Ἐπίστευον, Θεέ μου! καί, ἐπίστευον,
ὅτι μοι ἦτο πάντοτε εἰλικρινής,
τῶν στρατηγῶν μου ὄλων ὁ πιστότερος,
ἀλλ' ἠπατώμην! ὦ! τὸν καταχθόνιον! . . .
λοιπὸν τὸν Θρόνον ἤθελε, τὸν Θρόνον μου,
καὶ ἦτο συννωμότης· πότε; ὅτ' ἐγὼ,
πομπὰς καὶ πανηγύρεις καὶ θεάματα
πρὸς δόξαν καὶ τιμὴν του, φεῦ! διέταττον!

Ὅταν τὸν ἐνθυμῶμαι, συστελλόμενον
καὶ μετριοφρονοῦντα, τὸν ὑποκριτὴν,
καὶ θέλοντα νὰ δείξῃ δῆθεν πρὸς ἐμέ,
τὴν ἀφοσίωσίν του καὶ τὴν πίστην του,
ταράσσεται ὁ νοῦς μου, κ' ἐξαψίς ὀργῆς
ἀχαλινώτου, φλέγει τὴν καρδίαν μου!
Ἄλλ' ἔστω· θέλει λάβει τὰ ἐπιχειρήματα
τῆς παρανομωτάτης προδοσίας του!
Εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν ἔνθα ἔμελλε

Βασιλικῶς νὰ τελεσθῇ ἡ στέψις του,
ἐκεῖ, ἐκεῖ ἅς πέση καὶ ἅς κυλισθῇ,
εἰς γῆν, ἢ κεφαλὴ του αἱματοσταγῆς,
ἐνώπιον τοῦ πλήθους τὴν Κυριακὴν!
Ἄς λάβῃ δ' ἀντὶ θρόνου τὸ ἰκρίωμα,
ἀντὶ λαμπροῦ στεφάνου χῶμ' ἀπαίσιον,
ἀντὶ δὲ ἀνακτόρου τάφον μέλανα!

ΓΑΛΒΑΣ. (καθ' ἑαυτόν.)

Ἦραϊχ!

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.
Γάλβα φέρε,, φέρε τον ἐδῶ!

ΓΑΛΒΑΣ. (καθ' ἑαυτόν.)

Λαμπρά! (πρὸς τὸν Ἰουστινιανόν.) Μὴ Ἄναξ, τὸν φο-
[νεύσης! . . .

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Σιωπή.

ΓΑΛΒΑΣ. (καθ' ἑαυτόν.)

Ἐξάϊσια! (πρὸς τὸν Ἰουστινιανόν.) Μονάρχα!..

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ, (ὀργίλως.)

Σίγα!

ΓΑΛΒΑΣ.

Ἐλεος!

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Καὶ σὺ, ὦ Γάλβα, τὴν ὀργὴν μου εὐλαβοῦ!

ΓΑΛΒΑΣ.

Σ' ἐπενθυμίζω Ἄναξ, ὅτι καὶ ἄλλοτε
μ' ἐπέπληξας ὁμοίως . . .

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

μάτην προσπαθεῖς!

ΓΑΛΒΑΣ.

ὦ! μὴ τὸν θανατώσης τὴν φυλάχιστον,
ὅποταν ἐπιμένῃς, μὴ ἐν φανερῷ,
ἐνώπιον τοῦ πλήθους, εἶναι κίνδυνος,
ἀλλ' ἐν τῇ φυλακῇ του, νύκτωρ, Βασιλεῦ,
διὰ δηλητηρίου . . .

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Πῶς! τί, ἐννοεῖς;

Τί λέγεις; μὲ νομίζεις ἄνδρον λοιπὸν,
καὶ δολοφονοῦ μέσα μὴ προβάλλεις; ὦ!
νὰ δηλητηριάσω ἓνα ἔνοχον
ἐσχάτης προδοσίας, Γάλβα! Ἄπαγε!
Δὲν εἶμαι δολοφόνος, εἶμαι Βασιλεὺς!
Θὰ δικασθῇ ἐνταῦθα πρῶτον κ' ἐπειτα νογίλῃ
πανδήμως ἡ ἀποτίμησίν τὴν ποινὴν αὐτοῦ.

ναί, οὕτω πρέπει.— Ὑπάγε καὶ φέρετον ἀμέσως· ἀκολούθως δὲ προσπάθητον, παντοιοτρόπως, ἢ ἀφευκτικῶς συλληφθῆ καὶ ὁ υἱὸς τοῦ μέχρι τῆς ἐσπέρας.

ΓΑΛΒΑΣ.

Ἐκεῖνος δὲν ὑπάρχει πλέον, Αὐγουστε.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

(μετ' αὐξήσεως ἀπορίας.)

Πῶς ! ;

ΓΑΛΒΑΣ.

Ἐφονεύθη.

ΙΟΥΣΤΙΑΝΟΣ.

Παρά τίνος, πότε, ποῦ ! ;

ΓΑΛΒΑΣ.

Χθές τὸ ἐσπέρας, ἐν τῷ κήπῳ παρ' ἐμοῦ

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Τί ! εἰς τὸν κήπον ἦλθεν ;

ΓΑΛΒΑΣ.

Βίς τὸν κήπον, ναί·

διὰ νὰ σὲ φονεύσῃ ἐξερχόμενον

ἀπὸ τοῦ Παλατίου, εἰς περίπατον,

ὡς φαίνεται ἐκ ταύτης τῆς ἐπιστολῆς

(τῷ δίδει ἐπιστολήν.)

ἦν εὔρον ἐν τοῖς θάμνοις ἔνθα ἔνοπλος

ἐκρύπτετο.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

(ἀναγινώσκει τὴν ἐπιστολήν.)

Θεέ μου ! ὦ, εἶναι φρικτόν !

Πλὴν διατί, ὦ Γάλβα, δὲν συνέλαβες

αὐτόν ;

ΓΑΛΒΑΣ.

Διότι Ἄναξ ἦν μόνος μου

καὶ παρ' ἑλίγον μάλιστα, ἔλεεινὸν

νὰ πέσω θῦμα τοῦ κακούργου τούτου.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Ἄ !

ΓΑΛΒΑΣ.

Ναί, παρ' ὀλίγον Βασιλεῦ νὰ φονευθῶ, εἴαν τὸ στῆθος τοῦ προδότου, διαμπᾶξ, δὲν διεπέρα παρευθῆς, τὸ ξίφος μου.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Καὶ πῶς, ὦ Γάλβα, πῶς τὸν ἔτυχες ἐκεῖ ;

ΓΑΛΒΑΣ.

Ἴδου τὸ πρᾶγμα πῶς συνέβη, Βασιλεῦ.

Περὶ τὴν δαίλην στρατιώτης τις ἐλθὼν

μοὶ εἶπεν, ὅτι εἶδεν εἰσερχόμενον

λαθραίως, εἰς τὸν κήπον τὸν παιδαγωγὸν

αὐτοῦ. — Ἐγὼ δὲ τότε δώδεκα λαβῶν

μαζὺ μου δορυφόρους καὶ δραμῶν ἐκεῖ,

συνέλαβον ἀμέσως τοῦτον, καὶ μετὰ

ἀνάκρισιν βραχείαν εἰς τὰς φυλακὰς

μετὰ τῶν δορυφόρων τὸν ἀπέστειλα.

Ἐπιθυμῶν δὲ σφόδρα νὰ γνωρίσω, τί

εἰλήτει ἐν τῷ κήπῳ, ἐπειδὴ οὐδὲν,

σχεδὸν ἐξῆξα ἐκ τῆς ἀνακρίσεως,

αὐτοῦ, βραδέως ἤρχισα περιπατῶν,

νὰ ἐξετάζω μετὰ προσοχῆς πολλῆς

τὰ πάντα, ὅτ' ἐξαίφνης, εἰς ἀπόστασιν

δύο βημάτων, ἔμπροσθέν μου, λυσσωδῶς

τινάζετ' ἐκ τῶν θάμνων, ὁ Ἀρκάδιος,

ὡς τίγρις αἰμοβόρος καὶ ἀστραπηδὸν,

ξίφους ἐπιπίπτει κατ' ἐμοῦ. Ταχὺς

ὡς ἡ ἰδέα, τότε ξιφουλκῶ καγῶ,

κτυπῶ καὶ ἄπνουν ῥίπτω τοῦτον κατὰ γῆς,

καὶ οὕτως ἀπαλλάττω τὸ Βυζάντιον.

ἐνὸς τοσοῦτο κινδυνώδους τέρατος !

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

ὦ, εὐγε, Γάλβα, εὐγε καὶ ὑπέρευγε !

SISMANOGLIO MEGARDO

Ζωὴν καὶ θρόνον σοὶ ὀφείλω.

ΓΑΛΒΑΣ.

Τίποτε,

δὲν μοὶ ὀφείλεις τίποτε, το χρέας μου ἐντίμως μόνον ἔπραξα καὶ πλέον οὐ.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Τὰ πάντα σοὶ ὀφείλω, φίλε μου πιστέ.

Τὰ πάντα ! ἀλλ' ἐν ταύτοις τί ἀπέγεινε τὸ πτώμα τούτου ;

ΓΑΛΒΑΣ.

Ἦτο νύξ ὅτ' ἔστειλα

διὰ νὰ μοὶ τὸ φέρουν· ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι, ἐλθόντες, δὲν τὸ εὔρον· εἰς τῶν κηπουρῶν τὸ εἶχεν ἤδη ρίψει εἰς τὴν θάλασσαν.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Τῶν κακιῶν τοῦ εὔρε τέλος κάκιστον.

Ἦδη, μᾶς μένει ὁ παμπόνηρος πατήρ, ὅστις, ἐπίσης θέλει λάβει ὅλης τοῦ τῆς ἀνομίας, τὴν ἀξίαν ἀμοιβήν !

Ἄς ἔλθῃ Γάλβα.

ΓΑΛΒΑΣ.

Καὶ ται ἄκων Αὐγουστε,

Σὲ ὑπακούω

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Φέρε τον, ναί, φέρε τον!

(Ὁ Γάλβας ἀναχωρεῖ.)

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ (μόνος.)

Ταλαίπωροι Μονάρχαι, Βασιλεῖς τῆς γῆς ! . . .

Ὅποσα καθ' ἐκάστην ἔργα στυγερά ἀνόμου προδοσίας ἐξυφαίνονται ἐν σκότει ἀπαισίῳ ἐναντίον μας !

Ὅποσοι πλάνοι, ραδιοῦργοι, κόλακες, περιστοιχοῦντες ταπεινῶς τὸν θρόνον μας, θυμίαμα λατρείας μᾶς πρεσβέρουσι καὶ ἐπὶ ρόδων μᾶς ἀποκομιζουσιν, ὑφ' ὧν ὑπούλως ἔρποντες ὡς σκώληκες φεῦ ! τὴν ζωὴν μας δηλητηριάζουσι ! . .

Ἐδῶ ἡ κολακεία δόξης στέφανα σοὶ πλέκει ἐξ ἀνθέων θαλερῶν διὰ νὰ ἀφαιρέσῃ δολερῶς τὸ στέμμα σου.

Ἐκεῖ ἡ πανουργία, μέχρι οὐρανῶν, σ' ἀναβιβάζει ἵνα κατακριμνησθῆς ἀναποφεύκτως εἰς φρικώδη ἄβυσσον.

Ἐκείθεν δὲ, ὁ δόλος, πᾶν εὐλαβῶς σὲ προσκυνεῖ, ὡς ἄλλον γήινον Θεόν, διὰ νὰ ὑποσκάψῃ εὐκωλύτερον τὰ θέμεθλα τοῦ θρόνου, ἐφ' οὗ κάθησαι.

Ἀπάτη κολακεία καὶ χαμέρπεια εἰς πᾶν σοῦ βῆμα, μετὰ σοῦ βαδίζουσι ! . .

Ἄ, ὄχι, ὄχι· μεταξύ ὑπάρχουσι καὶ ἀκεραίου χαρακτῆρος ἄνθρωποι. Ἴδου ὁ Γάλβας, ὁ πιστός μου σύμβουλος,

πᾶν ὅ,τι μ' εἶπεν ἐπαλήθευσεν· ἰδοῦ.

SISMANOGLIO MEGARO

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ, ΕΥΤΥΧΙΟΣ, και διάφοροι ΜΕΓΙΣΤΑΝΕΣ.

ΕΥΤΥΧΙΟΣ.

Τεταραγμένος, Αὔγουστε, μοι φαίνεσαι.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Ὦ, ναί! τεταραγμένος εἶμαι, πάτερ μου, και διά τοῦτο σᾶς ἐκάλεσα ἐδῶ, ἵνα σᾶς εἶπω, ὅτι ὁ ταραξας με, ἐντὸς ὀλίγου, θέλει κατατομηθεῖ.

ΕΥΤΥΧΙΟΣ.

Καὶ τίς εἶν' οὗτος ;

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Τίς ὁ Βελισάριος !

ΕΥΤΥΧΙΟΣ.

Κάγῳ ὦ Ἄναξ ὑπὲρ τούτου ἔρχομαι δικαιοσύνην νὰ ζητήσω παρὰ σοῦ.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Δικαιοσύνην ; Ἐὰ τὴν λάβῃ Πάτερ μου. Ὁ δῆμιος πανδήμως με τὴν μάχαιραν θὰ τῷ τὴν ἀποδώσῃ, ἔσο ἥτυχος.

ΕΥΤΥΧΙΟΣ.

Μονάρχα μου, τί λέγεις ;

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Δέν τὸ ἤκουσες ;

« Ὁ δῆμιος πανδήμως με τὴν μάχαιραν θέλει τὸν δικαιώσῃ, ἔσο ἥτυχος. »

ΕΥΤΥΧΙΟΣ.

Θεέ μου ! Ἄλλ' οἱ νόμοι τότε Αὔγουστε και ἡ δικαιοσύνη σου ποῦ μένουσι ;

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Τί λέγεις, τί μοι ψάλλεις, ὦ Εὐτύχιε ; Ποῦ μένουσιν οἱ νόμοι ; Μὴ τὸν ἔνοχον ἐφίνωσιν οἱ νόμοι ἀτιμώρητον ;

ΕΥΤΥΧΙΟΣ.

Τὸν ἔνοχον ! και εἶναι οὗτος ἔνοχος, ἢ μήπως εἶναι θῦμα τῆς κακεντρέχουσ δολοπλοκίας αὐλοκόλακός τινος.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Τῶν πράξεών του θῦμα, κάλλιον εἶπέ !

ΕΥΤΥΧΙΟΣ.

Τῶν πράξεών του θῦμα, ἀλλ' αἱ πράξεις του, ἀπ' ἐναντίας τὸν ἀνακηρύττουσι γενναῖον ἄνδρα, στρατηλάτην ἐνδοξον και πρόμαχον τοῦ θρόνου σου πιστότατον !

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Κάγῳ οὕτως ἐφρόνουν, οὕτως ἀλλοτε, ἀλλ' ὅμως ἠπατώμην, ἠπατώμην φεῦ !

Ἵπὸ τὰς πράξεις ταύτας τὰς ἠρωϊκάς, ἐσχάτη προδοσία ὑπεκρύπτετο !

Ὦ θὰ τὸν θανατώσω, τὸν παγκάκιστον !

ΕΥΤΥΧΙΟΣ.

Μονάρχα ! ἄκουσόν μου μίαν συμβουλήν. Εἰς ἔν Σου μόνον νεῦμα, κεφαλαὶ πολλὰ, ἀχαριαίως, δυνατὸν νὰ πέσωσιν εἰς μίαν ὅμως τούτων, με τὸν θρόνον Σου μ' ὅλας Σου τὰς δυνάμεις, με τὰ πλούτη Σου και μ' ὅ, τι ἄλλο ἔχεις, εἶν' ἀδύνατον νὰ δώσης αὐθις τὴν σβεσθεῖσαν ὑπαρξίν. Εὐκόλως εἰς τὸν Ἄδην πλείστοι στέλλονται οὐδεὶς ἐκεῖθεν ὅμως ἐπανέρχεται. Ὁ φόνο, Ἄναξ, εἶναι μέγ' ἀμάρτημα πολὺ δὲ μείζον εἰς ὀθῶον ἄνθρωπον και μάλιστα εἰς ἄνδρα, ὅστις ἐπραξεν ὑπὲρ Σοῦ πλείστα ὅσ' ἀνδραγαθήματα. Λοιπὸν πρὶν πράξεως τοῦτο πρῶτον σκέφθητι καλῶς μὴ ἀκολούθως ἐλεγγρι πικρομυκτηρίας μετανοίας σὲ ταρατίττωσι.

SISMANOGLIO
MEGALIO

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Τὰς συμβουλὰς σου ταύτας, Πατριάρχα μου,
 εἰς ἄλλους φέρε, εἰς ἀνθρώπους ἄφρονας,
 εἰς δολοφόνους καὶ κακούργους μοχθηροὺς,
 καὶ δίδασκέ τους ὅτι εἶν' ἀμάρτημα
 θανάσιμον ὁ φόνος· ἀλλὰ εἰς ἔμὲ
 οὐδόλως εἶναι Πάτερ μου κατάλληλοι.
 διότι δὲν φονεύω, ἀλλὰ τιμωρῶ
 ἐννόμως τὴν κακίαν· μὴ ἐννοεῖς; Ἴδου
 ἔρχεται· τώρα ἴδε, ἀκροάσθητι
 καὶ μόνος κρῖνε, ἐάν, ἦμαι ἄδικος.
 (Προηγούμενου τοῦ Γάλβα· εἰσέρχεται ὁ Βελισάριος πενιχρῶς ἐν-
 δευόμενος καὶ ὑπὸ στρατιωτῶν συνοδευόμενος.)

ΣΚΗΝΗ. ΣΤ.'

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

(Πρὸς τὸν Βελισάριον).

Ἠλησίασον! Ἐνταῦθα μέγας ἄλλοτε
 ἐπανακάμπτων τῶν βαρβάρων νικητῆς,
 ἐδέχεσο ἐπαίνους καὶ ἐγκώμια,
 παρὰ τοῦ Βασιλέως καὶ εὐεργέτου σου,
 καθ' οὗ σὺ ἀγνωμονῶς μισαροὺς σκοποῦς
 φρικώδους προδοσίας τότε ἔτρεφες!
 Ἦδη, κατησχυμένος, βλέπων ὄλας σου
 ματαιωθείσας τὰς ἐλπίδας, ἀκουσον
 τρέμων, προδότα, τὴν ἀθλίαν τύχην σου!
 ἥτις σὲ περιμένει λίαν πρεπωδῶς.
 Εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, ἐνθα ἔμελλες
 ἐνώπιον τοῦ κόσμου νὰ στεφανωθῆς
 ἐν παρατάξει καὶ μεγαλειότητι,
 ὡς τῶν πολέμων στρατηλάτης ἐνδοξος,
 οἰκτρῶς θὰ ἀποθάνῃς, ὡς ὁ ἔσχατος
 τῶν μοχθηρῶν κακούργων καὶ τῶν προδοτῶν!

Εἰς τὸν θεόν σου ὅθεν (ἀν' ἔχῃς θεόν),
 μετανοῶν, προσεύχου καὶ ἐτοιμάσθητι,
 ὡς ἀρχισυνωμότης, ἵνα μεταβῆς
 ἐκεῖ, ἐνθα νὰ πράττης δὲν θὰ δύνασαι
 συνωμοσίας πλέον.

ΒΕΛΙΣΑΤΙΟΣ (ἀταράχως).

καὶ θὰ παρακαλέσω τὸν θεόν θερμῶς,
 ὅπως τοὺς συκοφάντας καὶ δημίους μου,
 τοὺς συγχωρήσῃ Αὐγούστε.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Ἵποκριτά! Ὑπο τοῦ αἵθριόν σου τοῦτο πρόσωπον,
 ὅποια τρικυμία κρύπτεται παθῶν,
 καλῶς γνωρίζω ἤδη καὶ ὡς ἄλλοτε
 διὰ νὰ μὴ ἀπατήσῃς, μάτην προσπαθεῖς.
 Τὸ προσωπεῖον ρίψον πλέον ἐπειδή,
 δὲν σ' ὠφελεῖ τελείως.

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ.

Αὐτοκράτορ μου

Εἶμαι ἀθῶος.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Εἶσαι κατάχθόνιος,
 καὶ ὡς τοιοῦτος θ' ἀποθάνῃς!

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ.

Αὐγούστε! Πολλὰ ὁ κόσμος ἔχει παραδείγματα
 ἀθῶων, φονευθέντων κατ' εἰσήγησιν
 ἀνθρώπων ραδιούργων καὶ συκοφαντῶν,
 εἰς οὓς κατόπιν ἀνδριάντας ἤγειραν.
 Πολλὰ πολλάκις εἰς τὸν Ἄδην ἔστειλεν
 ἢ εὐπιστία τῶν κρατούντων θύματα
 δι' ἃ ματαίως ἔπειτα ἐθρήνησαν.
 Κἀγὼ ἂν τώρα ἀποθάνω, ἀφευκτα,
 βραδέως ἢ ταχέως θὰ φανερωθῇ

τῆς ἀθωότητός μου ἢ ἀλήθεια
καὶ δάκρυα θὰ χύσης τότε πύρινα,
ματαίαις μετανοίας.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Ἄν ὑποκριτὴς
τις, ἦσο τοῦ θεάτρου, ὦ, ἐξάπαντος,
ἐπιτυχάνων θαυμαστῶς τοῦ θύματος
τὸ πρόσωπον, τὰ δάκρυα τῶν θεατῶν
πάντων θ' ἀπέσπας καὶ τοὺς στεναγμούς· ἀλλὰ
ἐμὲ νὰ συγκινήσης, εἶν' ἀδύνατον,
διότι, σὲ γνωρίζω πλέον κάλιστα,
καὶ ἀποδείξεις ἔχω κατὰ σοῦ πολλές!

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ.

Συκοφαντίας μᾶλλον, Ἄναξ, τρομεράς.
Συκοφαντίας. . .

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Σίγα πλέον, ἄθλιε!

ΕΥΤΥΧΙΟΣ.

Ποῖος, Μονάρχα, τὸν κατηγορεῖ;

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Αὐτοὶ αὐτοὶ

οἱ συνωμόται!

ΕΥΤΥΧΙΟΣ.

Εἶν' ἐχθροὶ τοῦ, Αὐγουστε!

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Ἄπ' ἐναντίας, ὄχι εἶναι φίλοι τοῦ!

ΕΥΤΥΧΙΟΣ.

Καὶ ὅμως εἶν' ἀθῶος, ὁ ταλαίπωρος!

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Καὶ ὅμως ἀπατάσαι, Πατριάρχα μου!

ΕΥΤΥΧΙΟΣ.

Ποτῶς δὲν ἀπατῶμαι, αὐτοκράτορ μου.

Ποτὲ δὲν ἔχει τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς

αὐτὴν, οὐδὲ τὸν τόνον τῆς φωνῆς αὐτῶν,

οὐδὲ τὸ πρόσωπον τοσοῦτον ἡμερον
ὁ ἔνοχος, ποτέ!

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

ὦ, πόσον εὐπειστος
εἶσαι, ὦ πάτερ! ὅμως ἔχεις δίκαιον.
Οὕτω καὶ γὰρ εἰς ὅλους τοῦ ἐπίστευον
τοὺς λόγους, ἐκ τοῦ τρόπου τοῦ ὑποκριτοῦ.

ΕΥΤΥΧΙΟΣ.

Εἶναι ἀθῶος, βασιλεῦ.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Εἶν' ἔνοχος!

ΕΥΤΥΧΙΟΣ.

Εἶναι ἀθῶος, Ἄναξ! εἶμαι βέβαιος.
ὅ,τι ἀθῶος εἶναι!

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Εἶσαι βέβαιος;

(δίδων τὴν ἐπιστολὴν ἣν ἔλαβε παρὰ τοῦ Γάλβα.)
Ἀνάγνωθι καὶ ἴδε τὴν ἀπάτην σου!

ΕΥΤΥΧΙΟΣ.

(ἀναγινώσκων)
Ἄρκαδιε, υἱέ μου! μὲ συνέλαβον,
καὶ ὅσον οὐπὼ θὰ συλλάβωσι καὶ σέ,
καὶ ὑπὸ τοῦ δημίου, φεῦ! ἀμφοτέροι.
θὰ πέσωμεν τὸ ξίφος τὸ ἀπαίσιον,
ἂν δὲν φονεύσης τὸν Ἰουστινιανόν,
καθ' ἃ ἐνόρκως ὑπεσχέθης. . . πρόλαβε!
Ἐντὸς τοῦ κήπου καθ' ἐσπέραν, πάντοτε,
περιπατεῖ. . . Υἱέ μου, πρόλαβε!!

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Λοιπὸν,

τί λέγεις τώρα, Πατριάρχα;

ΕΥΤΥΧΙΟΣ.

(ἐπιστρέφων τὴν ἐπιστολὴν, περιλύπως.)
Τίποτε.

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ (μεγαλοπρεπῶς.)

Φρικτῆς πλαστογραφίας, ψεῦδος μουσαρόν!

SISMANOGLIO
MEGARO

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Σίγα!

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ.

Μονάρχα!

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Σίγα, ! σίγα ! ύπαγε!

(πρὸς τὸν Γάλβαν.)

Συνόδευσέ τον Γάλβα εἰς τὰς φυλακὰς.

(Εἰς τὸν νεῦμα τοῦ Γάλβα, οἱ στρατιῶται κινουῦνται ἵνα τὸν ἀπαγάγῃσι.)

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ. (ἰκετικῶς.)

ὦ, μίαν χάριν, Ἄναξ! Ἰκετεύω Σε!

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Ὅμιλει.

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ.

Τὸν υἱὸν μου τὸν Ἀρκάδιον,

ἐπίτρεψον νὰ ἴδω καὶ νὰ ἀσπασθῶ
πρὶν ἀποθάνω.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Θὰ τὸν ἴδῃς· μάλιστα,

καὶ θὰ τὸν ἀσπασθῇς.

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ.

Σ' εὐχαριστῶ πολύ:

Τὸν περιμένω εἰς τὰς φυλακὰς.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Αὐτός

σὲ μᾶλλον περιμένει εἰς τὸν Ἄδην.

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ.

(μετ' ἐκπλήξεως καὶ λύπης.)

Ἄ!!

Ἄπέθανεν ;! Γιέ μου !..

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

(δεικνύων τὴν ἐπιστολήν.)

Ἐφρονεύθη χθές

ἐντὸς τῶν θάμνων ἔνθα παρεφύλαττε
νὰ μὲ δολοφονήσῃ!

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ.

ὦ! τὸ τέκνον μου!

Τὸ τέκνον μου νὰ ἴδω ἔστω καὶ νεκρόν·
Θερμῶς Σε ἰκετεύω !..

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Εἰς τὴν θάλασσαν

βορὰ ἐρρίφθη τῶν ἰχθύων! ὕπαγε·

ἐντὸς ὀλίγου, πτώμα ὅμοιον καὶ σὺ,

εἰς τοῦ Βοσπόρου θὰ ριφθῆς τὰ κύματα!

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ.

SISMANGOGLIO
MEGARO

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

(Διαμάτιον τῆς Εὐδοξίας, ἐν τοῖς Ἀνακτόροις, ἔνθα ὁ Ἀρκάδιος περισώθεισ παρ' αὐτῆς καὶ ἀναρρώσας ἤδη, μανθάνει τὰ κατ' αὐτὸν παρὰ τῆς Ἰδίας.)

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

Ἐξακολούθει, Εὐδοξία! . . .

ΕΥΔΟΞΙΑ.

Μὴ, ἀρκεῖ!

Φοβοῦμαι μὴ σὲ βλάβῃ ἢ διήγησις,
διότ' εἰσέτι πάσχεις.

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

Σὲ παρακαλῶ!

Δὲν πάσχω πλέον λέγε, λέγε.

ΕΥΔΟΞΙΑ.

Ὅπισθεν

λοιπὸν κρυμμένη οὔσα τῶν ῥοδογιῶν,
αἴφνης σ' ἴδον, (ὦ φρίκη!) καταπίπτοντα
ὑπὸ τὸ ξίφος τοῦ Πατρός μου! . . . Οὐρανὲ,
ἔκραξα τότε, καὶ ἀμέσως ἔπεσα
μὲ σὲ συγχρόνως καὶ ὡς σὺ ἀναίσθητος! . . .

Κατόπιν συνελθοῦσα σ' ἐπλησίασα
καὶ παραφόρως ἔλαβον τὸ ξίφος σου
διὰ νὰ τὸ βυθίσω εἰς τὸ στήθος μου
νὰ σὲ ἀκολουθήσω εἰς τοὺς οὐρανούς,
καὶ νὰ σοὶ εἶπω . . . (σιωπᾶ.)

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

Νὰ μοὶ εἶπης; . . .

ΕΥΔΟΞΙΑ

(μετὰ συστολῆς.)

Σ' ἀγαπῶ.

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

Θεέ μου! μὲ ἠγάπας, λοιπὸν ἄγγελε
τοῦ Παραδείσου . . .

ΕΥΔΟΞΙΑ.

Ὅχι, σὲ ἐλάτρευον.

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

Ἐνῶ μ' ἐμίσει ὁ Πατὴρ σου!

ΕΥΔΟΞΙΑ.

Ἐντελῶς

ἠγνόουν τοῦτο, ἄλλως θὰ προῦλάβανον
ἀναμφιβόλως πᾶν δεινὸν δυστύχημα.
Ἐνῶ λοιπὸν τοῦ ξίφους ἡ ψυχρὰ αἰχμὴ
τὸν παγετὸν νὰ φέρ' εἰς τὴν καρδίαν μου
ἔμελλε τοῦ θανάτου, τύχη ἀγαθῆ,
στενάξας αἴφνης ἐκινήθησ σπαμωδῶς
κ' ἐκ τῶν χειρῶν μου τ' ὄπλον μοὶ ἐξέφυγε.
Δραμοῦσα τότε πρὸς τὸν κηπουρὸν Θωμᾶν
πατέρα τῆς πιστῆς ὑπηρετρίας μου
Ἀναστασίας, προσεκάλεσα αὐτὸν,
ὅστις ἐγείρας σε, τῇ βοηθείᾳ μου,
ἀναισθητοῦντα ἐντελῶς, σ' ἐκόμισεν
ἐνταῦθα, ἐνθ' ἀμέσως σοὶ ἐδώκαμεν
τὰς πρώτας θεραπείας. — Τὰ ἐπίλοιπα
καλῶς εἰξεύρεις ἤδη.

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

ὦ, ναι, φίλη μου!

Ναι, σὺ γλυκεῖα φίλη, μὲ ἐλύτρωσας
ἐκ τοῦ φρικτοῦ θανάτου μὲ τὰς χεῖράς σου
αὐτὸς, τὰς κρινολεύκους, μ' ἐνοσήλευσας.
Ἄλλ' ὅμως, Εὐδοξία, τί τὸ ὄφελος!
μ' ἐδέθησαν αἱ χεῖρες καὶ δὲν δύναμαι
πεσῶς, τὸν δολοφόνον νὰ ἐκδικηθῶ.
Εἶναι πατὴρ σου ἄλλως μὰ τὸν οὐρανόν,
ὡς λυσσαλέον σκύλον θὰ ἐφόνευον,
κ' ἐνώπιον τοῦ θρόνου ἂν τὸν εὕρισκον

ἀκόμη !

ΕΥΔΟΞΙΑ.

Ναί πατήρ μου είναι, φίλε μου.

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

Θεέ μου ! είναι τέρας ἀνθρωπόμορφον !
δὲν εἶναι, ὄχι, ὁ Πατήρ σου ἄνθρωπος.
Ναί, εἶναι τέρας, δαίμων τῆς κολάσεως,
αὐτὸς ὁ Ἐωσφόρος ἢ ὁ Σατανᾶς
μεταμεμορφωμένος· ἐνῶ ἄγγελος,
ἀπ' ἐναντίας, εἶσαι σὺ, φιλότατη μου. —
Πλὴν κλαίεις, Εὐδοξία ; μὴ, συγγνώμην, μὴ.
Σ' ἐλύπησα, συγγνώμην ! ἡ καρδιά μου
ταράσσεται ἐν σάλῳ περιπετειῶν
καὶ λέγω ὅτι φθάσω.

ΕΥΔΟΞΙΑ.

Μὴ, Ἀρκάδιε !

ταράττεσ' ἐνῶ πάσχεις ! μὴ, πρὸς χάριν μου
λησμονήσον τὰ πάντα.

ΑΡΚΑΔΙΟΣ. Ἐστω λησμονῶ

τὰ πάντα, φίλη, χάριν σου. — Ὑγίαινε,
(ζητεῖ ν' ἀναχωρήσῃ).

Ἀνάγκη νὰ ὑπάγω εἰς τὰς φυλακὰς
διὰ νὰ ἴδω ἤδη τὸν πατέρα μου.

ΕΥΔΟΞΙΑ. (ἐμποδίζουσα αὐτὸν.)

Περίμενον ἀκόμη, μὴ ἐκτίθεσαι
ἀπερισκέπτως, μὴ, θὰ σὲ γνωρίσωσι
καὶ θὰ σὲ φυλακίσουν, ὦ Ἀρκάδιε !
Περίμενον νὰ λάβω καὶ τὴν ἀδελφάν . . .

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

Ἄλλ' ὁ πατήρ μου αὐριον φονεύεται !

ΕΥΔΟΞΙΑ.

Σοὶ εἶπον ὅτι θὰ σωθῇ.

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

* Ἄ φίλη μου !

* Ἄν τὸν πατέρα μου νὰ σώσῃς θνηθῆς ! . . .

ΕΥΔΟΞΙΑ.

Πιστεύω. — Μετ' ὀλίγον πρὸς τὸν Αὐγουστον.
Θεὸν νὰ ὑπάγω, καὶ μὲ δάκρυα θερμά
θὰ τῷ ζητήσω τοῦ πατρὸς σου τὴν ζωὴν.

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

Καὶ θεὸν νὰ ἐπιτύχῃς;

ΕΥΔΟΞΙΑ.

* Ἐσο βέβαιος.

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

* Ἄ, δὲν πιστεύω ! . . . Χαίρεις μὲν τὴν εὐνοίαν
καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ Ἰουστινιανοῦ,
πλὴν δὲν θὰ κατορθώσῃς ἕως τίποτε !
Τὰ δακρυά σου καὶ αἱ ἰκεσίαι σου
δὲν θὰ ἰσχύσουν νὰ μαλάξουν τὴν σκληρὰν
καρδίαν τοῦ Μονάρχου, Εὐδοξία μου,
καὶ ὁ πατήρ μου οἴμοι ! θὰ θανατωθῇ !
Τὸ μόνον μέσον ὅπερ ἔχεις καὶ δι' οὗ
νὰ τὸν λυτρώσῃς δύνασαι, εἶναι σκληρὸν
καὶ φρικαλέον, διὰ τὸν πατέρα σου . . .

ΕΥΔΟΞΙΑ.

Νὰ καταγγείλω τὸν Πατέρα μου ; ! Ποτέ !!

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

Καὶ βέβαια πρὸς τοῦτο ἔχεις δίκαιον. —
Καὶ ὅμως ὁ Πατήρ μου πρέπει νὰ σωθῇ !

ΕΥΔΟΞΙΑ.

Ἄλλὰ καὶ ὁ ἐμὸς δὲν πρέπει νὰ χαθῇ.

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

Εἶναι ἀνάγκη ἀναπόφευκτος ὁ εἶς
τῶν δύο τούτων νὰ καταστραφῇ.

ΕΥΔΟΞΙΑ.

οὐχί.

Οὐδεὶς θὰ ἀποθάνῃ· τὸ ὑπέσχομαι.

Βλέπεις τ' ὠραῖον τοῦτο δακτυλίδιον;

(θεικνύει πλούσιόν τινα δακτύλιον ὄνπερ φορεῖ περὶ τὰν λιχανά.)
τῆς Θεοδώρας εἶναι δῶρον ἰσρὸν,

κ' εἰς τοῦ Μονάρχου πάντοτε τὰ ὄμματα
μεγάλην ἔχει φίλτατέ μου δύναμιν.
Ἡ Θεοδώρα, ἡ δευτέρα Μήτηρ μου,
ἐν τῇ ἐσχάτῃ ὥρᾳ τοῦ θανάτου της,
ἰδοῦσά με θρηνοῦσαν, μοι τὸ ἔδωκεν
εἰποῦσα τοῦτο πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα.

« Τὴν μικρὰν ταύτην ὄρφανην, ὦ Αὐγουστε,
μὴ τὴν ἐγκαταλείψης, ἀλλ' ἀγάπα τὴν
ἀγάπα τὴν πρὸς χάριν μου ὡς κόρην σου. »
Μὲ τοῦτο ὄθεν, ὁ πατήρ σου σώζεται,
διότι ὁ Μονάρχης δι' ἐμὲ στοργὴν
ἀμέτρου συμπαθείας τρέφει ἀληθῶς.

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

Σπεῦσον, ὦ ! σπεῦσον τῆς ψυχῆς μου φῶς γλυκὺ !
Σπεῦσον λοιπὸν καὶ σῶσον τὸν πατέρα μου.

Ἐγὼ ὑπάγω ν' ἀναγγείλω πρὸς αὐτὸν
τὴν ἀγγελίαν ταύτην τὴν χαροποιάν.—
Ἵγίαινε, ὦ φίλη τῆς καρδίας μου !

ΕΥΔΟΞΙΑ.

Ἵγίαινε, ὦ φίλε, ἀλλὰ πρόσεξον
μὴ τις βιαία τῆς ψυχῆς συγκλίσεις,
ἀποσδοκῆτως βλάβη τὸν Πατέρα σου·
διότι σὲ νομίζει φίλτατε, νεκρὸν
καὶ μάλιστα ριφθέντα εἰς τὴν θάλασσαν.

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

Καὶ πόθεν τοῦτο ἔμαθεν.

ΕΥΔΟΞΙΑ.

Ἄπο αὐτὸν
τὸν Βασιλέα.

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

Ἄλλὰ πῶς ; . . .

ΕΥΔΟΞΙΑ.

Ὁ ἀγαθὸς
ὦμας, τοὺς στρατιώτας τοὺς ζητοῦντάς σε,
θελήσας ν' ἀπατήσῃ, εἰς τὴν θάλασσαν

τοῖς εἶπεν ὅτι σ' ἔρριψεν ὁ ἴδιος.

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

Θεέ μου! πόσον ἄρᾳ γε ὑπέφερες,
ὁ δυστυχής !

ΕΥΔΟΞΙΑ.

Νὰ μείνης ἴσως εἶναι κάλλιον,
Ἄρκαδιέ μου.

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

Ὅχι Εὐδοξία μου !
Φωνὴ μυστηριώδης τις με προσκαλεῖ
εἰς τὰς εἰρκτάς νὰ δράμω πάραυτα· λοιπὸν
ὑγίαινε καὶ αὐθις φίλη προσφιλέ !

ΕΥΔΟΞΙΑ.

Ἵγίαινε ὦ φίλε μου ἐρατεινέ !
(Ἄναχωροῦσιν ἀμφοτέρω.)

ΣΚΗΝΗ Β.

(Τὸ δεσμοκτήριον.)

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ. [μόνος.]

Θεέ μου ἐκ τοῦ τόσου μεγαλείου μου,
εἰς τὸ φρικῶδες ταῦτο δεσμοκτήριον
ὡς περ κακοῦργον τρομερὸν, με ἔρριψαν !
Ἐκτὸς δὲ τούτου, φεῦ ! καὶ τὸν Ἄρκαδιον
ὄνπερ Θεέ μου βρέφος μ' ἔστειλας μικρὸν,
καὶ τὸν ὁποῖον ὡς πατὴρ ἀνεθρεψα
καὶ ὡς υἱὸν μου γνήσιον, ἠγάπησα,
ὡς συνωμότην μοι τὸν ἐθανάτωσαν !
Ὁ θάνατός σου δηλητήριον πικρὸν
μ' ἐπότισεν υἱέ μου προσφιλέστατε !
Δὲν σ' εἶδα οἴμοι ! οὔτε ἀποθνήσκοντα,
ν' ἀκούσω τὴν φωνὴν σου καὶ τὸ βλέμμα σου

τὸ ὕστατον νὰ ἴδω, οὔτε κ' ἂν νεκρὸν,
τὸ πρόσωπόν σου ν' ἀσπασθῶ μ' ἐπέτρεψαν,
ἀλλ' ὡς κακοῦργον ἄθλιον ὦ τέκνον μου
εἰς τοῦ Βοσπόρου σ' ἔρριψαν τὰ ρεύματα.

[Μετά τινα σιγὴν.]

Πῶς ἐπιτρέπεις, οἱ κακοῦργοι ὦ Θεέ,
νὰ πράττωσι τειαύτας πράξεις στυγεράς
φρικτῆς παρανομίας καὶ νὰ χαίρῳσιν
ἀτιμωρήτως εἰς τὰ ἔργα των αὐτά;

Πῶς ὁ ἄθῳος νὰ καταδιώκηται
ὑπὸ τῆς πονηρίας, καὶ νὰ δυστυχήῃ
ὁ δίκαιος ἀδίκως κ' ὁ ἐνάρετος
ὑπὸ ταλαιπωρίας νὰ μαστίζηται;

Εἶναι λοιπὸν Θεέ μου τούτο δίκαιον;
Ὁ Μάταιος, τί λέγω!... ἤμαρτον Θεέ!
Ποῦ ἡ ἀναισθησία με κατήνησε!

Νὰ κατακρίνω ὁ πανάθλιος ἐγὼ
τὰς περὶ τῶν ἀνθρώπων ἀποφάσεις σου,
καὶ ν' ἀμφισβῶλλω περὶ τῆς προνοίας σου!

Ὅχι! πᾶν ὅ,τι ἐν τῷ κόσμῳ γίνεται,
πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ ἀνθρώπου γίνεται.
κ' εἶναι καλὸν καὶ ἅγιον καὶ δίκαιον·
ἀλλὰ ὁ νοῦς τοῦ ἀμαθοῦς ἀδυνατεῖ,
τὸ θεῖον τοῦτο νὰ νοήσῃ δίκαιον.

Τὰ κρίματά σου ἄβυσσος, ὦ Κύριε,
καὶ ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου ἀσθενής·
ἀλλ' ἡ καρδιά ἡ μεγάλη πάντοτε
εἶναι μεγάλη καὶ εἰς τὰ δεινὰ καὶ τὰς
δοκιμασίας τῆς ζωῆς οὐδέποτε
στενάζει μικροψύχως, οὔτε βλάσφημεῖ.

(Γονυπετῶν καὶ ὑψῶν τὰς χεῖρας.)

Ἐσταυρωμένε Ἰησοῦ! παράδειγμα
ὑπομονῆς ἁγίας, ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ,
σύ, εἰς τὰ ἔθνη ἅπαντα ἐδίδαξας.
Τὸ ἅγιόν σου καὶ ἐγὼ μιμούμενος
παράδειγμα, Θεέ μου ἀνεξίκακε,

πᾶν ἀγογγύστως δέχομαι μαρτύριον
καὶ εἰς τὸ θέλημά σου ὑποτάσσομαι.
Τὸ θέλημά σου γεννηθῆτω Κύριε!

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Ο ΑΥΤΟΣ καὶ ΕΥΔΙΑΣ.

ΕΥΔΙΑΣ, (μεθύων.)

Αἶ, μαστρο-Βέλιο! σήμερα παστρεύεσαι.
Σὲ ἄλλοθι νὰ πές' ἢ κολοκύθα σου.

(Καθ' ἑαυτόν.)

Μωρὲ σεργιάνι ποῦ θε νὰ τὸ ἔχωμε!
Μὰ τὸ μεθύσι, εἶναι πρᾶγμα νόστιμο,
νὰ βλέπῃς ἑνὸς τέτοιοι Ἀρχιστράτηγου
νὰ πέφτῃ ἄν τὸ πράσο τὸ κεφάλι του!

(Πρὸς τὸν Βελισάριον.)

Κρῖμα ἔς ἐμένα κρῖμα, ὅπου τίποτα
δὲν ἔχεις νὰ μ' ἀφήσης γιὰ κληρονομία.
Τὰ πράγματά σου ὅλα, μαστρο-Βέλιο μου,
τὰ πῆρ' ἢ βασιλεία κ' αὐτὰ ποῦ φορεῖς,
τὰ τιποτένια, θὰ τὰ πάρ' ὁ δήμιος
ποῦ θε νὰ σὲ κλαδέψῃ, γιὰ τὸν κόπο του.
Κρῖμα ἔς ἐμένα, δὲν θὰ πάρω τίποτα.
Γραφτό μου ἦταν νὰ σοῦ κόψουν τὸ λαιμό,
καὶ νὰ μὴν πάρω μὴτ' ἓνα κουρέλλι σου
γιὰ νὰ ρουφήξω μὲν κρασοῦλα κ' ἂν, μ' αὐτό! —
Κοντὰ ἔς ἐμένα καὶ ὁ Ἀναστάσιος,
ὁ ἀδελφός μου, ἄν κατσίκι θὰ σφαχτῇ.
Τί νὰ τοῦ κάμω ἄς με ἄκουε κ' αὐτός,
ὅταν τὸν ὀμιλοῦσα καὶ τὸν ἔλεγα
νὰ φύγ' ἀπὸ κοντὰ σου. Ἄς με ἄκουε!
Πόσαις φοραῖς τοῦ εἶπα ἀεὶ ἀδελφέ,

ἔλα νὰ γένης 'σάν κ' ἐμένα ἄνθρωπος
 ς' τοῦ στρατηγοῦ τοῦ Γάλβα, τοῦ Κυρίου μου.
 ἔλα καὶ θὰ προκόψης· κύτταξε, ἐγὼ,
 'ποῦ δούλεψα κοντά του πῶς τὴν ἔκαμα!
 καὶ ἔφαγα καὶ εἶπα καὶ ἐκέρδισα,
 καὶ τώρα πάλιν εἶμαι δεσμοφύλακας
 μὲ αὐτουνοῦ τὸ χέρι καὶ τὴ δύναμι. »
 Μὰ ποῦ αὐτὸς ν' ἀκούσῃ! τὸ ἐνάντιο,
 ἐγὼ νὰ φύγω ἀπ' τὸ Γάλβα μ' ἔλεγε.
 Νὰ τώρα τί παθαίνη μὲ τὴ γνῶσί του!
 'Ἀμ' ὄλοι τους νὰ ἦναι πετεινόμηλοιοι
 αὐτ' οἱ γραμματισμένοι; ἢ ναί, μὰ τὸ κρασί!
 'Εγὼ διόλου γράμματα δὲν ἔμαθα,
 μὰ καὶ ποτέ μου γοῦστο δὲν τὰ ἔκαμα.
 Προχθές, μὲ ἀρωτοῦσε γιὰ τὸν υἱόκα σου,
 τὸ μαθητὴ του, καὶ καθὼς τοῦ εἶπα πῶς
 τώρα μαζεύει μέσα ς' τὸ γιαιὸ κωβιούς,
 οὐ! ἄρχισε νὰ κλαίῃ 'σάν μωρὸ παιδί,
 κ' ἀπὸ τὴν λύπη τὴν πολλὴ ἀρρώστησε!
 Μοῦ εἶπε νὰ μνηύσω καὶ τοῦ στρατηγοῦ,
 γιὰ νὰ τοῦ 'πῇ ὁ ἴδιος κάτι μυστηκὰ,
 ποῦ νὰ σ' ἐλευτερώσῃ ἀπ' τὸ θάνατο.
 Τί παλαβὸς 'ποῦ εἶναι νὰ φαντάζεται
 πῶς μὲ τὰ παραμύθια, τάχατες, 'μπορεῖ
 τὸ Γάλβα νὰ γελάσῃ! κρῖμα, κρῖμά ς' τον!
 Καμπόσα χρόνια εἶναι ὅπου γένηκε
 ὄλως διόλου τενεκές.— 'Ἀκοῦς ἐκεῖ,
 νὰ κάθεται νὰ κλαίῃ καὶ νὰ ἀρρώστῃ
 γιὰ ξένο κόσμο! πρῶτα ἦτον πρὸ καλός.
 'Ἀπ' τὸν καιρὸ 'ποῦ ἦρθε εἰς τ' ὀσπίτι σου,
 Χαλάστηκε καὶ πάει πάει χάθηκε!
 Μία φορὰ θυμοῦμαι ὅπου πάγαινα,
 τὴ νύχτα γιὰ νὰ πιξῶ ἓνα νήπιο,
 αὐτὸς ἀπὸ τὰ χέρια μου τὸ ἄρπαξε
 καὶ ἔφυγε τρεχάτος καὶ τὸ ἔρριξε—

—γιὰ νὰ διασκεδάσῃ— πλάφ! μέσ' ς' τὸ γιαιὸ.
 Καὶ τώρα; τώρα γένηκε ἀγνώριστος! —
 Εἶδες, 'ποῦ μὲ τὰ λόγια ἀλησιμόνησα
 νὰ σ' ἀρωτήσω! δὲ γουστάρεις σήμερα
 νὰ φαρμακώσης, Βέλιε, τίποτα φαγι,
 νὰ μὴ τινάξῃς νηστικός τὰ πέταλα;
 Βλέπεις 'ποῦ σὲ λυποῦμαι; γένηκα κ' ἐγὼ
 ψυχόπονος! αἰ, Βέλιε ψέματα; — γιὰτι
 δὲν μᾶς 'μιλεῖς; μᾶς κάνεις τὸν περίφανο!
 'Ἀμ' ἔννοια σου, καὶ τέτοια δὲν περνοῦν ἐδῶ! —
 (Βλέπων τὸν Γάλβαν ἐρχόμενον μετὰ ἀκολουθίας στρατιωτῶν
 καὶ τοῦ δήμου.)
 Νὰ, ἔρχονται· καλὰ σου ξεμπερδέματα·
 ς' τοὺς πεθαμένους, χαιρετήματα πολλὰ!

ΣΚΗΝΗ. Γ.'

(Οἱ προηγούμενοι καὶ Γάλβας, μετὰ στρατιωτῶν καὶ τοῦ δήμου.)

ΓΑΛΒΑΣ (πρὸς τὸν Βελισάριον.)

'Ο Αὐτοκράτωρ διατάττει σήμερα,
 νὰ φονευθῆς ἐνταῦθα, Βελισάριε,
 ἀντί— ὡς εἶχε διατάξει— αὐρίον,
 μὴ θέλων εἰς τὸ πλῆθος νὰ καταισχυνηθῆς.
 'Εγὼ μεγάλως ὑπὲρ σοῦ ἰκέτευσα
 αὐτόν, νὰ σὲ λυτρώσῃ, ἀλλ' ἀδύνατον
 ἐπέμεινε ἀφεύκτως νὰ θανατωθῆς
 καὶ μάλιστα πανδήμως ὥστε μὲ πολλὰς
 θερμὰς δεήσεις, μόλις τὸν κατέπεισαι
 νὰ διατάξῃ τὴν θανάτωσιν, ἐδῶ,
 εἰς τὴν εἰρκτὴν σου κ' ὄχ' εἰς τὸν Ὑπόδρομον.
 Μὲ λύπην μου μεγάλην, ὅθεν, ἔρχομαι
 τοῦ Βασιλέως ταύτην τὴν ἀπόφασιν
 νὰ ἐκτελέσω.

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ, (περιφρονητικῶς).

— Σε ὑπερευχαριστῶ ἵνα
 ἢ μᾶλλον σὲ οἰκτείρω, Γάλβα, ἐπειδὴ
 ἀρκούντως πλέον, ἄθλιε, σ' ἐγνώρισας.
 Εἰς ἄκρον ματαιοφρων καὶ δοξομανῆς
 ὢν, καὶ τὸ ὕψος ν' ἀναβῆς ἐπιθυμῶν,
 ἀδοξου δόξης, καταφεύγεις μοχθηρῶς
 εἰς τὴν διὰ τῶν δόλων καὶ διαβολῶν
 καταστροφὴν τῶν ἄλλων, ἵνα ἐπ' αὐτῶν
 πατῶν ἐκεῖ ἀνέλθῃς, μὴ δυνάμενος
 διὰ τιμίων μέσων νὰ ἀνυψωθῆς
 εἰς τ' ἀληθῆ τῆς δόξης ἀξιώματα.
 ἄγνοεῖς ὅμως, ἐντελῶς, ταλαίπωρε,
 ποῦ τὴν κρηπίδα τῶν αἰσχυρῶν ἐλπίδων σου
 ἐπιστηρίζεις καὶ εἰς ποῖον κίνδυνον
 ἐπονειδίστου πτώσεως ἐκτίθεσαι!
 Φρικώδης χαίνει κάτωθ' ἐν σου ἄβυσσος
 εἰς ἣν ἀναποδράστως, θὰ ταρταρωθῆς
 μίαν ἡμέραν — ἐνθυμοῦ τοὺς λόγους μου —
 καὶ οὐδὲν θὰ ἔχῃς πλέον ἄλλο κτήμα σου,
 εἰμὴ τοῦ συνειδότητος τύψεις φοβερὰς
 καὶ τοῦτο ἴσως εἶν' ὀλίγον διὰ σέ.
 εἰς τοῦτο ὅμως πρόσθε τὴν ἀποστροφὴν,
 — ἐκτὸς τῆς ἐκ τῶν νόμων τιμωρίας σου. —
 τὸ αἶσχος τῶν ἀνθρώπων καὶ τὸν βδελυγμὸν,
 τὸ μῖσος καὶ πᾶν ὅ,τι ἀποτρόπαιον,
 κ' ἰδοὺ τὸ ποθητὸν σου καὶ διακαῆς
 γέρας, τῶν πράξεών σου τῶν ἐπιστυγῶν!

ΓΑΛΒΑΣ, (μεθ' ὑποκριτικῆς ἀταξίας).

Εἰπέ μοι ὅ,τι θέλεις; δὲν ἀδῆμονῶ,
 διότι θ' ἀποθάνῃς.

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ.

Ἐτελείωσα.

ΓΑΛΒΑΣ.

Καλῶς. Νὰ παρκαγγείλῃς ἔχεις τίποτε;

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ.

Ναί· ἓνα ἱερέα, θέλω, τοῦ Θεοῦ,
 διὰ νὰ ἐκτελέσω ὡς χριστιανὸς
 τὰ τελευταῖα χρέη μου.

ΓΑΛΒΑΣ.

Ἄδύνατον·

εἶν' ἀπηγορευμένον τοῦτο, δυστυχῶς.

Ἄλλο τί θέλεις;

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ.

Ὅχι.

ΓΑΛΒΑΣ (πρὸς τοὺς στρατιώτας).

Πλησιάσατε.

Τὰς χεῖρας δέσατέ του.

(πρὸς τὸν δῆμιον.)

Δήμιοι καὶ σὺ

τὸ ἔργον σου ταχέως.

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ.

(ἐνῶ τοῦ δένουσιν ὀπισθεν τὰς χεῖρας διὰ σχοινίου.)

Δόξα σοι Θεέ!

Τὸ θέλημά σου, γεννηθῆτω Κύριε!

Ἐπίβλεψον Θεέ μου ἐκ τοῦ θρόνου σου,

ἐξ οὗ τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων καθορᾶς

κ' ἐπάκουσόν μου ἐν τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου

κατὰ τὴν ὥραν ταύτην τοῦ θανάτου μου.

Θερμῆς λατρείας προσευχὴν ἐγκάρδιον

τὰ ταπεινά μου χεῖλη σοὶ προσφέρουσι·

πρόσδεξαι ταύτην Πάτερ καὶ παράλαβε

πετῶσαν τὴν ψυχὴν μου, εἰς τὰς χεῖράς σου.

Συγχώρησον, Θεέ μου, τοὺς δημίους μου

καὶ . . . (γονοπετεῖ) μνήσθητί μου ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου!

(Κλίνει τὴν κεφαλὴν.)

SISMANOGLIO
MEGARO

ΣΚΗΝΗ Δ΄.

(Καθ' ἣν στιγμὴν ἐγείρει τὴν μάχαιραν ὁ δῆμιος, διὰ νὰ πατάξῃ τὸν Βελισάριον, εἰσορμᾷ παραφόρως ὁ)

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

Ἄθλιοι, στῆτε!!

(Ἄνατρέπει, ὄπισθεν, τὸν δῆμιον. Γενικὴ ἐκπληξίς.)

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ.

Οὐρανὲ, ποία φωνή!

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

(Λύων τὰς χεῖρας, τοῦ Βελισαρίου.)

Πάτερ!

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ.

Υἱέ μου!

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

Πάτερ μου!

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ.

Ἀρκαδίε!

(Ἐναγκαλίζονται.)

ΓΑΛΒΑΣ, (καθ' ἑαυτόν.)

Ὅποσον θαῦμα! εἶναι τοῦτο δυνατόν;

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ.

Υἱέ μου! ζῆς, υἱέ μου εἶναι ἀληθής;

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

Ναι, Πάτερ μου! ὑπάρχω ὡς ἐκ θαύματος.

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ.

Δεδοξασμένον τ' ὄνομά σου Κύριε!

Ἄς ἀποθάνω, τώρα...

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

Ὅχι Πάτερ μου!

δὲν θ' ἀποθάνης μετ' ἑλγὸν σώζεσαι.

Τοῦ παραδείσου Ἄγγελός τις ἀγαθός,

— ὁ καὶ σωτὴρ μου — ἰκετεύει ὑπὲρ σοῦ

τὴν στιγμὴν ταύτην, τὸν Μονάρχη, οὐ πολὺ τὴν τε ἀγάπην χαίρει καὶ τὴν εὐνοίαν. Ὁὰ λυτρωθῆς ὦ πάτερ μου, θὰ λυτρωθῆς!

ΓΑΛΒΑΣ.

(Πρὸς τοὺς στρατιώτας δεικνύων τὸν Ἀρκαδίον.)
Συλλάβετέ τον!

(Πρὸς τὸν δῆμιον δεικνύων τὸν Βελισάριον.)

Δήμιε, τὸ ἔργον σου!

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

(Ἵπερασπιζόμενος τὸν Βελισάριον διὰ τοῦ ξίφους.)
Μὴ κινηθῆτε! ὅλους σᾶς κατέσφαξα!

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ.

Γάλβα, τί πράττεις; Ἄθλιε!

ΓΑΛΒΑΣ.

Τὸ χρέος μου.

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ.

Ἀληθῶς λέγεις· ἐπεὶ εἶσαι δῆμιος!

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

Καὶ πλέον ἔτι· βδελυρίας κάθαμα!

ΓΑΛΒΑΣ.

Ἵπηρετῶ τὸν θρόνον καὶ τὸν Αὐγουστον.

Σὺ, εἰς' ἐχθρὸς τοῦ θρόνου ἐπικίνδυνος,

Καὶ πρέπει ν' ἀποθάνης. Ἡ ἀπόφασις

[δεικνύει τὴν ἀπόφασιν.]

ἐκτελεστέα εἶναι καὶ ἀνέκκλητος·

ὥστε, τοιαῦτα ψεύδη ἐπὶ ποινίδισια,

τοῦ προσφιλοῦς υἱοῦ σου, Βελισάριε,

ἀπέναντι τοιαύτης ἀποφάσεως,

οὐδὲν καταροθοῦσι ν' ἀναστείλωσι

τὴν καταδίκην κ' ἔτι περισσότερον

νὰ σὲ λυτρώσουν!

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

[Ῥίπτων χαμαὶ τὸ ξίφος, ὅπερ λαμβάνει τις τῶν στρατιωτῶν.]

Γάλβα! ἐν ὀνόματι

τῆς τε φιλανθρωπίας καὶ τῆς ἀρετῆς!

σὲ ἰκετεύω πίπτων εἰς τοὺς πόδας σου,

εἰς ὅ,τι ἔχεις, σ' ἐξορκίζω, ἱερόν!
 ἀπόβαλε τὸ μῖσος ὅπερ καθ' ἡμῶν
 ἀδίκως τρέφεις! ἔσο δικαιοτέρος!
 Ποτέ κακόν τι δὲν σοὶ ἐπροξένησα,
 οὐδ' ὁ πατήρ μου πώποτε σ' ἠδίκησε.
 Πρὸς τί λοιπὸν τοὺς μή σε βλάψαντας μισεῖς;
 Πρὸς τί τὸν τοῦ Πατρὸς μου θάνατον ζητεῖς;
 τοσοῦτον ἐπιμόνως;

ΓΑΛΒΑΣ.

Τὸν ζητῶ, ἐγώ;
 Ὁ Αὐτοκράτωρ!

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

Τότε ἄφες τὸν λοιπὸν
 ὀλίγας μόνον ὥρας καὶ θά τῆς ἀν
 αἰ τῆς εἰρήτης τοῦ θύραι δὲν ἀνοιξέωσι.

ΓΑΛΒΑΣ.

Ναί, τὸ πιστεύω· διὰ στάσεώς τινος;

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

Δι' ἐπισήμου Αὐγουσταίου δόγματος.

ΓΑΛΒΑΣ (δεικνύων τὴν ἀπόφασιν).

Ἐξῆλθεν ἤδη τοῦτο.

ΑΡΚΑΔΙΟΣ (ικετικῶς).

Γάλβα!

ΓΑΛΒΑΣ.

Τίποτε.

Κατεδικάσθη πλέον καὶ δὲν δύναμαι
 νὰ γίνω παραβάτης τῆς διαταγῆς
 τοῦ σεβαστοῦ Μονάρχου καὶ Κυρίου μου.

(Πρὸς τὸν δῆμιον).

Δῆμιε, εἰς τὸ ἔργον.

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

(Πρὸς τὸν δῆμιον ἀπειλητικῶς.)

Μὴ ταράττεσαι!

ΓΑΛΒΑΣ.

(Ὁργίλως πρὸς τοὺς στρατιώτας.)

Φονεύσατέ τους καὶ τοὺς δύο, πάραυτα!

ΑΡΚΑΔΙΟΣ, (ἐν ἐξάψει.)

Θῆριον μισαιφόνον καὶ αἰμογαρές!

(Ἀρπάζει ἐν ξίφος τῶν στρατιωτῶν.)

Ἐὰ σὲ κατασπαράξω!

(Ἐφορᾷ κατὰ τοῦ Γάλβα, ὅστις καὶ τοὶ ξιφουλκήσας, ἐπι-
 στοχωρεῖ ἔντρομος.)

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ.

Μῆ, Ἀρκάδιε!

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

(Διόκων τὸν Γάλβαν.)

Ἀπόθανε, κακούργε!

(Κρατεῖται ὀπισθεν ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν καὶ ἀφοπλίζεται.)

ΓΑΛΒΑΣ.

Εὐγε! κάλλιστα!

Κρατήσατέ τον· εὐγε!

(Πρὸς τὸν δῆμιον.)

Τὸν κατάδικον,

σὺ πάταξον ἀμέσως, καὶ τελείωσον.

(Πρὸς τινὰς τῶν στρατιωτῶν δεικνύων τὸν Βελισάριον.)

Ἐμπρός, γενναῖοι στρατιωταί μου, ἔμπρός!

ΑΡΚΑΔΙΟΣ (σφαδάζων).

Πάτερ μου, Πάτερ! μῆ, μῆ παραδίδουσαι!

Ἐν τῇ ὀργῇ σου πνίξον τὰ καθάρματα,

τὴν χεῖρα ὅταν κατὰ σοῦ ὑψώσωσι,

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ.

(Παραδίδόμενος τοῖς στρατιώταις, οἵτινες καὶ αὐθις τὸν δένωσιν.)

Γιέ μου, οἴμοι! εἶναι ἀναπόφευκτον·

θά ἀποθάνω. Τέκνον μου ὑγίανε!

Καὶ τοὶ ἀθῶος, δέχομαι τὸν θάνατον

διὰ νὰ ὑπακούσω εἰς τὸ θέλημα.

ἐκείνου, ὃν ἠγάπων πάντοτε πιστῶς.

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

Τὴν λύσσαν, Γάλβα, τρέμε, τῆς μανίας μου!

Ἄσπονδον μῖσος μέχρ' ἐξοντόσεως

τελείως, σοῦ κηρύττω ἀπὸ σήμερον!

ΓΑΛΒΑΣ.

(Δεικνύων τὸν Βελισάριον).

Ἐάν καὶ σὺ, ὅμοιαν τύχην, ὡς αὐτήν,
ἐντὸς μικροῦ δὲν λάβῃς, γενναιότατε!

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ.

Ἐλεος, Γάλβα, ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ μου κἄν!

ΓΑΛΒΑΣ.

Ταχέως θὰ τὸ λάβῃ· ἀμερίμνει!

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

(Βλέπων τὸν Βελισάριον γονυπετοῦντα.)

"ΑΧ!

Πάτερ μου· Πάτερ!

(Ἡρὸς τὸν Γάλβαν ἱκετικῶς. μετὰ δακρύων.)

Γάλβα! μὴ, μὴ ἔλεος!

ΓΑΛΒΑΣ.

Ναί, ναί.

(Ἡρὸς τὸν δῆμιον.)

Τί περιμένεις;

ΑΡΚΑΔΙΟΣ

"Ἐλεος!!

ΓΑΛΒΑΣ.

(Ἡρὸς τὸν δῆμιον.)

Ἐμπρός!

ΑΡΚΑΔΙΟΣ (ὀλοφυρόμενος.)

Πάτερ, ἄχ! Πάτερ!

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ.

Τέκνον μου, ὑπομονή!

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

Πάτερ μου!

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ.

Τέκνον!

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

Πάτερ μου!

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ.

Χγίαινα!

(Ἐνῶ καὶ πάλιν ἐτοιμάζεται, ὁ δῆμιος διὰ νὰ πατάξῃ τὸν Βελισάριον, ἐμποδίζεται παρὰ τῆς Εὐδοξίας, ἣτις εἰσέρχεται κατισπευσμένως, κρατοῦσα Αὐτοκρατορικὸν διάταγμα.)

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

[Οἱ προηγουμένοι καὶ]

ΕΥΔΟΞΙΑ.

Στήτε, μὴ! χάρις, χάρις!

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

Εὐδοξία μου!

ΓΑΛΒΑΣ, (καθ' ἑαυτόν.)

Ἐδῶ ἡ Εὐδοξία! ὦ ἀπόλωλα!

ΕΥΔΟΞΙΑ, (καθ' ἑαυτήν.)

Ἐπρόφθασα ἐγκαίρως· δόξα σοι Θεέ!

(Ἡρὸς τοὺς κρατοῦντας τὸν Ἀρκάδιον.)

"Ἄφετε στρατιῶται, τὸν Ἀρκάδιον!

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

(Απολυθεὶς, λύει καὶ αὖθις τὰς χεῖρας τοῦ Βελισαρίου.)

Πάτερ, ἐλευθεροῦσαι! Πάτερ, Πάτερ μου!

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ.

(Ἰψώντας χεῖρας.)

Δεδοξασμένον τ' ὄνομά σου Ἰψιστε
εἰς τοὺς αἰῶνας εἴη!

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

Πάτερ μου, ἰδοὺ,

[δεικνύει τὴν Εὐδοξίαν].

ἡ νέα αὕτη, ὁ σωτὴρ ἐμοῦ καὶ σοῦ.

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ.

Εὐλογημένη ἔσο, κόρη ἀγαθὴ!

ΓΑΛΒΑΣ (καθ' ἑαυτόν)

Ἡ κόρη μου σωτὴρ τῶν; Ἡ δειρὸν φρικτὸν!

(πρὸς τὴν Εὐδοξίαν.)

Ἄθλια!

ΕΥΔΟΞΙΑ.

(Βλέπουσα κατά πρῶτον τὸν Γάλβαν.)

Ὁ Πατὴρ μου!

ΓΑΛΒΑΣ.

Ὁ Πατὴρ σου, ναί!

Ἐδῶ τί θέλεις;

ΕΥΔΟΞΙΑ.

Πάτερ μου δὲν ἤλπιζον

ποτὲ, νὰ σ' ἀπαντήσω εἰς τὰς φυλακάς.

Ἐμαθον μόνον, ὅτι θανατόιεται.

ὁ στρατηλάτης Βελισάριος, ἐδῶ,

ἀλλὰ ἠγνόουν ὅτι Πάτερ μου, καὶ σὺ,

ἐν τῷ θανάτῳ τούτου παρευρίσκεσο.

ΓΑΛΒΑΣ.

Ἄ! ἐγὼ μᾶλλον σοῦ, ἄθλια, ἀπορῶ!

Ἐδῶ τί θέλεις;

ΕΥΔΟΞΙΑ.

Φέρω τὸ διάταγμα

τοῦ βασιλέως, τοῦτο.

ΓΑΛΒΑΣ.

(Λαβὼν ἀναγινώσκει τὸ διάταγμα.)

« Διατάττο μεν

ν' ἀνασταλῆ ἀμέσως ἡ ἐκτέλεσις

τῆς τοῦ Βελισαρίου θανατώσεως

μέχρι δευτέρου δόγματός μου.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

(καθ' ἑαυτόν.)

ὦ, δυστυχία μου!

ΑΡΚΑΔΙΟΣ. (πρὸς τὸν Βελισάριον.)

Ὁ Πατὴρ δαίμων, πάτερ μου!

ΕΥΔΟΞΙΑ.

Ἀρκάδιε!

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

Ὁ πατὴρ δαίμων, καὶ ἡ Κόρη ἄγγελος.

Αὐτὸς μὲν εἰς τὸν Ἄδην ἐδοκίμασεν,

ἀτίμως, νὰ με ρίψῃ, καὶ ἠθέλησε

καὶ σὲ νὰ καταστέψῃ, ἡ δὲ θυγάτηρ του

μᾶς σώζει θαυμασίως καὶ τοὺς δύο

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ.

Ναί.

Θαύμασον τέκνον τοῦ Θεοῦ τὴν Πρόνοιαν!

(Πρὸς τὸν Γάλβαν.)

Εἰς ὅλα ταῦτα τοῦ Θεοῦ τὸν δάκτυλον

δὲν βλέπεις Γάλβα;

ΑΡΚΑΔΙΟΣ (περιφρονητικῶς.)

Ἄλλὰ ποῦ συνείδησις!

ΓΑΛΒΑΣ.

(Πρὸς τοὺς στρατιώτας, ὀργίλως, δεικνύων τὸν Ἀρκάδιον.)

Δεσμεύσατέ τον στρατιῶται παρευθῆς!

(τὸν συλλαμβάνουσι.)

ΕΥΔΟΞΙΑ.

Πάτερ συγγνώμην!

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ.

Γάλβα!

ΕΥΔΟΞΙΑ.

Μὴ ὀργίζεσαι!

ΓΑΛΒΑΣ.

Ἄμέσως φέρετέ τον εἰς τὴν ὀπισθεν

εἰρκτὴν, καὶ ρίψατέ τον δέσμιον ἐκεῖ.

ΕΥΔΟΞΙΑ.

Πάτερ μου, δέομαί σου! Πάτερ!..

ΓΑΛΒΑΣ.

Σιωπή!

ΕΥΔΟΞΙΑ.

(Πρὸς τοὺς στρατιώτας, ὀδηγοῦντας ἔξω τὸν Ἀρκάδιον.)

Μὴ, στρατιῶται! ἄφετέ τον!

SISMANOGLIO
MEGARIO

ΓΑΛΒΑΣ.

Ξόανον !

Πώς ! διατάττεις πάλιν ;

ΕΥΔΟΞΙΑ.

(Παρουσιάζουσα και ἕτερον διάταγμα.)

"Οχι πάτεο μου.

Ὁ Ἄναξ διατάττει.

ΓΑΛΒΑΣ.

(Λαβὼν ἀναγινώσκει καὶ τοῦτο.)

Διατάττομεν

ἐλεύθερος νὰ μένῃ ὁ Ἀρχάδιος
μέχρι δευτέρου δόγματός μου,

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

(Ἀπολυθεὶς λαμβάνει εὐγνωμόνως τὴν χεῖρα τῆς Εὐδοξίας.)

ὦ Εὐδοξία μου !

Καὶ περὶ τούτου φίλη μου ἐπρόβλεψας ;

Ἐρατεινὴ μου φίλη ! ἀπὸ ὄλεθρον
ἄδικον, δύο, σὺ ὑπάρξεις ἔσωσας !

ΕΥΔΟΞΙΑ.

Εἰς τῆς ψυχῆς μου τὴν φωνὴν ὑπέεικουςα,
ἔπραξα ὅ,τι αὕτη μ' ὑπηγόρευσεν.

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

Ψυχὴ γενναία καὶ ἀγνή, σ' εὐχαριστῶ !

ΓΑΛΒΑΣ, καθ' ἑαυτόν.

ὦ λύσσα ! ὦ μανία ! ἀγαπῶνται !

(Πρὸς τὴν Εὐδοξίαν, μανιωδῶς.)

Πλὴν,

σὺ, τρισαθλία, ἢ τοὺς ἄλλους σώζουσα

ἢ ἀσυστόλως καὶ εἰς τὰς εἰρητὰς αὐτὰς

ὑπὲρ τοῦ ἐραστοῦ σου, καταφθάνουσα,

καὶ κατὰ τοῦ Πατρός σου, σῶσον καὶ σαυτὴν

ἐκ τῆς ὀργῆς μου τώρα εἴαν δύνασαι !

(Πρὸς τοὺς στρατιώτας.)

Συλλάβατέ τὴν !

ΕΥΔΟΞΙΑ. (ἱκετικῶς.)

Πάτερ μου ! μὴ Πάτερ μου !

ΓΑΛΒΑΣ.

Συλλάβατέ τὴν !

(Κινοῦνται ὅπως τὴν συλλάβωσιν.)

ΕΥΔΟΞΙΑ. (γεγονῶς.)

Μὴ μ' ἐγγίζητε ποσῶς !

(δεικνύουσα τὸν δακτύλιον.)

Αὐτὸ, ἐδῶ, ἰδέτε ! τὸ γνωρίζετε ;

Αὐτοῦστα Θεοδώρα γράφει ἀνώθεν !

(Οἱ στρατιῶται ἴστανται περίφοβοι.)

ΓΑΛΒΑΣ.

Κατηραμένη κόρη !

ΕΥΔΟΞΙΑ.

Πάτερ πρὸς Θεοῦ ! . .

ΓΑΛΒΑΣ.

Σίγα ἀθλία ! σίγα γυναῖον κακόν !

φύγε μακράν μου ὕπαγε κρημνίσθητι !

μακράν μου !

(Πρὸς τοὺς στρατιώτας.)

Στρατιῶται εἰς τὰς θέσεις σας.

(Οἱ στρατιῶται ἀναχωροῦσιν ἐν τάξει.)

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ.

Τὴν κόρην ταύτην, Γάλβα, καταρώμενος,

γνώρισον, ὅτι, καταρᾶσκι σεαυτόν

διότι αὕτη, τῆς Προνοίας τοῦ Θεοῦ

ὑπῆρξεν ἐν κρίσιμοις περιστάσεσιν

ὄργανον. Γάλβα ! ὁ Θεὸς ἐν μάθημα

σοὶ δίδει διὰ ταύτης, Γάλβα, πρόσεξον !

Οἰκτρὸν θὰ πέσης πτώμα τῆς κακίας σου

εἴαν εἰς ταύτην ἐπιμένης, δύσμοιρε !

ΓΑΛΒΑΣ.

Βλέπομεν περὶ τούτου, φίλε, βλέπομεν.

ΕΥΔΟΞΙΑ.

Πάτερ ! . .

ΓΑΛΒΑΣ.

Σὲ εἶπον, φύγε! Κόρη ἀναιδής!
(ἀναχωρεῖ.)

ΕΥΔΟΞΙΑ. (περιλύπως.)

Καὶ ὅμως, ὦ Θεέ μου, δὲν διέπραξα
κακὸν τι . . .

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ.

Ὅχι, ὄχι! Κόρη ἀγαθή!

Ὁ διασώζων τῶν ἀθῶων τὴν ζωὴν,
κακὸν δὲν πράττει, ἀλλὰ τὸ ἀνώτατον
τῆς εὐποιίας τοῦ ἀνθρώπου, ἀγαθὸν,
ὅπερ, ὁ Πλάστης ἀνταμείβει δαψιλῶς,
ὡς τούναγτίον τὴν κακίαν τιμωρεῖ!

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΕΜΠΤΗ.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

(Ἡ τῆς πρώτης πράξεως.)

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ ΚΑΙ ΕΥΔΟΞΙΑ.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Ἄ! ὄχι, ὄχι· τούτο εἶν' ἀδύνατον!
Εἰς τὰς δεήσεις σου ἐνδίδων τὰς θερμάς,
τὸν θάνατόν του, χάριν σου ἀνέστειλα
κ' ἐλευθερίαν πρόσκαιρον ἐχάρισα
πρὸς τὸν υἱόν του· ταύτην ὅμως τὴν ποινὴν,
τὴν τελευταίαν, πρέπει ν' ἀποτίσωσιν
ἀναποφεύκτως· ἐπειδὴ τὰ ὄρια
τῆς χάριτος, ἢ χάρις ὑπερβαίνουσα,
δὲν εἶναι χάρις πλέον ἀλλ' εὐθυσία.
« Μηδὲν γὰρ ἄγαν » Εὐδοξία, ἔλεγον
οἱ Ἕλληνες εἰς ὅλα των τὰ πράγματα
ἀνεξαιρέτως, καὶ « Πᾶν μέτρον ἄριστον. »
Ὁ μὲν λοιπὸν θὰ μένη μέχρι τελευτῆς
κεκαθειρμένος, ὁ δὲ ἔτη εἴκοσι·
ὁ δ' ἰατροχειροῦργος ὁ Πολύβιος,
τέσσαρα ἔτη ἐπειδὴ ἰάτρευσεν
ἐντὸς τῶν ἀνακτόρων, λάθρα, ἔνοχον
ἐσχάτης προδοσίας, καὶ ὁ κηπουρὸς,
τρία, διότι ἐξηπάτησεν ἐκὼν
τοὺς στρατιώτας τοὺς βασιλικούς.

ΕΥΔΟΞΙΑ.

Κ' ἐγώ;

SISMANOGLIO
MEDALIO

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Καὶ σὺ ἐπίσται, τὸν δακτύλιον αὐτὸν
τῆς Θεοδώρας, ἂν δὲ εἶχες καὶ ἐὰν
τῆς αὐστηρᾶς σου ἠθικῆς τὸ ἄσπιλον
καὶ τῆς διαγωγῆς σου δὲν ἐγνώριζον
τὸ ἀμεμπτον, βεβαίως θὰ ἐκλείεσο
ἐντὸς μοναστηρίου, — ὡς ἐζήτησε,
καὶ ὁ Πατὴρ σου τοῦτο — ἰκανὸν καιρὸν·
διότι, καίπερ πράξασα φιλόφρονον
ἔργον, παρέβης τὰ καθήκοντα σεμνῆς
καὶ σοβαρᾶς παρθένου, νοσηλεύσασα
νέον, ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ δωματίου σου.

ΕΥΔΟΞΙΑ.

Ἐμέ, ὦ Ἄναξ, παιδεύσον ὡς βούλῃσαι,
ἀλλ' ἄφες πάντας τούτους!

(γονυπετοῦσα.)

Ἄγαθώτατε

Μονάρχα!...

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Ἄγχι, ὄχι, ἔχει ὄρια
καὶ ἡ ἀγαθότης, σ' εἶπον, ἔχει ὄρια.

ΕΥΔΟΞΙΑ.

Ἄγχι; ὄχι· ὅσον τις εἶν' ἀγαθός,
τοσοῦτο πλησιάζει πρὸς τὸν Ὑψίστον
τῆς εὐσπλαγγνίας καὶ τῶν οἰκτιρισμῶν Θεόν.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Κ' ἐγὼ ἐφ' ὅσον ἐπρεπεὶν ἠλέησα
αὐτοὺς χάρισα τὴν ζωὴν των.

ΕΥΔΟΞΙΑ.

Ὁ Θεός,

ὁ μόνος ἔχων ἐξουσίαν τῆς ζωῆς
καὶ τοῦ θανάτου πάντων τῶν ἐπὶ τῆς γῆς,
ἐχάρισεν ὦ Ἄναξ τὴν ζωὴν των· σὺ,
θὰ τοῖς χάριτας τὴν ἐλευθερίαν των.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Ἄρκει! εἰξεύρεις, ὅτι γίνεσ' ὀχληρά;
Παῦτον!

ΕΥΔΟΞΙΑ.

Μονάρχα!

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Ἄ! ἄρκει, ἐγέρθητι!
μὲ παροργίζεις, οὕτως ἐπιμένουσα.
Πλὴν, τίνες εἶναι οἱ ἐδῶ ἐρχόμενοι;

ΕΥΔΟΞΙΑ.

(παρατηροῦσα περίεργος.)

Ὁ Πατριάρχης!

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Μετὰ τῶν συνωμοτῶν!

ΣΚΗΝΗ Β'.

Οἱ αὐτοὶ καὶ ὁ ΕΥΤΥΧΙΟΣ μετὰ τοῦ
ΙΟΥΛΙΟΥ καὶ ΒΙΚΕΝΤΙΟΥ.

ΕΥΤΥΧΙΟΣ (εἰσερχόμενος)

Οὐδὲν κεκαλυμμένον, Βασιλεῦ, ἐστὶ
ὅπερ οὐ, πάντως, ἀποκαλυφθήσεται·
οὐδὲ κρυπτόν τι, ὅπερ οὐ γνωσθήσεται,
κατὰ τὸ θεῖον λόγιον τοῦ Ἰησοῦ. (*)
Ἄθῶος πάντῃ εἶν' ὁ Βελισάριος!

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ (ἐκπληκτος.)

Τί λέγεις;

(*) Οὐδὲν γὰρ ἐστὶ κεκαλυμμένον, ὃ οὐκ ἀποκαλυφθήσεται καὶ κρυπτόν οὐ γνωσθήσεται.

(Ματθαῖος Κε

ΕΥΤΥΧΙΟΣ.

Ναί, ἀθῶος, ἀθώοτατος.
 Τὴν νύκτα ταύτην, οὗτοι, δραπετεύσαντες
 ἐκ τῆς εἰρκτῆς των, εἰς ἐμὲ προσέδραμον
 καὶ τὴν ῥαδιουργίαν μοι ἐξέθεσαν
 τοῦ Γάλβα δλην, καὶ με καθικέτευσαν
 νὰ τὺς παρουσιάσω σήμερον πρὸς Σε,
 διὰ νὰ μάθης πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν,
 καὶ νὰ ἐπανορθώσης τὸ ἀδίκημα,
 ὅπερ νὰ πράξης ἢ ἀπάτη σ' ὤθησε.

ΕΥΔΟΞΙΑ

(καθ' ἐαυτὴν, ἀγωνιῶσα.)
 Ἄνεκαλύφθη ὁ Πατήρ μου! ὦ Θεέ!
 οὐράνιέ μου Πάτερ, σῶσον σῶσόν τον.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

(πρὸς τοὺς συνωμώτας.)
 εἶν ἀληθές;

ΙΟΥΛΙΟΣ.

Ἄγχόνης εἴμεθ' ἄξιοι
 καὶ πλέον ἔτι, ἂν ὑπάρχη χειρόν τι
 Μονάρχα, ταύτης, ἐπειδὴ ἐψεύσθημεν
 κατὰ ἀθώου.

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ.

Ὀἴμοι! ἠπατήθημεν,
 Τρισαύγουστε Μονάρχα! ἠπατήθημεν!
 Πλὴν μᾶς ἀροῦσιν ὅσα ὑπεφέραμεν!

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Λοιπὸν ἀθῶος εἶν ὁ Βελισάριος;

ΙΟΥΛΙΟΣ.

ὦ, ναί! ἀθῶος! καὶ ὁ Γάλβας ἐνοχος
 καὶ τῆς συνωμοσίας ὁ πρωταίτιος!

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

ὦ, φρίκη, φρίκη! λέγετε πλὴν λέγετε
 πῶς εἶναι τοῦτο δυνατὸν ποτέ;

ΙΟΥΛΙΟΣ.

Ἴδου τὰ πάντα, Βασιλεῦ, πῶς ἔχουσι.
 Μεγάλους φόρους ἄλλοτε πληρώσαντες
 διὰ στρατολογίας, δυσαρέστως πως
 πρὸς τὴν κυβέρνησίν σου διεκείμεθα
 ἡμεῖς οἱ δύο, ὅτε εἰς τὸν οἶκόν μου
 ἔλθων ὁ Γάλβας, ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν,
 μεγάλα εἶπε κατὰ σοῦ παράπονα
 καὶ εἰς συνωμοσίαν μᾶς προέτρεψεν,
 ἦν περ δεχθέντες καὶ ἡμεῖς. ἤρχισαμεν
 συνεδριάσεις καὶ συτκῆψεις μετ' αὐτοῦ.
 Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων ἔρχεται
 μίαν ἡμέραν, ἦτοι τὴν παραμονὴν
 τῆς τοῦ Βελισαρίου θριαμβευτικῆς
 ἐνταῦθα ἐπανόδου καὶ μετὰ πολλῆς
 τῆς πανουργίας νὰ τῷ δόσωμεν ζήτη
 τιὰς ἐπιστολάς του ἅς περ μυστικῶς
 μᾶς εἶχε στείλει καὶ ἐν αἷς ἐφαίνετο
 ἡ ἐνοχία του καὶ ἡ ἀρχηγία του
 εἰς τὴν συνωμοσίαν· πλὴν φοβούμενοι
 μὴ προδοθῶμεν ὑπ' αὐτοῦ, τῷ εἶπομεν,
 ψευσθέντες, ὅτι τὰς ἐκαύσαμεν· λοιπὸν,
 — ὁ, τις φοβεῖται, τοῦτο καὶ ὑφίσταται —
 τὴν ἐπιούσαν τούτου, συνελήφθημεν.
 Παροργισθέντες τότε δὲ καὶ ἐξαλλοὶ
 γενόμενοι, ἰδόντες τὴν ἀπάτην του
 καὶ μάλιστα μαθόντες τὴν φυλάκισιν
 τοῦ στρατηλάτου, θέλοντες δ' ἐκδίκησιν,
 τὰ ἐγγραφά του μετ' ἐκθέσεως ἡμῶν
 διὰ τοῦ Ἀρκαδίου σοὶ ἐστείλαμεν.
 Τὸ σχέδιόν μας δυστυχῶς ἀπέτυχε.
 Φυλακισθεὶς ἐπίσης κι' ὁ Ἀρκαδιος,
 ὑπεχρεώθη ν' ἀποδώσῃ πάραυτα
 τὰ ἐγγραφα ἐκεῖνα πρὸς τὸν Γάλβαν.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Πῶς, φιλακισθεῖς ; !

ΙΟΥΑΙΟΣ.

Ναί, οὕτω τῇ ἐπαύριον εἶπεν ὁ Γάλβας, εἰς ἡμᾶς τούλάχιστον, ὅτε κ' ἐνταῦθα μᾶς ὠδήγησε, διὰ ν' ἀνακριθῶμεν παρά Σοῦ.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Ἄ, ἐννοῶ τὴν σκευωρίαν ὅλην τὴν σατανικὴν τοῦ ἐπαράτου ! πλὴν πῶς σεῖς ἐψεύσθητε κατὰ ἀθώου ; διατί δ' ἐκρύψατε τὸν ἔνοχον ;

ΙΟΥΑΙΟΣ.

Διότι, ἦν ἀδύνατον νὰ μᾶς πιστεύσης ἀνευ ἀποδείξεων, κατηγοροῦντας ὡς τὸν πρῶτον ἔνοχον, αὐτὸν ἐκείνον, ὅστις, μᾶς συνέλαβε.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Καλῶς τὸν στρατηλάτην ὅμως διατί, ἀθῶον ὄντα, νὰ κατηγορήσητε ;

ΙΟΥΑΙΟΣ.

Διότι καὶ εἰς τοῦτο μᾶς ἠπάτησεν, αὐτὸς ὁ Γάλβας, ὀρκισθεὶς ὅτ' ἤθελεν ὑπὲρ ἐκείνου μσοιτεύσει ἵνα μὴ κακόν τι πάθῃ, ὅπερ, κ' εὐκατόρθωτον ἡμῖν ἐφάνη, ἐπειδὴ εἰξεύρομεν, ὅτι μεγάλην παρά Σοῦ ὑπόληψιν ὁ στρατηλάτης, ἔχαιρε καὶ εὐνοίαν. Σωθέντος τούτου δὲ, συνεσωζόμεθα κ' ἡμεῖς ἐπίσης κατὰ λόγον φυσικόν.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Ἐκ τῆς εἰρκτῆς δὲ, πῶς ἐδραπετεύσατε ;

ΙΟΥΑΙΟΣ.

Πεισθέντες εἰς τοὺς λόγους τοὺς ἀπατηλοὺς τούτους, τοῦ Γάλβα, καὶ τὰς ὑποσχέσεις του, τοῦ στρατηλάτου τὴν ἀποφυλάκισιν κ' ἡμῶν, ἀνυπομόνως, ἐπροσμένομεν ἄχρις οὗ πᾶσαν τὴν πραγματικότητα τῆς ἡμετέρας πλάνης ἐγνωρίσαμεν, ἀπὸ τὸν λάλον καὶ κακώτροπον Εὐδιάν, τὸν ἐν τοῖς φαύλοις φαῦλον δεσμοφύλακα, ὅστις κομίζων τὴν τροφὴν ἡμῶν, προχθές, καὶ μετ' ἀποτροπαίου γέλωτος γελῶν, μᾶς εἶπεν, ὅτι θ' ἀπεκεφαλίζετο ὁ στρατηλάτης ἐν τῇ φυλακῇ αὐτοῦ, ἂν ὁ υἱὸς του, ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, δὲν ἐφθάνεν ἐγκαίρως, καὶ μετὰ μικρὸν τοῦ Γάλβα ἡ θυγάτηρ ἦν βασιλικὴν ἀπροσδοκῆτως χάριν δὲν ἐκόμιζεν. Μαθόντες ταῦτα, ἄκρως ἐξεπλάγημεν, κ' ὑπὸ πολλῶν τοῦ συνειδότης τύψεων πικρῶς κ' ἀλεπαλλήλως ἐλεγχόμενοι, τὴν ἐπιούσαν, διὰ τοῦ αὐτοῦ, Εὐδιᾶ λεπτομερῆ τῶν γεγονότων ἐκθεσιν, ἐκ τοῦ δεσμοωτηρίου, σοὶ ἐπέμψαμεν. Τοῦ Γάλβα ὅμως οὗτος, ὄργανον τυφλῶν ὦν, παραδίδει ταύτην εἰς τὰς χεῖράς του καὶ μετ' ὀλίγον εἰς τὰς φυλακάς ἐλθῶν κ' αὐτὸς ὁ Γάλβας, μᾶς ἐπέπληξεν, εἰπὼν, μετὰ τινος ὑπούλου μειδιάματος α αἱ, δὲ ! ὦ φίλοι ! τόσο εἰσθε εὐπιστοὶ λοιπόν, εἰς λήρους καὶ εἰς φληναφήματα ἐνδὸς μεθύσου, ὥστε ἀποστέλλετε πρὸς τὸν Μονάρχην κατ' ἐμοῦ ἀναφοράς, ἐνῶ ἀνυπερθέτως πλέον αὐριοῦ ἐλευθεροῦσθε ; πῶς δὲν μὲ πιστεύετε ; ἰδοὺ » — μᾶς εἶπε δείξας ἐν δίαταγμα, —

« ἰδοὺ ἡ ἀμνηστία, φίλοι, δλων σας,
 ἥτις ἀπόψε μέλλει νὰ ὑπογραφῇ!
 θαρρεῖτε, ὅθεν φίλοι μου, καὶ χαίρετε!
 θαρρεῖτε! τελευταίαν θὰ διέλθητε
 ἐνταῦθα νύκτα, κ' ἔπειτα, ἐλεύθεροι!
 ἐλεύθεροι! » — προσεῖπε — κ' ἀνεχώρησε.

Τὸ δὲ ἐσπέρας, φαγητὰ διάφορα
 καὶ οἶνον ἀνθοσμίαν καὶ γλυκύσιμα
 μετὰ φιλικῶ-ἀγῆς του ἐπιστολῆς,
 μᾶς ἔστειλε, καὶ πάλιν βεβαιῶν ἡμᾶς,
 ὅτι ἀφεύκτως αὔριον λυτρούμεθα.
 Πιστεύσαντες καὶ πάλιν — ὦ, παράδοξος!
 παράδοξος εἰς ἄκρον καὶ ἀνέκφραστος
 τοῦ δαίμονος, ὦ ἀναξ, τούτου, ἡ πειθῶ!
 Πιστεύσαντες καὶ πάλιν, λέγω, τὰς ψευδεῖς
 κ' ἀπατηλάς του ὑποσχέσεις, ἄσμενοι,
 περὶ τὴν τράπεζάν μας ἐκαθέστημεν·
 ὅτε ὁ δεσμοφύλαξ ἐν χερσὶ λαδῶν
 μίαν φιάλην οἴνου — α αἰ, μωρὲ παιδιὰ!
 ὅθ' αὐτὸ τινάξω τοῦτο εἰς τὴν ὑγίαν σας,
 γιὰτ' εἶναι κρῖμα νὰ τὸ πῆτε μόνοι σας»

— μᾶς εἶπε. — Πῆε, εἶπομεν ἡμεῖς. α — Καλὰ!
 νὰ μὴν τὸ πῆτε ὅμως ἀρχοντάδες μου »

— ὑπέλαβεν ἐκεῖνος — α εἰς τὸ στρατηγὸ!
 γιὰτί, μοῦ εἶπε, νὰ τὸ πῆτε ὅλο σείς.
 Ἄκουτε; » — ὄχι εἶπομεν. — « Ἄ, μπράβο σας!
 Ἔτσι σᾶς θέλω* μπράβο! εἰς ὑγίαν σας!
 Μωρὲ, ἀκούτε! δὲν τὸ πίστευα ποτὲ »
 — μετ' ἀπαιτίου χυνισμοῦ, ἐπρόσθεσε. —

« Ποτὲ μοῦ εἰς τὴ ζωὴ μου, δὲν τὸ πίστευα,
 νὰ μὴ σᾶς σφάξουν ὅταν τοὺς τράγους καὶ τοὺς θυοὺς!
 Καὶ νὰ σᾶς πῶ, παιδιὰ, τὴν ἁμαρτίαν μου;
 πολὺ ἐπιθυμοῦσα νὰ σᾶς σφάξουνε,
 γιὰ νὰ διασκεδάσω. Νὰ, πῶς νὰ σᾶς πῶ;
 πολὺ μ' ἀρέσει νὰ σκοτόνουντ' ἄνθρωποι!

Ἄς ἦναι, ὅμως, τὴν γλυτώσατε φτυνά!
 γιὰ τὴν κακὴν μου τύχην ὅπου ἤθελα
 νὰ σᾶς κληρονομήσω! Τὴ ζῆμιά μου
 αὐτὴ, τὴ θέλω ὅμως παλληκάρια μου
 νὰ ἰδῶ τὴν ἀνθρωπιά σας! εἰς ὑγίαν σας! »
 — καὶ πάλιν εἶπε. — Εἰς ὑγίαν σας! ἐμπρός! »
 — καὶ τὴν φιάλην ἀπνευστὶ ἐκένωσεν.

Ἄλλ' ὦ, τῆ φρένης! — Εἰς ὑγίαν ἐπιεν
 ἡμῶν, τῷ ὄντι, ἐπειδὴ — στιγμαὶ τινὲς
 παρῆλθον μόλις, καὶ ἀθέως βλασφημιῶν,
 κατέπεσεν ἀσπαίρων καὶ ἐξέπνευσεν!

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Ἐδηλητηριάσθη;!

ΙΟΥΑΙΟΣ.

Μάλιστα' ἀνθ' ἡμῶν!

ΒΙΒΕΝΤΙΟΣ.

Ἀκόμη τρέμω, ὦ Μονάρχα, σύσσωμος!

Ὀλίγον ἔτι καὶ θὰ ἔπινον κ' ἐγώ
 ἐκ τοῦ δηλητηρίου! Παναγία μου!

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ. (πρὸς τὸν Ἰούλιον.)

ὦ, λέγε, λέγε! τέλος;

ΙΟΥΑΙΟΣ.

Τέλος, Αὔγουστε,

ἀποθνήσκοντος τοῦ Ξυδιᾶ, ἐλάβομεν

τὰς κλείδας τῆς εἰρκτῆς μας καὶ ἀνοίξαντες

τὰς θύρας, κοιμημένων πάντων τῶν φρουρῶν,

ἐξήλθομεν λαθραίως κ' ὅλως ἐντρομοί,

εἰς τὸ Πατριαρχεῖον κατεφύγομεν.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ (μετ' αὐξούσης ὀργῆς.)

Λοιπὸν, αὐτὸς ὁ Γάλλος, εἰν' αὐτόχρημα

κακία καὶ τοῦ δόλου ἡ ἐνσάρκωσις!

ἐξασκουμένη ἐν τῷ παλατίῳ μου

καὶ ὑποθαλαπομένη ὑπ' ἐμοῦ αὐτοῦ;!

Λοιπὸν, ἐγὼ κατέστην τούτου ὄργανον

καταδιώξας ἀπηνῶς τὴν ἀρετὴν!

SISMANOGLIO
 MEGARDO

ὦ βραχίονες!

Κι' ἀποκαλοῦμαι Αὐτοκράτωρ δίκαιος!

"Ω, αἴσχος! αἴσχος εἰς τὴν εὐπιστίαν μου!

"Ἄλλ' ὦ Θεέ μου, τίς δὲν θὰ ἐπιίθετο

εἰς τόσας ἀποδείξεις; Τίς θὰ ἔλεγε

τὸ ἐναντίον μετὰ πεποιθήσεως;

"Ὅτι τὰ πάντα ἦσαν ψεύδη μοχθηρά;

"Ὅτι ἄθως εἶν' ὁ Βελισάριος. —

Θεέ μου! παρ' ὀλίγον νὰ θανατωθῆ!

"Ω, ποία τὴν ψυχὴν μου φλέγει κάμηνος

ὀργῆς! — Δικαιοσύνη, ν' ἀπονεμῆθῃ!

δικαιοσύνη τῷ ἀδίκως πάσχοντι!

(Ἐξέρχεται ἀσπευσμένως, καὶ μετ' αὐτὸν πάντες.)

ΣΚΗΝΗ Γ'

(Μετασκευὴ τῆς σκηνῆς, παριστώσης τὸ δεσμωτήριον. Εἰς τὸ βάθος, πρὸς τὰ δεξιὰ, θαλαμίσκος ἐν ᾧ ἀναπαύεται ὁ Βελισάριος. Ἐξωθεν τῆς θύρας τοῦ θαλαμίσκου τραπέζα τις ἐφ' ἧς κεῖται λάγηνος μετὰ κωθωνίου.)

ΓΑΛΒΑΣ.

(Εἰσερχόμενος ἀκροποδητή, διευθύνεται πρὸς τὸν θαλαμίσκον, καὶ παρατηρήσας τὸν Βελισάριον κοιμώμενον, ἐπιστρέφει πρὸς τὰ ἔμπροσθεν τοῦ θεάτου.)

Κοιμάται!... ὦ, κοιμήσου Βελισάριε!

Θά κοιμηθῆς τὸν ὕπνον τὸν αἰώνιον
ἐντὸς ὀλίγου· οὕτω θέλ' ἡ μοῖρά σου.

Ἄντι θανάτου εἰς ἰσόβια δεσμὰ

κατεδικάσθησ' παρὰ τοῦ Μονάρχου· καὶ

τοῦτο μὲν μ' ἤρκει· ἄλλ' αὐτὴ ἡ τύχη σου

τὴν φάσιν τῶν πραγμάτων μεταλλάττουσα,

ἀποφασίζει ν' ἀποθάνῃς σήμερον.

Νὰ σὲ λυτρώσουν θέλοντες οἱ φίλοι σου,

καταγγελίαν κατ' ἐμοῦ ἐποίησαν

ἦτον ἀνάγκη ὄθην, ν' ἀποθάνωσι·

ἄλλ' ἀντὶ τούτων θανατοῦται ὁ Ξυδιάς...

(πρὸς ἑαυτὸν σκεπτόμενος.)

Ὁ Ἄθλιος! τὰ πάντα μοὶ ἀνέτρεψε,

πλὴν ἔλαβε κ' ἐκεῖνος τὴν ἀντάμειψιν

τῆς ἀπειθείας καὶ οἰνοφλυγίας του.

— Ἄλλ' οἱ δραπέται; ... Αἶ, θὰ τοὺς συλλάβωσι

καὶ θὰ τοὺς θανατώσουν, ὡς διέταξα.

— Ἄλλ' ἐὰν ὄχι; — πρέπει νὰ σκεπτώμεθα

καὶ ἄλλως· — ἂν — τίς οἶδε; — κατορθώσωσι

ν' ἀναφερθῶσι πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα;

"Ἐστω· καὶ πάλιν οὐδαμῶς ἰσχύουσιν

κί μαρτυρίαι τούτων, ἐναντίον μου,

ἀπέναντι ἐγγράφου τοῦ αὐτόχειρος

ὁμολογίας. — Ἄλλο τί μ' ἐπαπειλεῖ;

"Ὅχι· τὰ πάντα ἐξετάσθησαν καλῶς

καὶ ἀκριβῶς ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις των.

Ἴδου — κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν δραματουγῶν. —

τοῦ δράματος ἡ λύσις καὶ καταστροφή.

Ἐν πρώτοις τοῦτο,

(ἐξάγων ἐκ τοῦ κόλπου του φιάλιον πλήρες δηλητηρίου, ἐκκενοῖ αὐτὸ ἐντὸς τῆς λαγίνου.)

ὅπερ φέρει θάνατον

ταχύ. Δεύτερον τοῦτο,

(ἐξάγει ἐπιστολὴν πλαστόγραφον, ἣν ἱναποθέτει ἐπὶ τῆς τραπέζης.)

ὅπερ, μαρτυροῦν

τὰ πάντα ἐπισημῶς, εὐδ' ἐλάχιστον

ἀφίνει ἔχνος ὑποψίας κατ' ἐμοῦ.

(Ἐνῶ στρέφεται διὰ ν' ἀναχωρήσῃ, εὐρίσκειται ἀντιμέτωπος τοῦ Ίουστινιανῶ, ὅστις εἰσέρχεται μετὰ τῆς συνοδείας του.)

ΣΚΗΝΗ Δ΄.

ΓΑΛΒΑΣ, ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ, ΕΥΤΥΧΙΟΣ. ΕΥΔΟΣΙΑ,
ΙΟΥΔΙΟΣ, ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ, ΜΕΓΙΣΤΑΝΕΣ ΚΑΙ
ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ (πρὸς τὸν Γάλβαν.)

Καὶ τρίτον ὁ Μονάρχης, καταχθόνιε!
ὅστις γινώσκει ἅπαντα τὰ ἔργα σου!

ΓΑΛΒΑΣ.

(Καθ' ἑαυτὸν, ὡς κεραυνόβλητος.)

Ἄπόλωλα!

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Κακοῦργε! σὲ συνέλαβον

ἐπ' αὐτοφώρῳ!

(Λαμβάνει ἐκ τῆς τραπέζης τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἀναγινώσκει.)

« Αὐγουστέ μου, ἤμαρτον!

- » Αἰσχρὰν ἰδέαν κατὰ Σοῦ συνέλαβον
- » καὶ νὰ σὲ ἐξοντώσω ἀπεφάσισα!
- » Τὸ ἔγκλημά μου, Βασιλεῦ, ὁμολογῶ,
- » δι' ὅπερ κ' ἐκουσίως τὰς ἡμέρας μου
- » διὰ δηλητηρίου καταστρέφω φεῦ!
- » ὑπὸ ἐλέγχων φοβερῶν τυπτόμενος
- » ἐν τῷ δε τῷ τῶν ζώντων τάφῳ, πάντοτε,
- » δὲν δύναμαι νὰ ζήσω, πλέον Αὐγουστε!
- » Εἰς ἄκρον φρικαλέα κ' ἀνυπόφορος
- » ὑπάρχει ἡ ζωὴ μου, καὶ ὁ θάνατος
- » ἡ μόνη σωτηρία καὶ ἀνάπαυσις.
- » Ὅποτεν ταύτας ἀναγνώσης τὰς γραμμάς,
- » νεκρὸς θὰ ἦμαι, Αὐτοκράτορ! Σύγγνωθι,
- » μετανοοῦντα ἀληθῶς, τὸν ἔνοχον,
- » ὅστις πρὶν ἢ συλλάβῃ τὴν ἀπαίσιον
- » — δι' ἣν καὶ ἀποθνήσκει — σκέψιν κατὰ σοῦ,

- » ἀδύλως σὲ ἠγάπα καὶ εἰλικρινῶς!
- » Συγχώρησόν με, Ἄναξ, κραταιότατε!
- » Συγχώρησόν με, Ἄνερ Μεγαλόψυχε!
- » κ' ὑγίαινε κ' εὐτύχει καὶ βασιλεὺς
- » αἰετοτε ἐνδόξως!!

α ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΣ.

(Πρὸς τὸν Γάλβαν τρέμοντα σύσσωμον.)

Φεῦ! τῆς καταχθονίου ἐπινοίας σου!

Καὶ πλαστογράφος ἐν τοῖς μάλιστα αἰσχυρός!

(Πρὸς τοὺς στρατιώτας.)

Συλλάβετέ τον!

ΓΑΛΒΑΣ (συλλαμβανόμενος).

Ἄναξ! . . .

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Μή μου τ' ὄνομα!

Μὴ τὸ προφέρῃς παντελῶς, τρισάθλιε!

(πρὸς ἓνα τῶν ἀξιωματικῶν δεικνύων τὸν Γάλβαν).

Τὰ θύματά του, τ' ἀδικοκρατούμενα,

ἐν τῇ εἰοκτῇ, ἄς λυτροθῶσι τάχιστα.

(Ἐξέρχεται ὁ ἀξιωματικός).

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΟΙ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΙ ΚΑΙ
ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΣ.

(ἔξερχόμενος τοῦ θαλαμίσκου).

Θεέ! τί βλέπω! Μέγας εἶ, Πανύψιστε!

Ὁ Αὐτοκράτωρ!

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

(ἐναγκαλιζόμενος τὸν Βελισσάριον).

Ὅχι, Βελισσάριε!

Ὅχι ὁ Αὐτοκράτωρ, ἀλλ' ὁ Τύραννος,

ὁ λησμονήσας ὄλας σου τὰς ἀρετάς,
καὶ πίστιν δώσας εἰς αἰσχρὰς διαβολάς!
"Ὅχι ὁ Αὐτοκράτωρ, ἀλλ' ὁ εὐπιστος,
ἀλλ' ὁ μωρὸς Μονάρχη, ὅστις παῖγνιον
κατέστη τῆς ἀπάτης κι' ὅστις ταπεινῶς,
τῆς ἀδικίας, σοῦ ζητεῖ συγχώρησιν
(γονυπετεῖ).

γονυπετῶν ἐνώπιόν σου.

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ.

(ἐμποδίζων τὸν Ἰουστινιανόν).

Βασιλεῦ!

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

"ὦ, ἄφες! ἄφες ν' ἀσπασθῶ τοὺς πόδας σου!

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ.

(ἐγείρων αὐτόν).

Μονάρχα μου! Μονάρχα, μὲ ὑπερλυπεῖς!

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

(πρὸς τοὺς στρατιώτας.)

Ἀμέσως, τὰ δεσμά του ἀφαιρέσατε!

(πρὸς τὸν Βελισάριον.)

Ψυχὴ μεγάλη! μὲ μισεῖς;

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ.

(λυτρούμενος τῶν δεσμῶν.)

Ποτέ! ποτέ!

Ἐγὼ νὰ σὲ μισήσω; ὦ, μὲ ἀδικεῖς
ἂν τοῦτο ὑποθέτης.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

"ὦ, ἐλθέ, ἐλθέ

εἰς τὴ παλάτιόν μου· εἰς τὸν θρόνον μου!

Λάβε καὶ πάλιν τὴν προτέραν θέσιν σου
καὶ ἀνωτέραν. ἔσο πάλιν φίλος μου
καὶ σύμβουλός μου, πάντοτε, ἀχώριστος!

(Πρὸς τὸν Γάλβαν, ὀργίλως.)

Σὺ δὲ κακοῦργε! εἰς τὸν μαῦρον τάρταρον,
ἐξ οὗ καὶ ἤλθες εἰς τὸν κόσμον, ἄπελθε!

(Πληρῶν τὸ κωθῶνιον ἐκ τῆς δηλητηριασθείσης λαγίνου).

Τὸ πόμα τοῦτο, ὅπερ παρεσκευάσας

διὰ τὴν θανατώσῃς ἄλλον, πῖε σύ.

Ἐλθέ, ἀμέσως!

ΕΥΔΟΞΙΑ. (ἰκετεύουσα).

"Ἐλεος, Μονάρχα μου!

Εἰς τ' ὄνομα ἐκείνης, ἥτις ἐν στιγμῇ

σοβαρωτάτῃ τοῦτον τὸν δακτύλιον

ἐδώρησέ μοι· Αὐτοκράτορ, ἔλεος!

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Οὐδὲν ἰσχύει ἤδη, ὁ δακτύλιος

οὗτος, ὦ κόρη, ἐπειδὴ πᾶν ἔλεος.

πρὸς τοῦτον, (δεικνύει τὸν Γάλβαν).

εἶναι φοβερὰ παράβασις

τοῦ νόμου καὶ συνάμα ὕβρις πρὸς αὐτὴν

τὴν Θεοδώραν. (πρὸς τὸν Γάλβαν δεικνύων τὸ δηλητήριον ἐπὶ

τῆς τραπέζης.)

Λάβε τὸ ἀντίποινον

τῶν παρανομιῶν σου.

ΓΑΛΒΑΣ.

"Ἄχ! ἔ γλῶσσά μου

ἐδέθη. . . ἄχ οἱ πόδες μου κλονοῦνται. . . ἄχ!

"Ὅποσον φρικαλέος εἶν' ὁ θάνατος,

ὁ τοῦ ἐνόχου!

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Τοῦ ἀθώου;

ΓΑΛΒΑΣ.

"Ἡμάρτον!

Μὴ Ἄναξ! μὴ Μονάρχα! — ἄχ λειποθυμῶ!

Μὴ! Σ' ἐξορκίζω Βασιλεῦ, Τρισαύγουστε!

εἰς τ' ὄνομα. . . ἄχ! ὅλων τῶν ἐν οὐρανοῖς

Ἁγίων καὶ Ἀγγέλων. . . τοῦ Οἰκτίρμονος
Θεοῦ!

ΕΥΤΥΧΙΟΣ.

"Ἄλλ' οὗτος ὁ Θεὸς ταλαίπωρε,
οὐ τιμωρεῖ ὡς μὴ μετανοήσαντα.

ΓΑΛΒΑΣ.

Μετανοῶ! πῶς ὄχι; ἄχ, μετανοῶ!

ΕΥΤΥΧΙΟΣ.

Ἀκαίρως ὁμῶς, ἴσως ἴσως καὶ ψευδῶς.

ΓΑΛΒΑΣ.

Ψευδῶς; ἄ, ὄχι! ἄ! δὲν μὲ πιστεύωσι,
Θεέ μου! — Πατριάρχα! Πατριάρχα μου!
Πρὸς σὲ ἰκέτης καταφεύγω· σῶσόν με,
καθὼς ὁ θεῖος ἔσωσε Χρυσάστομος,
τὸν Ὑπατον ἐκεῖνον, τὸν Εὐτρόπιον.

ΕΥΤΥΧΙΟΣ.

Ἄλλ' οὔτε τόσα, ὅσα σὺ ἐγκλήματα,
διέπραξεν ἐκεῖνος, δύστηνε παλλὰ,
οὔτ' Ἐκκλησία εἶν' ἐδῶ, ἢ ἄσυλον
ἀβίαστον ζήτησης.

ΓΑΛΒΑΣ. (πρὸς τὸν Βελισάριον).

ὦ, σὺ, θῦμά μου!

Στρατάρχα μου γενναίε, σὺ κἄν σῶσόν με!
ἄχ, ἀποθνήσκω!

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ.

Γάλβα! τί σοι ἔλεγον;

— Ἐπέστη ἡ ἡμέρα.

ΓΑΛΒΑΣ.

Ἄχ, ἐπέστη ναί!

ὦ, τί φρικτὴ ἡμέρα! Στρατηλάτα μου!

Εἰς τοῦ υἱοῦ σου τ' ὄνομα λυπήσου με!

— Ἄχ σκοτοδίνη μὲ κατέλαβε φρικτὴ!

τὰ ὦτά μου βομβοῦσιν! ἄχ, τὸ στῆθος μου,

πιέζει βάρος ἐγκλημάτων φοβερῶν!

Λυπήσου με Στρατάρχα μου καὶ σῶσόν με!

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ.

Ἐστω· (πρὸς τὸν Ἰουστινιανόν.)

Μονάρχα! ἂν ἀγάπην πρὸς ἐμὲ
αἰσθάνεσ' ἐλαχίστην, ἰκετεύω σε
να μ' ἐκδικήσης.

ΓΑΛΒΑΣ.

Ἄχ! μὴ! μὴ!

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ. (πρὸς τὸν Γάλβαν)

Σιώπησον.

(πρὸς τὸν Ἰουστινιανόν.)

Νὰ μ' ἐκδικήσης· ὡς ἐγὼ ἐπιθυμῶ·
να μ' ἐκδικήσης, συγχωρῶν ὅλοσχερῶς
τοῦτον· διότι, ἰκανὴ ἐκδίκησις
μοὶ εἶναι τοῦ ἐχθροῦ μου ἢ συγχώρησις.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Τὸν θρόνον ζήτησόν μοι καὶ τὸ στέμμα μου,
ἀσμένως νὰ σοὶ δώσω Βελισάριε!
ἄλλ' ὁμῶς τοῦτον μὴ, μὴ ἀτιμώρητον
ζητῆς ν' ἀφήσω.

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ. (γονυπετῶν)

Ἄναξ! Σὲ παρακαλῶ

μὲ τῆς ψυχῆς μου ἅπασαν τὴν δύναμιν!

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ. (ἐγείρων αὐτόν.)

ὦ, εἶσαι μέγας! μέγας, Βελισάριε!

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ.

Ἄν ἔχη οὔτω, μὴ κατώτερος ἐμοῦ
φανῆς, ὦ Αὐτοκράτορ!

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Μὲ ἐνίκησας!

Χαρίζετ' ἡ ζωὴ του χάριν σοῦ λοιπόν·
ἄλλ' ἀφαιρεῖται πᾶν αὐτοῦ ἀξίωμα.

ΓΑΛΒΑΣ. (καθ' ἑαυτόν.)

Εἶν ἀληθές; ἐσώθην; μὴ δὲν ἤκουσα
καλῶς; οὐχί, ἐσώθην! δὲν θά φονευθῶ!

ΕΥΔΟΕΙΑ.

Εὐχαριστῶ Μονάρχα! Ἀρχιστράτηγε
μεγάθυμ', ἐκ ψυχῆς μου, σὲ εὐχαριστῶ!
Ἀφοῦ δὲ τόσων ἐγκλημάτων ἔνοχος
ἐφάνη, οἴμοι! ὁ Πατήρ μου, Αὐγουστε,
ἀπέρχομαι νὰ ζήσω εἰς Μονὴν τινα,

μη δυναμένη ἐν τοῖς ἀνακτόροις Σου
νὰ μένω πλέον. (ζητεῖ νὰ ἀναχωρήσῃ.)

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ. (ἐμποδίζων αὐτήν.)

Ὅχι, Εὐδοξία, πῶς!

σὺ τόσον νέα εἰς τὸ Μοναστήριον!

Δὲν στέργω ὄχι!

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ,

(λαμβάνων αὐτήν ἐκ τῆς χειρός.)

Ὅχι, ὄχι τέκνον μου!

(Πρὸς τὸν Ἰουστινιανόν.)

Ἡ κόρη αὕτη, Δῦγουστε, διέσωσεν
ἐκ τοῦ θανάτου τὸν υἱόν μου.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Ἀληθῶς.

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ.

Καὶ ἤδη, ταύτην ὁ υἱός μου ἀγαπᾷ
κι' ἀνταγαπᾶται.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

ὦ, ἐξαίρετα, λοιπὸν!

ἄς ἐνωθῶσι καὶ ἄς εὐτυχήσωσι.

ΒΑΛΙΣΑΡΙΟΣ.

Αὐτὸ νὰ εἶπω, ἤθελον.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Θαυμάσια!

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ.

Ἴδου καὶ ὁ υἱός μου, τύχη ἀγοθῆ.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ.

Οἱ προηγούμενοι, ΑΡΚΑΔΙΟΣ καὶ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ.

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ.

Ἐλθέ, υἱέ μου! ὁ Θεὸς ἠδόκησεν

ἐν τῇ ἀπείρῳ ἀγαθότητι αὐτοῦ,

τὴν νέαν ταύτην ἄγγελον σωτῆρά σου

νὰ ἀποστείλῃ, ἵνα συνενούμενοι

συζήσητ' ἐπομένως πανευδαίμονες

ἐστὲ εὐλογημένα ὄθην τέκνα μου.

(συνενοῖ τὰς χεῖράς των).

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

Ὅπόσον, Πάτερ, εὐτυχῆ με καθιστᾷς!

ΕΥΔΟΞΙΑ.

Ὅπόσον εἶσαι ἀγαθός! πῶς φαίνεσαι,

ὅτι πατὴρ τοῦ Ἀρκαδίου εἶσαι!

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ. (καθ' ἑαυτόν.)

ὦ

Θεέ μου, τί ἀκούω!

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Ἡ ἐμὴ σειρά.

Εὐδαιμονεῖτε ἐς αἶψα καὶ χαίρετε!

ΕΥΔΟΞΙΑ.

Ἄναξ καὶ Κύριέ μου!

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

Αὐτοκράτορ μου!

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

(προσφέρων τῷ Ἀρκαδίῳ μεγαλοπρεπῆ δακτύλιον).

Τὸ δῶρον τοῦτο, λάβε εἰς τεκμήριον

τῆς ἀκρας μου ἀγάπης, πρὸς τοὺς δύο σας.

(πρὸς τὸν Εὐτύχιον.)

Καὶ ἤδη πάτερ, ἡ σειρά σου.

ΕΥΔΟΞΙΑ.

Ἡ σειρά,

Μονάρχα τοῦ πατρός μου.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Ἔχεις δίκαιον·
εἰς' εὐσεβῆς θυγάτηρ καὶ ἐνάρετος.

ΕΥΔΟΞΙΑ. (πρὸς τὸν Γάλβαν.)
Δὸς, πάτερ, τὴν εὐχὴν σου εἰς τὸ τέκνον σου.

ΓΑΛΒΑΣ.
Δὲν ἔχει, οἴμοι! ὁ ἐπάρατος εὐχὴν!

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.
Οὐδ' εὐλογίαν ὁ κακοῦργος, βέβαια!
(πρὸς τὸν Εὐτύχιον.)

Τοὺς ἀρράβωνας τούτων, εἰς ἀνάμνησιν
τῶν τῆς ἡμέρας ταύτης, νῦν εὐλόγησον
σύ, Πάτερ· τοὺς δὲ γάμους μεγαλοπρεπῶς
τελοῦμεν ἀκολουθῶς εἰς τ' ἀνάκτορα.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ. (καθ' ἑαυτόν.)
Νὰ σιωπήσω πλέον, εἰν' ἀδύνατον.

ΕΥΤΥΧΙΟΣ.
(λαβὼν τοὺς δακτυλίους καὶ εὐλογῶν αὐτούς.)
Εἰς τ' ὄνομα τοῦ πλάστου καὶ Δημιουργοῦ
Θεοῦ, τοῦ Ὑπερτάτου . . .

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ. (διακόπτων αὐτόν.)
Μή! μή! Πάτερ μή!
ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ. (μετ' ἀπορίας.)

Τί ἐμποδίζεις; !..
ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ.
Ὁ Θεὸς Στρατάρχα μου,

τοὺς ἐμποδίζει!
ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ, ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ ΚΑΙ ΕΥΤΥΧΙΟΣ
Διατί;!

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ.
Ἀκούσατε.

Κατὰ τινὰ ζοφώδη καὶ ἀσέλγηνον
χειμῶνος νύκτα, καθ' ὁδὸν ἀπὸ νήπια
τὸν ἀδελφόν μου, τὸν λεγόμενον Εὐδιάν,
μικρὸν κρατοῦντα κλαυθμυρίζον νήπιον,
(Ὁ Γάλβας ταρασσεται.)

ὅπερ νὰ πνίξῃ ἐπορεύετο ταχὺ,
κατ' ἐντολήν, ὡς μ' εἶπε τοῦ Κυρίου του,
πατὴρ δὲ τοῦ νηπίου, εἰς τὴν θάλασσαν.

Τὸ νήπιον ἐκεῖνο, ἔσωσα ἐγὼ
καὶ, Σρατηλάτα, ἔφερα πρὸς σέ, εἰπὼν,
ὅτι τὸ εὖρον ἐξῶθεν τοῦ οἴκου σου.

Τὸ νήπιον ἐκεῖνο, τὸ διασωθέν,
τὸ ἀπανθρώπως ὑπὸ τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ
καταθεδικασμένον εἰς τὸν θάνατον,
εἶναι ὁ νέος, οὗτος, ὁ Ἀρκάδιος!

Πατὴρ ἀπάτωρ τούτου δὲ, ὁ Γάλβας!
ΠΑΝΤΕΣ (μετ' ἐκπλήξεως).

Α! !
ΑΡΚΑΔΙΟΣ (πρὸς τὸν Βελισάριον.)

Πάτερ! τί λέγεις; Πάτερ μου, ἐξίσταμαι!
ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ.

Κ' ἐγὼ υἱέ μου, οὐκ ὀλίγον!
ΑΡΚΑΔΙΟΣ (Περίλυπος.)
Σπλαγχνον σου,

λοιπὸν, δὲν εἶμαι;
ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ (ἐναγκαλιζόμενος αὐτόν.)

Ἄν οὐχὶ ἐξ αἵματος,
εἰς' ἐξ ἀγάπης ὄμως, τῆς καρδίας μου
καὶ τῆς ψυχῆς μου τέκνον, πολυφίλητον!

ΑΡΚΑΔΙΟΣ (πρὸς τὴν Εὐδοξίαν.)
Ὡ, μᾶς χωρίζει τοῦ λοιποῦ αἵμα' ἀδελφῶν!

ΕΥΔΟΞΙΑ (ἐναγκαλιζομένη τὸν Ἀρκάδιον.)
Καὶ μᾶς ἐνόησε ἐν ταυτῷ, ὦ Ἀδελφε!

ΑΡΚΑΔΙΟΣ.

Ναί, μᾶς ἐνόησε, ἵνα συνθρηνησῶμεν
διὰ τὸ αἷσχος τοῦ Πατρὸς μας, Ἀδελφε!

ΓΑΛΒΑΣ. (καθ' ἑαυτόν.)
Λοιπὸν, κατέστην κ' εἰς αὐτὰ τὰ τέκνα μου,
ἀντὶ ἀγάπης, αἷσχος ἀντικείμενον;!

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

ὦ, πόσα, πόσα τρομερά ἐγκλήματα,
ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας, ἐφωράθησαν!
Ἐπ' ἀληθείας, εἶσαι τέρας Γάλβα!

ΓΑΛΒΑΣ

Ἄχ!

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ.

Ἴδου, τὸ γέρας, ὄλων σου τῶν πράξεων!

ΓΑΛΒΑΣ. (ἐν παραφροσύνῃ.)

Τὸ γέρας; ναί· ὁ θρόνος εἶναι γέρας μου!
καὶ θ' ἀναβῶ, τὸ θέλω, πρέπει ν' ἀναβῶ.
σταθῆτε! ἀναβαίνω... (πηδῶν ὡς ν' ἀναβῆ δῆθεν, πίπτει.)

Ἄχ! κατέπεσα!

ὦ, σώσατέ με, σώσατέ με!!

ΑΡΚΑΔΙΟΣ

(βοηθῶν αὐτὸν, μετὰ τῆς Εὐδοξίας.)

Δυστυχῆ!

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ. (οἰκτεῖρων τὸν Γάλβαν.)

Ἀπώλεσε τὰς φρένας, ὁ Πανάθλιος!

ΕΥΔΟΞΙΑ.

Δύστηνε Πάτερ!

ΓΑΛΒΑΣ (ἀπωθὼν τὸν Ἀρκάδιον.)

Μῆ, μὴ μὴ! μ' ἐγγίξῃς σύ!

Τὸ πρόσωπόν σου μὲ φονεύει τὸ γλυκύ!

(Ἀπωθὼν τὴν Εὐδοξίαν.)

Καὶ σὺ, καὶ σὺ νὰ φύγῃς! φύγετ' ὄλοι σας!

Μὲ θανατάνει, ἢ ψυχὴ σας ἢ ἀγνή!

— Ἴδου τὸ στέμμα καὶ τὸ σκῆπτρόν μου!

(Δραμῶν ἀρπάζει τὸ πλήρες δηλητηρίου κωθώνιον καὶ πίνει.)

ΑΡΚΑΔΙΟΣ καὶ ΕΥΔΟΞΙΑ (ἐμποδίζοντες αὐτόν.)

Μῆ, μὴ!

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ, ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ ΚΑΙ ΕΥΤΥΧΙΟΣ.

Ἐδηλητηριάσθη!

ΑΡΚΑΔΙΟΣ ΚΑΙ ΕΥΔΟΞΙΑ

Φεῦ, τί ἐπραξας!

ΓΑΛΒΑΣ.

Εἶναι τὸ νέκταρ τῶν κακούργων! (γελαῖ σαρδώνιον.)

χὰ χὰ χὰ!

— Ἐντὸς ὀλίγου Αὐτοκράτωρ γίνομαι!

Ὀλίγη τόλμη, κι' ὄλα τελειώνουσι!

κι' ὀλίγη τέχνη ἀπαιτεῖται· τέχνη ναί.

Ὅπου δὲν φθάνει, βέβαια, ἡ λεοντῆ,

προσράπτει· ἐξ ἀνάγκης ἢ ἀλωπεκῆ!

Ἐὰν ὁ εἷς δὲν πῆσῃ δὲν ἀνίσταται

ὁ ἕτερος· ὡς λέγει παροιμία τις.

Ὁρχία παροιμία! (γελαῖ) χὰ χὰ χὰ χὰ χὰ!

(Παρατηρῶν τὸν Ἀρκάδιον.)

Πλὴν, σὺ, τίς εἶσαι, ὁ νηπίου πρόσωπον

καὶ σῶμα νέου ἔχον; τί ἀλλόκοτος

μορφή! (ἀποστρέφων τὸ πρόσωπον.)

ὦ, φύγε! σὲ φοβαῦμαι! φοβεροῦ

κριτοῦ τὸ βλέμμα ἔχεις! φοβεροῦ κριτοῦ!

Τί θέλεις; φύγε, φύγε! — Αἶ Ξυδιά, Ξυδιά!

Τὸ βρέφος τοῦτο λάβε καὶ θανάτωσον!

Ξυδιά! τὸν οἶνον τοῦτον, δός, πλὴν πρόσεξον,

ἀκούεις; νὰ τὸν δώσῃς, νὰ τὸν πῶσι!

(Πρὸς τὸν Βελισάριον.)

Σὺ γέρων, ποῖος εἶσαι; τί ζητῆς ἐδῶ;

καὶ σὺ, καὶ σὺ φεῦ! ἔχεις βλέμμα δικαστοῦ,

παγόνον μου τὸ αἶμα!! (κλονεῖται.)

Ἄχ! τί ἔπαθα;

πόνος φρικτὸς, θερίζει τὴν καρδίαν μου!

Ἡ γῆ κλονεῖται! ἄχ! ὑπὸ τοὺς πόδας μου

ἀνοίγεται ταρτάρου μαύρη ἄβυσσος!

ὦ, σώσατέ με, σώσατέ με! πίπτω! ἄχ!

(πίπτει.)

Ἐκπνέω! σώσατέ με! ἄχ βοήθεια!!

(Ἀσπέρει. Ὁ Ἀρκάδιος καὶ ἡ Εὐδοξία γονυπετεῖς, τὸν κρατοῦσι.)

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ.

Ἐκπνέει! (πρὸς τὸν Γάλβαν.)

Εἶθε, τὴν ψυχῆν σου ὁ Θεός,
νὰ ἐλέησῃ, δυστυχῆ!

ΓΑΛΒΑΣ.

Ἄχ!.. ἦμαρ... τον!
(Ἐπνέει. Ὁ Ἀρκάδιος καὶ ἡ Εὐδοξία, καλύπτουσι τὸ πρόσωπόν
των, διὰ τῶν χειρῶν.)

ΕΥΤΥΧΙΟΣ.

ᾠθεία δίκη! Δάκκων ὠρυξε βαθύν,
διὰ τοὺς ἄλλους, καὶ ἀνέσκαψεν αὐτόν,
κ' ἐνέπεσεν εἰς βόθρον, ὅν εἰργάσατο!

ΤΕΛΟΣ.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

Σελὶς	6	Στίχος	27	Ἐναντι	Ἐναντι
				ἐκδουλεύσης	ἐκδουλεύσεις
»	14	»	13	διατάτω	διατάττω
»	16	»	27	ἤρχησε	ἤρχισε
»	18	»	6	θέλει καταστει	θέλει τέλος καταστει
»	22	»	23	θανατώνει	θανατόνει
»	23	»	13	φυλάκησον εὐθύς	φυλάκισον εὐθύς
»	24	»	3	σ' ἐγγίξει	σ' ἐγγίξει
»	25	»	4	πένθυμον	πένθυμον
»	»	»	12	μυστηριωδῶς	μυστηριωδῶς
»	28	»	14	ἀποφυλάκησιν	ἀποφυλάκισιν
»	30	»	26	πλάσμα	πλάσμα
»	32	»	8	συνωμότην	συνωμότην
»	35	»	25	παραδόσω	παραδώσω
»	36	»	1	κάλιστα	κάλιστα
»	39	»	5	πρ' ὀφθαλμῶν	πρ' ὀφθαλμῶν του
»	42	»	7	ἄχ!	ἄ!
»	»	»	8	προσέχεται,	προσέχετε,
»	46	»	14	συνωμότης	συνωμότης
»	»	»	29	τὴν Κυριακὴν!	τοῦ ἐκστατικοῦ!
»	68	»	27	ὄλως διόλου τενεκές.	ὄλως διόλου δά,σαλός!
»	71	»	5	ἄλλο τί	ἄλλο τι
»	75	»	10	τὴν χεῖρα ὅταν	τὴν χεῖρα ὅσα
»	»	»	17	ἐξοντόσεως	ἐξοντώσεως
»	»	»	18	τελείως,	τελείας,
»	79	»	5	νὰ καταστρέψ'	νὰ καταστρέψ'
»	83	»	14	κεκαθειμένος,	ναί' καθειργμένος
»	86	»	18	λοιπόν	λοιπόν,
»	93	»	14	Ἄλλο τί	Ἄλλο τι
»	»	»	15	ἐξετάσθησαν	ἐξετάσθησαν
»	»	»	17	τῶν δραματουγῶν	τῶν δραματουργῶν

ΠΡΟΣΘΗΚΑΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΛΛΑΓΑΙ.

Μετά τὸν ἐν Σελ. 36 στίχον
α ἀρκεῖ νὰ λυτρωθῶσι μόνον. — Συνενεῖς;» Πρόσθετες
ΓΑΛΒΑΣ.

Μετά τὸν ἐν Σελ. 84 στίχον
α τῆς εὐσπλαγγνίας καὶ τῶν οἰκτιρμῶν Θεόν. » Πρόσθετες
ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Καὶ ὁ Θεὸς τοὺς πταίστας, ὅμως, τιμωρεῖ.
ΕΥΔΟΞΙΑ.

Καὶ τοὺς παρακαλοῦντας ὅμως, ἐλεεῖ.

Ἄντι

τοῦ ἐν Σελ. 32 στίχου α Ἐξαίσια, προβαίνουνσι τὰ πράγματα!»
Ἄνάγνωθι.

Τὰ πράγματά μας, κάλλιστα προβαίνουνσι!

Ἄντι

» » 34 α Τὴν ἀχαρίσου ταύτην ἀστείότητα »
Ἄνάγνωθι.

Τὴν εἰρωνεῖαν ταύτην σου, τὴν ἀχαρί,

Ἄντι

» » 57 α οὐδὲ τὸ πρόσωπον τοσοῦτον ἡμερον »
Ἄνάγνωθι.

οὐδὲ τοσοῦτον ἡμερον τὸ πρόσωπον.

Ἄντι

» » 60 α αἰφνης σ' ἶδον (ὦ φρίκη!) καταπίπτοντα »
Ἄνάγνωθι.

αἰφνης, (ὦ φρίκη!) σ' εἶδον καταπίπτοντα

Ἄντι

» » 67 α Μωρὲ σεργιάνι ποῦ θε νὰ τὸ ἔχωμε! »
Ἄνάγνωθι.

Μωρὲ τί γούστο, ποῦ θὰ ἔχη σήμερα!

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΤΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ ΣΙΝΔΡΟΜΗΤΩΝ.

ΕΝ ΥΨΩΜΑΘΕΙΟΙΣ.

	Σώμ.	Κωνσταντ. Νικολαΐδης	Σώμ.
Α. Ἀθανασιάδης	10	Νικ. Τ. Ἀλευρόπουλος	
Α. Ἀλεξιάδης ἱατρός	10	Χρῆστ. Ῥιζόπουλος	
Α. Ἐλπίδης	40	Ἰσίδωρος Μάσκας	
Αντ. Ἀθανασιάδης	2	Στυλ. Ν. Καντζαλόπουλος	
Β. Ἰωαννίδης	1	Θεόδ. Λεμονίδης	
Α. Ι. Σερβανίδης		Στ. Ἡλιάδης	3
Γεώργ. Μολφέσης		Α. Ἡλιάδης	2
Εὐαγγέλης Γρηγορίου		Δ. Γ. Ἀντύπας	1
Γ. Σταθόπουλος		Θ. Α. Χαρίδης	
Σπυρ. Γαβριηλίδης		Qear Anins	
Β. Κωνσταντινίδης	2	Ν. Ι. Ζήνων	
Ιω. Ντζηρᾶς	2	Ἰωάνν. Ποταμιάδης	
Α. Ἀναστασιάδης	1	Φ. Δ. Μακράκης	
Α. Παρμενίδης		Α. Φωκᾶς	
Εὐστράτ. Νικολαΐδης		Γ. Ὀχάννης	
Κ. Ἀνανιάδης		Ἄδαμάντιος Φωτίου	
Γ. Ἀνανιάδης		Γ. Σκαρπέλης	
Κ. Π. Μπογιατζῆς	5	Δ. Φιλιππίδης	
Ξεν. Παππαδόπουλος	1	Κ. Φωτόπουλος	
Γεώρ. Γιαγτζόγλου		Β. Ἐμμ. Κασάπουγλου	
Γεώρ. Βακαλόπουλος		Νικ. Αναστασιάδης	
Π. Φ. Κωνσταντουλάκης		Α. Ἀναστασιάδης Πεταλᾶς	
Χαράλαμπ. Βόλγας		Κ. Σ. Ταλιαδούρης	
Ι. Τριανταφυλλίδης		Ν. Σ. Πρωτιάδης	
Ι. Κωνσταντινίδης	3	Ι. Β. Σεβαστίδης	
Θαλῆς Ἀντωνίου	1	Κωνστ. Δελιγιάννης	

Σώμ.	Σώμ.
'Αχιλλ. Η. 'Ιωαννίδης	Βασίλ. 'Εκσερτζόγλου
Χ. Χρήστος Βακαλόπουλος	'Αναστ. Νικολάου
Βασίλ. Παναγ. Μυκτάρης	Κωνστ. Μαυρουδής
Σπυρ. Ι. 'Ιατρόπουλος	Θεόδ. Σ. Γαϊτανάκης
Δημ. 'Αντίκας	Νικόλ. Μισαϊλίτου
Χρῆς. Ε. Ξεντίδης	Ulusse Nicolas
Γ. Εύστρατιάδης	Αριστ. Νικολαΐδης
Γ. Ι. Τζιλατζής	Παντελής Καραγιαννίδης
Ι. Παπ. Σφήκας Χίος	Αναστ. Σ. 'Αναγνωστίδης
Ι. Φιλιππίδης	Γ. Δαζαρίδης
Νικ. 'Αναστασιάδης	'Αλέξ. Εὐκλείδης
Κυρηναῖος Παναγιωτίδης	Δημήτρ. Παππαδόπουλος
Αλεξανδ. Χ. Σταύρου	Βασίλ. Πετριδης
Β. Γ. Παππαδόπουλος	Αντ. Ζαχαριάδης
Β. 'Εμφιετζιόγλους	'Αλέξ. 'Αθανασιάδης
Π. Χρήστου	Α. Βασιλειάδης
Γ. Δ. Μπαλιόγλους	Ι. Φωτιάδης
Χ. Πέτρος Μακρίδης	Ξενοφ. 'Αναστασιάδης
Κωνστ. 'Ιωαννίδης	Βασίλ. 'Αναστασιάδης
Πρόδρομ. Δημητριάδης	Αναστ. Καραμφυλίδης
Λάζαρος Στεφάνου	Πέτ. Παλαμίδης
Περικλῆς Μπαϊλίδης	Ιωάν. Βαλιόγλου
Π. Θ. Ξανθόπουλος	'Αριστείδ. Βαπαβάλλης
Νικολ. Τζερεκίνας	Γεώργ. Παππαδόπουλος
Ιωάν. Ι. Σαμακοβίτης	'Αντ. Μετζπουρής
Νικόλ. Δορθόπουλος	Δημ. Χρηστίδης
Παν. Ε. Κλήμης	Αθ. Ζαχαριάδης
Ι. Ζαφοράς	Κωνστ. Φωτιάδης
Ι. Γιασαδόπουλος	Δ. Κύριλλος
Κυριακός Φραγκίνης	Α. Κύριλλος
Χρ. Χατζῆ Στυλιανοῦ	Κ. 'Ιωαννίδης
Ι. Χατζῆ Στυλιανοῦ	Κ. 'Ανανιάδης
Δημ. Χ. Στυλιανοῦ	Α. Αὐθεντόπουλος
Χουρμούζιος Κουρέυς	Β. Μικρόπουλος

Σώμ.	Σώμ.
Τ. Μικρόπουλος	Πασχάλης Γιαννακακίδης
Π. Α. Βασιλειάδης	'Ανδρέας 'Εμμανουήλ.
Π. Τ. Ξανθόπουλος	'Ελευθέριος Ξανθόπουλος
Ι. Μ. Βλαστός	Μάρκος Μαυρομάτης
Ι. Δ. Σανταχτζίδης	Θεοδ. Βασιλειάδης
Γ. Πολιτάκης	Α. Μηχαηλίδης
Σ. Νικολαΐδης	'Ιορδ. Λευκόπουλος
Π. Κωνσταντινίδης	'Ιωαν. Ψαρόπουλος
Δ. Παντολεοντίδης	Νεόφυτος Ψάθας 'Αρχιμ. Σάμιος
'Απόστ. Νικολαΐδης	Συμεών 'Ιεροδιάκονος Σάμιος
—	
ΤΑ ΜΕΛΗ ΤΟΥ ΕΝ ΒΛΑΓΚΑ	ΟΙ ΕΝ ΔΙΠΛΟΚΙΟΝΙΩ.
ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΤΩΝ	Δημοσθ. Λυκιαρδόπουλος
ΦΙΛΟΜΑΘΩΝ.	Γ. Ν. Βαφόπουλος
Θεοδ. Φανουριάδης	Γεώρ. Λαγουδάκης
Παντολ. Ταφοδραπέτης	'Εμ. ψάλτ. έν Διπλοκιονίω
Κωσ. Γεωργιάδης	Ν. Ι. Παππαδόπουλος
Γεώργ. Σαραντίδης	—
Μιχ. Πασχαλίδης	ΟΙ ΕΝ ΚΟΥΣΚΟΥΝΤΖΟΚΙΩ.
Νικόλ. Σιταράς	Χρήστος Πανᾶς.
Ζαχάρ. Παπαδόπουλος	'Οδυσσεύς Μ. Μάστρας.
Μιχ. Βαρελόπουλος	Α. Ν. Μαυρίδης
Πέτρ. Κρομμύδης	Ν. Στυλιανίδης
Κωνστ. Μοσχόπουλος	Θεόδ. Τσάκωνας
'Ιωαν. Κυρούζος	Χρήστος Π. τζεζῆς
Γεωρ. Παππαδόπουλος	'Ιωάν. Δ. 'Ενδυματοπώλης.
Μιχ. Βενετζάνος	Ζ. Τ. Μικρός
'Αλέξ. Χαρακτίδης	—
Παῦλος 'Αργαλίδης	ΕΝ ΟΡΤΑ-ΚΙΟΙ.
'Ιω. Μοσχονᾶς	Χρ. Κωνσταντινίδης ἀλληλ. 10
Ιω. Παππᾶ Μιχαηλίδης	—
'Ιω. Γεωργιάδης	ΟΙ ΕΝ ΓΑΛΑΤΑ.
'Ιω. Φωτιάδης	Θεοχάρ. Κ. Δερδένης
'Αχιλλεύς Γιαννακακίδης	Β. Βασιληῆτος. 'Ηπειρώτης

Σώμ.	Σώμ.
Μιχ. Τιθέριος Τήνιος.	Τιμολέων Φραντζέτης
Ίωσήφ Πεδαγοῦ Βερβέρης.	Γ. Δ. Ζιανέτος.
Δημήτ. Ἀλαφούζος.	Γ. Σοφιανός
Μιχ. Κουμάκης.	Στ. Ἀσκητούγλους
Ἄθαν. Πατρώνας	Σ. Γ. Κούσσης
Α. Κ. Ἀράπογλους.	Ἄλ. Σαρρῆς.
Δ. Ζησίδης Ὀλύμπιος.	Π. Φενερλῆς
Β. Ι. Ψῶμος Λέσβιος	Ἰ Ρίζος.
Διονύν. Π. Γκενβέλλης	Δ. Νικολαίδης
Β. Δ. Φρυδάς.	Κ. Νικολαίδης
Τιμολέων Γ. Πάππης	Ν. Ρίζος
Παντολέων Χαραλάμπου	Δ. Σεργιάδης
Κ. Χ. Σταύρου	Ν. Βλασταράκης.
Κωνσταντῖνος Σταύρου.	Π. Γ. Χιωτόπουλος
Β. Κωνσταντινίδης	Stéphanik Aga
Γεώργιος Ἀντωνιάδης	C, Tchidouetchian
Γεώργιος Δημητριάδης	Ἰωάννης Βιολέτας.
Δ. Ι. Ἡλιάδης	Ἰ. Διβερῆς.
Θ. Γ. Δάλλας.	Ἄγγ. Ἐλευθερίου
Α. Βασιλειάδης	Ἰωάννης Σκαρίμβας.
Μ, Δημητριάδης	Ἰωάννης Ἐμμανουήλ.
Ο. Μπούνας	Ἰθων Κλωναριάδης
Γ. Σακλαρῆς	Νικόλαος Α. Καλατζῆς.
Ἀν. Ἀνανιάδης.	Περικλῆς Τ. Μάντζαρης 2
Κλ. Χιλιαρχόπουλος	Γεράσιμος Μολφέσης 2
Ε. Σ. Ἀναγνωστίδης	
Μ. Ι. Ἡλιάδης	ΑΙ ΦΙΛΟΜΟΥΣΟΙ ΚΥΡΙΑΙ.
Ἄχιλ. Ἀναστασιάδης	Αἰκατερίνη Α. Ἀθανασιάδου
Ι. Κ. Ξανθόπουλος	Ζωὴ Π. Μπογιατζῆ.
Π. Κριονᾶς	Ἀγλατα Δημητρακοπούλου
Ν. Ἰωαννίδης	Ἄννικα Ι. Χ. Στυλιανοῦ.
Μ. Ἀγγελίδης	Πηνελόπη Χ. Στυλιανοῦ
Ν. Π. Ματζούκης 2	Ἀθηνᾶ Δ. Λυκιαρδοπούλου
Ν. Διογενίδης 4	

SISMANOGGIO
MEGARÒ